

LIELĀ CĪŅA,

Marks Finlijs

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2024. GADA 2. CETURKSŅIM

LIELĀ CĪŅA

Jtev jautātu, kāda galvenā tēma caurvij visu Bībeli, ko tu atbildētu? Jēzus? Pestīšanas plāns? Krusts? Jā, protams, visas trīs! Taču šīs trīs svarīgās tēmas varam attīstīt vēl iekļaujošākā tēmā – lielajā cīņā. Šī tēma caurstrāvo Bībeli, no 1. Mozus grāmatas līdz pat Atklāsmes grāmatai.

Lielais strīds sākās debesīs, kad Lucifers izraisīja sacelšanos pret Dievu. Šī kosmiskā konflikta centrā ir Dieva mīlestības jautājums. Vai Viņš ir pilnībā mīlošs? Vai Viņš ņem vērā Savu radījumu intereses? Vai varbūt Viņš ir autoritatīvs diktators, kurš vēlas tikai to, kas ir Viņa paša interesēs?

Šī ceturkšņa tēma izseko pasaules vēsturei no Dieva skatu punkta, kā to atklāj pravietojumi, no Kristus laikiem cauri gadsimtiem līdz mūsdienām un vēl tālāk. Dieva daba ir mīlestība, un tādēļ visas Viņa darbības ir mīlestības pilnas, lai gan šis fakts ierobežotajiem cilvēkiem un pat eņģeļiem ne vienmēr ir acīmredzams. Taču Dieva mīlestība pakāpeniski atklājas, risinoties lielajai cīņai. Visskaidrāk tās augstumu un dziļumu mēs ieraugām pie krusta. Golgātā, Kristum atdodot Savu dzīvību, lai izpirktu cilvēci, Dieva mīlestība tika atklāta visa universa priekšā, panākot sātana galīgo sakāvi.

Tomēr cīņa turpinās. Sātans mēģināja iznīcināt Jēzu pie krusta, un, gadsimtiem ritot, mēs redzam, kā viņš mēģina iznīcināt Dieva tautu. Lai gan sātans ir nežēlīgi vajājis Kristus draudzi un nogalinājis miljonus, Dievs vienmēr ir bijis blakus Saviem ļaudīm un nekad tos nepametis.

Šajā ceturksnī sekosim līdzī lielās cīņas galvenajiem notikumiem, sākot ar sacelšanos Debesīs. Mēs izpētīsim galvenos Kristus un sātana konflikta jautājumus. Mēs redzēsim valdiešu nepielūdzamo drosmi, neskatoties uz sīvajām vajāšanām, un reformatoru apņēmību sekot Bībeles patiesībai pat tad, kad draudēja spīdzināšana, važas, sārts un mocekļu nāve.

Komentējot šo garīgo milžu ticību, Elena Vaita norāda: "Bībele bija viņu autoritāte, un ar tās mācībām viņi pārbaudīja visas doktrīnas un visus apgalvojumus. Ticība Dievam un Viņa vārdam uzturēja šos svētos vīrus, kad viņi atdeva savu dzīvību uz sārta." ("Lielā cīņa", 249. lpp.)

Reformācija aizdedzināja patiesības lāpu, kas joprojām spoži deg. Reformatoru ticība Svētajiem Rakstiem un viņu nelokāmā pārliecība par glābšanu žēlastībā caur ticību pavēra ceļu adventes kustībai, kuru aizstāvēja Viljams Millers un daudzi citi visā pasaulē.

Dievs izsauca esamībā Septītās dienas adventistu draudzi uz reformatoru liktajiem pamatiem, lai atjaunotu Bībeles patiesības, kas gadsimtu gaitā bija aizmirstas. Tās galvenais uzdevums ir sludināt Atkl. 14:6–12 trīs eņģeļu vēstis, kas ir Dieva pēdējais brīdinājums pasaulei, kurai drīz pienāks gals.

Šī vēsts sadusmo sātānu, ko apustulis Jānis attēlojis kā pūķi: “Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.” (Atkl. 12:17) Mēs arī pētīsim lielās cīņas pēdējos notikumus, tostarp Dieva mīlestības triumfu pār visām elles valdībām un varām, piesakot jaunu debesu un jaunas zemes radīšanu.

Lai gan šī ceturkšņa tēmas pamatā ir Bībele, kā tematisko izklāstu, pētot šo milzīgo tēmu, mēs izmantosim Elenas G. Vaitas grāmatu “Lielā cīņa”. Lai atvieglotu šīs grāmatas izmantošanu kā palīgīdzekli tālākiem pētījumiem un atziņu līdzdalīšanai, ir atzīmētas nodaļas, uz kurām ir balstīta katras nedēļas tēma, lai ikviens varētu pilnīgāk izprast “Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu” (Ef. 3:19).

Dzimis ASV Konektikutas štatā, Marks Finlijs, kas ir starptautiski atzīts evaņģēlists, no 2005. līdz 2010. gadam bija Ģenerālkonferences viceprezidents. Pēc pilna laika darba attiecību pārtraukšanas pensijas vecuma dēļ viņš ir kļuvis par Ģenerālkonferences prezidenta asistentu. Mācītājam Finlijam un viņa sievai Ernestīnei ir trīs bērni un pieci mazbērni.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

KARŠ, KAS IR VISU KARU PAMATĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 12:7–9, Ec. 28:12–15, Jes. 14:12–14, 1. Moz. 3:15, Jņ. 17:24–26.

ATMIŅAS PANTS:

“Izcēlās karš debesīs, Miķelis ar saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim. Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas debesīs” (Atkl. 12:7, 8)

Ja Dievs ir tik labs, kāpēc pasaule ir tik slikta? Kā mīlestības Dievs var pieļaut, ka pastāv tik daudz ļaunuma? Kāpēc sliktas lietas notiek ar labiem cilvēkiem? Šis nedēļas tēmā mēs pētīsim mūžīgo konfliktu starp labo un ļauno. Sākot ar Lucifera sacelšanos Debesīs, mēs pētīsim ļaunuma izcelsmi un Dieva pacietību, risinot grēka problēmu.

Dievs ir pārsteidzošas mīlestības Dievs. Viņa būtība ir mīlestība (1. Jņ. 4:7, 8). Visas Viņa darbības ir mīlošas (Jer. 31:3). Mīlestību nekad nevar uzspiest vai pavēlēt ar likumu. Elena Vaita to izteiksmīgi skaidro šādi: “Mīlestību pamodina tikai mīlestība.” (“Laikmetu ilgas” 22. lpp.) Noliegt izvēles iespēju nozīmē iznīcināt spēju mīlēt, un iznīcināt spēju mīlēt nozīmē izskaust iespēju būt patiesi laimīgam. Dievs iekaro mūsu uzticību ar Savu mīlestību. Viņš risina lielo cīņu starp labo un ļauno tā, ka grēks Visumā vairs nekad neparādīsies. Dieva mērķis ir parādīt visam universam, ka Viņš vienmēr ir rīkojies Savu radījumu interesēs. Skatoties uz pasauli caur Dieva mīlestības lēcu, lielās cīņas starp labo un ļauno gaismā, ikviens no mums gūstam pārlicību, ka taisnība uzvarēs pār ļauno uz mūžīgiem laikiem.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, balstoties uz grāmatas “Lielā cīņa” 29. un 30. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. aprīlī.

Karš Debesīs

Izlasi Atkl. 12:7–9. Ko šie panti atklāj par brīvību, kas ir Debesīs, un par ļaunuma izcelsmi? Kā Dievs varēja reaģēt, kad Lucifers sacēlās? _____

Šajos pantos ir aprakstīts kosmisks konflikts starp labo un ļauno. Sātans un viņa eņģeļi karoja pret Kristu un galu galā tika padzīti no Debesīm. Šķiet ārkārtīgi dīvaini, ka karš varēja izcelties tik ideālā vietā kā Debesīs. Kāpēc tas notika? Vai mīlošs Dievs radīja dēmonisku eņģeli, kurš uzsāka šo karu? Vai šajā eņģeļi bija kāds liktenīgs trūkums, kas lika viņam sacelties? Bībele nepārprotami izskaidro ļaunuma izcelsmi. Tā paceļ priekškaru un ļauj ieskatīties konflikta starp labo un ļauno aizkulisēs.

Salīdzini Ec. 28:12–15 un Jes. 14:12–14. Kas notika šī eņģeļa vārdā Lucifers prātā, kas lika viņam sacelties? _____

Dievs nav radījis velnu. Viņš radīja žilbinoši spožu būtni vārdā Lucifer. Šis eņģelis tika radīts bez vainas. Viņa pilnība ietvēra izvēles brīvību – Dieva valdības pamatprincipu, kas balstās uz mīlestību, nevis piespiešanu. Grēks radās Luciferā jau Debesīs. Nav loģiska izskaidrojuma, kāpēc šis pilnīgais eņģelis ļāva lepnūmam un greisirdībai iesakņoties sirdī un pāraugt dumpī pret savu Radītāju.

Lucifers, radīta būtne, vēlējās pielūgsmi, kas piederēja tikai Radītājam. Viņš mēģināja uzurpēt Dieva troni, apšaubot Dieva autoritāti. Viņa sacelšanās izraisīja atklātu karu Debesīs.

Lai gan Dievs ilgi cietās ar Luciferu, Viņš nevarēja ļaut viņam ar savu sacelšanos sabojāt Debesīs. “Debesu padome aicināja Luciferu visu pārdomāt. Dieva Dēls viņam radīja Radītāja laipnību, varenību un taisnību, kā arī Viņa likumu svēto, negrozāmo dabu. Dievs pats bija nodibinājis Debesīs valdošo kārtību, un, atkāpjoties no tās, Luciferš ne tikai apkaunotu savu Radītāju, bet arī pazudinātu pats sevi. Tomēr bezgalīgā mīlestībā un žēlastībā sniegtais brīdinājums pamodināja vienīgi vēl lielāku pretestības garu. Luciferš atļāva greisirdībai uz Kristu gūt virsroku un tādēļ savos nodomos kļuva tikai vēl apņēmīgāks.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 494., 495. lpp.)

Kādas mācības tu vari gūt par Dieva raksturu no tā, kā Viņš izturējās pret ļaunumu?

Lucifers krāpj, Kristus valda

Nav loģiska izskaidrojuma, kāpēc Luciferš, šis ideālais eņģelis, ļāva lepnumam un greisirdībai iesakņoties savā sirdī un pārāugt dumpī pret savu Radītāju. Sātana lepnums ļāva nobriest atklātam dumpim. Viņš apsūdzēja Dievu netaisnīgumā un negodīgumā. Viņš aplipināja eņģelus ar savām šaubām un apsūdzībām.

Izlasi Atkl. 12:4. Ko šis pants atklāj par sātana krāpšanas spējām? Cik daudz eņģeļu iekrita viņa lamatās, noticot meliem par Dievu? _____

_____

Kad Debesis sākās karš, eņģeļiem bija jāizlemj – vai viņi sekos Jēzum vai Luciferam. Kāds bija šī kara raksturs? Vai tas bija fizisks vai ideoloģisks karš, vai abi? Mēs nezinām detaļas, taču konflikts bija pietiekami fizisks, lai sātans un viņa eņģeļi galu galā tiktu “padzīti” un viņiem vairs netiktu “atrasta vieta debesīs” (Atkl. 12:8, 9, NKJV). Šis karš acīmredzami ietver kaut kādu fizisku elementu.

Viena lieta par karu Debesīs ir skaidra. Katram eņģelim bija jāizšķiras par vai pret Kristu. Kam viņi sekos? Kura balsī viņi ieklausīsies? Uzticīgie eņģeļi izvēlējās būt paklausīgi Kristus mīlestības pilnajām pavēlēm, savukārt viena trešdaļa eņģeļu ieklausījās Lucifera balsī, tādējādi nepaklausot Dievam un zaudējot Debesis. Arī mēs šajā zemes vēstures kritiskajā laikā esam aicināti izšķirties par vai pret Kristu. Arī mums būs jāatklāj, kura pusē mēs esam – Kristus vai sātana pusē.

Izlasi 1. Moz. 2:15–17, 2. Moz. 32:26, Joz. 24:15, 1. Kēn. 18:20, 21 un Atkl. 22:17.

Kādu lielās cīņas pamatprincipu šie panti mums atklāj? _____

_____

Kad Dievs radīja cilvēci, Viņš dziļi mūsu smadzenēs iestrādāja spēju domāt, spriest un izvēlēties. Mūsu būtība ir mūsu spēja izdarīt morālas izvēles. Mēs neesam tikai roboti. Mēs esam radīti pēc Dieva tēla, un mums, atšķirībā no dzīvniekiem, piemīt spēja izdarīt morālas izvēles un dzīvot pēc mūžīgiem principiem. Kopš Lucifera sacelšanās Debesīs Dievs ir aicinājis Savus ļaudis atbildēt Viņa mīlestībai un būt paklausīgiem Viņa pavēlēm, izvēloties kalpot Viņam.

Ko mēs no cīņas Debesīs varam mācīties par mūsu katru personīgo cīņu ar ļaunumu?

Ja sātans spēja pievilt šīs taisnīgās, svētās Debesu būtnes, ko tas liecina par viņa ļaunajiem mēģinājumiem piekrāpt arī mūs? _____

_____

Iesaistīta planēta Zeme

Kad Dievs radīja zemi, Viņš to radīja pilnīgu. Bībelē teikts, ka Viņš “uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs” (1. Moz. 1:31). Nekur nebija ne grēka, ne ļaunuma traipu. Taču Viņš deva Ādamam un Ievai tādu pašu izvēles brīvību, kādu bija devis Luciferam. Viņš nevēlējās robotus ne uz zemes, ne Debesīs.

Patiesībā Viņš darīja visu iespējamo, lai padarītu šo brīvību skaidru. Viņš iestādīja koku dārzā un nosauca to par labā un ļaunā atziņas koku. Viņš gribēja viņiem par to pastāstīt, jo Viņš gribēja pārliecināties, ka viņi zina par savu iespēju izvēlēties.

Sātans pienāca pie koka, un, kad Ieva tur kavējās, viņš viņai teica: “Jūs mirt nemirsit, bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdisit, jūsu acis atvērsies un jūs būsiet kā Dievs, zinādami labu un ļaunu.” (1. Moz. 3:4, 5) Ja jūs ēdisiet no šī koka, jūs nonāksiet jaunā esamības pakāpē. Jūs būsiet sajūsmā. Jūs piedzīvosiet tādu savīļņojumu, kādu nekad iepriekš neesat piedzīvojuši. Ieva, Dievs tev kaut ko neļauj. Lūk, paņem aizliegto augli un ēd.

Kad Ieva un vēlāk Ādams izdarīja šo izvēli, viņi atvēra durvis, kuras Dievs gribēja paturēt uz visiem laikiem aizvērtas. Tās bija durvis uz grēku, durvis uz ciešanām, sirds-sāpēm, slimībām un nāvi.

Izlasī 1. Moz. 3:1–3, Rom. 3:23 un Rom. 5:12. Kas šiem tekstiem ir kopīgs?

Apraksti grēka galīgās sekas, kas nomoka visu cilvēci. _____

_____

Pašos pamatos grēks ir sacelšanās pret Dievu. Tas noved pie atdalīšanās no Dieva. Tā kā Dievs ir dzīvības avots, atšķirtība no Dieva ved nāvē. Tas arī izraisa bažas, trauksmi, slimības un sārgas. Mūsu pasaules ciešanas galu galā ir sekas tam, ka mēs dzīvojam uz grēka izpostītas planētas. Tas noteikti nenozīmē, ka katru reizi, kad ciešam vai slimojam, mēs esam grēkojuši. Tas nozīmē, ka ikvienu no mums ietekmē dzīve uz grēka izpostītas planētas.

Izlasī 1. Moz. 3:15, 3. Moz. 5:5, 6 un Jņ. 1:29. Kādu solījumu Dievs deva Ādamam un Ievai dārzā pēc tam, kad viņi bija grēkojuši, kas deva viņiem cerību, piedzīvojot vainas apziņu un izmisumu? Kādu kalpošanu Viņš uzsāka Ēdenē, kas cauri gadsimtiem norādīja viņiem uz grēka problēmas risinājumu? _____

_____

Mīlestība atrod ceļu

Ādams un Ieva bija grēkojuši, un Dievs viņiem bija teicis, ka viņiem jāatstāj savas mājas dārzā. No šī brīža darbs un ciešanas būs viņu daļa. Vai viņiem būs jācieš un visbeidzot arī jāmirst bez cerības? Vai nāve ir visa beigas?

Tieši šajā brīdī Dievs viņiem deva apsolījumu, kas piefiksēs 1. Moz. 3:15 – raugoties tieši uz sātanu, čūsku, Viņš teica: “Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī.” Iespējams, viņi tobrīd pilnībā nesaprata, ko tas nozīmē, taču viņi apjauta, ka nu atkal ir cerība. Kaut kādā veidā caur “sievietes Sēklu” tiks panākta viņu glābšana.

“Sievietes Sēkla”, protams, ir Jēzus Kristus (Gal. 3:16). Pie krusta sātans Viņam “iekoda” papēdī. Taču Jēzus uzvara ir mūsu garantija, ka kādu dienu tiks sadragāta čūskas galva un ciešanu un nāves durvis, ko Ādams un Ieva atvēra, kādu dienu tiks aizvērtas.

Izlasi Ebr. 2:9, Gal. 3:13 un 2. Kor. 5:21. Ko šie panti mums stāsta par Kristus upura pie krusta lielumu? _____

_____

Vai tu esi kādreiz domājis, vai Dievs tevi patiešām mīl? Paskaties uz krustu, paskaties uz ērkšķu kroni, paskaties uz naglām Viņa rokās un kājās. Ar katru asins lāsi, ko Jēzus izlēja Golgātā, Dievs saka: Es tevi mīlu. Es negribu būt Debesīs bez tevis. Jā, tu esi grēkojis. Tu pārdevi sevi ienaidniekam. Jā, tu neesi cienīgs saņemt mūžīgo dzīvību. Bet es samaksāju izpirkšanas maksu, lai tevi atgūtu. Tev vairs nekad nav jāšaubās par to, vai esi mīlēts, ja tu skaties uz krustu.

Bībelē ir runāts par Jēzu, kurš nāca uz šo pasauli, piedzīvoja sirdssāpes, vilšanos un sāpes, kas ir kopīgas visai cilvēcei. Tā atklāj Kristu, kurš piedzīvoja tos pašus kārdinājumus, ko piedzīvojam mēs, – Kristu, kurš uzvarējis elles valdības un varas gan Savā dzīvē, gan ar Savu krusta nāvi mūsu katra labā personīgi.

Padomājiet par to: Jēzus, kas radīja kosmosu (skat. Jņ. 1:3), nokāpa no Debesīm un ne tikai ienāca šajā kritušajā pasaulē, bet arī cieta tādos veidos, kā neviens no mums nekad necietīs (sk. Jes. 53:1–5). Un Viņš to darīja, jo mīlēja mūs, katru no mums. Cik spēcīgs pamats cerībai!

Kā Kristus atbildēja uz sātana apsūdzībām pie krusta? Ko paveica Viņa nāve, ņemot vērā lielo cīņu starp labo un ļauno? _____

_____

Mūsu Augstais Priesteris

Tas, ko Jēzus mūsu labā darīja pie krusta, ļauj Viņam arī aizlūgt par mums Debesīs. Mūsu augšāmceltais Kungs ir mūsu lielais Augstais Priesteris, kas nodrošina visu, kas mums nepieciešams, lai mēs tiktu izglābti un dzīvotu Dieva valstībā mūžīgi.

Izlasi Ebr. 4:15, 16 un Ebr. 7:25. Kā šie panti sniedz mums pārlicību kārdinājumu, ciešanu, slimību un nāves pasaulē? _____

Tekstā teikts, ka Viņš “tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka” (Ebr. 4:15). Un tad seko piebilde: “Tāpēc pieiesim bez bailēm” – tas nozīmē ar pārlicību – “pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību istā laikā” (Ebr. 4:16).

Ļoti vienkārši sakot, Jēzus mūs parāda Visuma priekšā kā ietērtus Savā taisnībā, izglābtus Viņa nāvē un izpirktus ar Viņa asinīm. Viņš bija viss, kam vajadzēja būt mums. Kristū nav nosodījuma par mūsu pagātnes grēkiem. Kristū mūsu vaina ir zudusi, un ar Viņa vareno aizlūgumu grēka tvēriens mūsu dzīvē ir salauzts. Ķēdes, kas mūs saista, ir atraisītas, un mēs esam brīvi.

Izlasi Jņ. 17:24–26. Pēc kā Kristus ilgojas lielajā cīņā starp labo un ļauno? _____

“Pienesis vislielāko upuri, Kristus pacēlās Debesīs, tomēr atteicās pieņemt eņģeļu pielūgšanu, pirms nebija izteicis lūgumu: “Es gribu, lai, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis” (Jņ. 17:24). Tad neizsakāmā mīlestībā un spēkā no Tēva troņa nāca atbilde: “Visi Dieva eņģeļi Viņu lai pielūdz” (Ebr. 1:6). Jēzu nekas nebija apraiņījis. Pazemošanās bija beigusies, upuris bija pienests, un Viņam tika dots vārds, kas ir augstāks par visiem vārdiem.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 501., 502. lpp.) Jēzus vairāk par visu grib, lai mēs būtu ar Viņu Debesīs. Viņa sirds vēlme, kas ir Viņa nāves un aizlūgšanu pamatā, ir mūs glābt. Vai tavā dzīvē ir kāda īpaša vajadzība? Pastāsti to Jēzum. Kur ir bēdas, tur Viņš nes mierinājumu. Kur ir bailes, tur Viņš nes mieru. Kur ir vainas apziņa, tur Viņš nes piedošanu. Kur ir vājums, tur Viņš nes spēku.

Kāpēc, tavuprāt, Kristus upurēja Sevi mūsu labā? Kas padara mūs tik vērtīgus Viņa acīs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Izraidot sātānu no Debesīm, Dievs deklarēja savu taisnību un saglabāja troņa godu. Bet, kad cilvēks apgrēkojās, pakļaujoties šī ārkārtējā gara viltībām, tad Dievs pierādīja savu mīlestību, kritušās cilvēces vietā nododot nāvē Vienpiedzimušo Dēlu. Salīdzināšanas darbā atklājas Dieva raksturs. Kristus ir varens pierādījums visam Universam, ka Lucifera izvēlētajā grēka ceļā nekādā ziņā nav vainojama Dieva pārvaldības sistēma.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 500., 501. lpp.)

“Pasludinot bauslības negrozāmību, Golgātas krusts tajā pašā laikā visam Universam liecina, ka grēka alga ir nāve. Pestītājam mirstot izdvestais sauciens: ‘Viss piepildīts!’ sātānam kļuva par nāves zvanu. Tad izšķīrās lielā cīņa, kas jau tik ilgi bija turpinājusies, un līdz ar to tika nodrošināta arī grēka galīgā izdeldēšana. Dieva Dēls izgāja cauri kapa vārtiem, ‘lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu’ (Ebr. 2:14).” (E. Vaita “Lielā cīņa” 503. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja Dievs zināja, ka Lucifers gatavojas sacelties, kāpēc Dievs viņam vispār deva izvēles tiesības? Vai arī kāpēc Dievs viņu nekavējoties neiznīcināja, kad Lucifers sacēlās? Kāda varētu būt nekritušā Visuma reakcija, ja Dievs nekavējoties būtu iznīcinājis Luciferu? Kāpēc izpratne par Visuma interesi par pestīšanas plānu (1. Pēt. 1:12, Atkl. 5:13, Atkl. 16:7) ir tik svarīga, lai izprastu lielo cīņu?

2. Kādu iemeslu vai iemeslus Kristus krusta nāvei jūs varat minēt? Vai tas notika tikai tāpēc, lai atklātu Dieva raksturu? Vai tas nozīmēja maksāt izpirkuma maksu par grēku? Ja jā, kam tika izmaksāta izpirkuma maksa? Dalieties savās domās un sniedziet tām pamatojumu Bībelē.

3. Ko mēs domājam, lietojot terminu “lielā cīņa”? Pārrunājiet dažādus lielās cīņas aspektus un to, kā šīs nedēļas nodarbība attiecas uz jūsu dzīvi.

4. Kuri Bībeles panti runā par lielās cīņas realitāti? (Sk., piem., Īj. 1, 2; Ef. 6:12.)

5. Ar ko septītās dienas adventistu izpratne ir unikāla citu kristīgo konfesiju vidū? Kas šajā lielās cīņas tēmā ir tas, kas adventistus atšķir no citiem?

GALVENAIS JAUTĀJUMS: MĪLESTĪBA VAI SAVTĪBA?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 19:41–44, Mt. 23:37, 38; Ebr. 11:35–38; Atkl. 2:10; Ap. d. 2:44–47, Jņ. 13:35.

ATMIŅAS PANTS:

“Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!” (Jes. 41:10)

Pieņemsim, ka tu esi gans, kas gana savas kazas uz Eļļas kalna nogāzes ar skatu uz Jeruzalemes pilsētu. Tu dzirdi balsis. Tu nekvējoties atpazīsti Jēzus balsi. Tu esi pārsteigts par to, ko Viņš saka. Viņa mācekļiem to bija grūti saprast. Rietošajai saulei apmirdzot templi ar zelta kupolu un atspīdot no tā krāšņajām, sniegbaltajām marmora sienām, Jēzus skaidri norāda:

“Patiesi Es jums saku: šeit akmens uz akmens nepaliks, kas netiks nopostīts.” (Mt. 24:2) Mācekļi ir neizpratnē un tu arī. Ko Jēzus gribēja pateikt ar šiem vārdiem? Kā tie attiecas uz pasaules galu, par ko jautāja Jēzus mācekļi?

Tu ar aizrautīgu uzmanību klausies, kā Jēzus meistarīgi apvieno notikumus, kas novedīs pie Jeruzalemes iznīcināšanas, ar tiem, kas notiek tieši pirms Viņa atgriešanās. Jeruzalemes iznīcināšanas laikā mēs redzam sātana stratēģijas, lai maldinātu un iznīcinātu Dieva tautu beigu laikā. Jēzus norādījumi Mateja evaņģēlija 24. nodaļā skaidri iezīmē pēdējo dienu notikumus Jeruzalemes krišanas kontekstā.

Mēs pētīsim sātana divējādās stratēģijas, lai maldinātu un iznīcinātu Dieva tautu. To, ko ļaunajam neizdodas paveikt ar vajāšanām, viņš cer panākt ar kompromisu. Dievu nekas nepārsteidz, un pat visgrūtākajos laikos Viņš pasargā Savu tautu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kuras pamatā ir “Lielās cīņas” 1., 2. nodaļa, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. aprīlī.

Sirdī salauzts Glābējs

Kad Jēzus sēdēja uz Eljas kalna ar skatu uz Jeruzalemes pilsētu, Viņa sirds bija salauzta. Jāņa evaņģēlijā teikts: “Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.” (Jņ. 1:11) Jēzus darīja visu iespējamo, lai glābtu Savus ļaudis no gaidāmās viņu mīļotās pilsētas iznīcināšanas.

Jēzus mīlestība uz Viņa ļaudīm plūda no bezgalīgas mīlestības sirds. Viņš vairākkārt mīlestībā acināja nožēlot grēkus un pieņemt Viņa žēlsirdīgo acinājumu.

Izlasi Lk. 19:41–44, Mt. 23:37, 38 un Jņ. 5:40. Ko šie panti stāsta par Jēzus attieksmi pret Saviem ļaudīm un viņu reakciju uz mīlošo žēlastības acinājumu? Kādu Dieva rakstura atklāsmi jūs redzat? _____

Dieva mīlošā rakstura gaismā ir grūti saprast tādu notikumu kā Jeruzalemes iznīcināšana. Vēsture atklāj, ka desmitiem tūkstošu gāja bojā, kad romiešu ģenerāļa Tita armija uzbruka pilsētai. Jeruzaleme tika nopostīta. Vīrieši, sievietes un bērni tika nokauti. Kur bija Dievs, kad Viņa tauta tik ļoti cieta? Atbilde ir skaidra, bet to nav viegli pilnībā aptvert. Viņa sirds bija salauzta. Viņa acis bija asaru pilnas. Gadsimtiem ilgi Viņš bija rūpējies par Saviem ļaudīm. Saceloties pret Viņa mīlošo laipnību, viņi zaudēja dievišķo aizsardzību. Dievs ne vienmēr iejaucas, lai ierobežotu savas tautas izvēļu iznākumu. Viņš ļauj attīstīties sacelšanās dabiskajām sekām. Dievs neizraisīja nevainīgu bērnu nogalināšanu Jeruzalemes izpostīšanas laikā; nevainīgo traģiskā nāve bija sātana, nevis Dieva, rīcības sekas.

Sātans priecājas par kariem, jo tie pamodina cilvēka sirds jaunākās kaislības. Gadsimtu gaitā viņa mērķis ir bijis maldināt, iznīcināt un pēc tam vainot Dievu savās jaunajās darbībās.

Izlasi Mt. 24:15–20. Kādu norādījumu Jēzus deva Saviem ļaudīm, lai glābtu tos no Jeruzalemes gaidāmās iznīcināšanas? _____

Ir labi atcerēties, ka lielākā daļa kristiešu, kas dzīvoja Jeruzalemē 70. gadā, bija ebreju izcelsmes. Mīlošais Dievs vēlējās izglābt pēc iespējas vairāk savu ļaužu. Tāpēc Viņš deva norādījumu, ka, tuvojoties romiešu karaspēkam, ir jābēg no pilsētas.

Pārdomājiet šādu apgalvojumu: mēs nevērtējam Dieva raksturu pēc notikumiem, ko redzam sev apkārt. Drīzāk mēs filtrējam visus notikumus, ko redzam, caur Viņa mīlošā rakstura prizmu, kā tas ir atklāts Bībelē. Kāpēc šis ir tik labs padoms?

Kristieši pasargāti Viņa aizgādībā

Notikumos, kas noveda pie Jeruzalemes iznīcināšanas, skaidri atklājas Dieva žēlastība, aizgādība un zināšana uz priekšu. Cestijs Galls un romiešu armija ielenca pilsētu. Brīdī, kad viņu uzbrukums šķita nenovēršams, ar negaidītu manevru viņi atkāpās. Ebreju armija viņus vajāja un izcīnīja lielu uzvaru.

Romiešiem bēgot un ebrejiem vajājot, kristieši Jeruzalemē aizbēga uz Pellu Perejā, aiz Jordānas upes. “Gaidošajiem kristiešiem apsolītā zīme bija acīm redzama, un tagad visi, kas vien vēlējās, varēja paklausīt Pestītāja brīdinājumam. Apstākļi tika kārtoti tā, ka ne jūdi, ne romieši neaizkavēja kristiešu bēgšanu.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 30. lpp.)

Izlasi Ps. 46:1 un Jes. 41:10. Ko šie panti mums liecina par Dieva gādīgajām rūpēm? _

Dievs ir augstākais valdnieks un pārvalda notikumus uz zemes, lai īstenotu savus dievišķos nodomus. Lai gan reizēm Dievs maina Savus sākotnējos plānus, pamatojoties uz mūsu cilvēciskajām izvēlēm, Viņa galīgais plāns attiecībā uz šo planētu tiks izpildīts. Būs brīži, kad Dieva tauta piedzīvos grūtības, vajāšanas, ieslodzījumu un pat nāvi Kristus dēļ. Bet pat visgrūtākajos laikos, kad sātana uzbrukumi ir visnežēlīgākie, Dievs uztur un sargā Savu draudzi.

Izlasi Ebr. 11:35–38 un Atkl. 2:10. Kādu realitāti šie teksti atklāj par mūsu cīņu ar ļaunuma spēkiem? Kā šīs Rakstu vietas saskan ar izpratni par Dieva aizsardzību iepriekšējā jautājumā? Vai ir pretruna idejā par Dieva aizsardzību un to, ka Dievs ļauj dažiem piedzīvot sāpīgas ciešanas un pat mocekļa nāvi Kristus dēļ? _____

“Veltīgi sātans pūlējās ar varmācību iznīcināt Kristus draudzi. Lielā cīņā, kurā Jēzus mācekļi atdeva dzīvību, neizbeidzās, šiem uzticīgajiem karognesējiem kļūstot savā postenī. Zaudējumi sniedza uzvaru. Dieva strādniekus nonāvēja, bet Viņa darbs pastāvīgi gāja uz priekšu.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 41. lpp.)

Ko mums vajadzētu nozīmēt tam, ka Bībeles rakstītāji, kas noteikti pazina sāpes un ciešanas, tomēr varēja atkal un atkal rakstīt par Dieva mīlestības realitāti? Kā mēs varam piedzīvot šo pašu mīlestību? _____

Uzticība, piedzīvojot vajāšanas

Pirmajos kristietības gadsimtos kristīgā baznīca strauji auga, neskatoties uz ieslodzījumiem, spīdzināšanām un vajāšanām. Uzticīgie kristieši, pilnībā nodevušies Kristum, piepildīti ar Svēto Garu, sludināja Viņa Vārdu ar spēku. Dzīves mainījās, un desmitiem tūkstoši atgriezās.

Izlasi Ap. d. 2:41; Ap. d. 4:4, 31; Ap. d. 5:42; un Ap. d. 8:1–8. Ko šie panti mums māca par izaicinājumiem, kādus piedzīvoja Jaunās Derības draudze, un arī to, kāpēc tā tik strauji auga? _____

Mācekļi piedzīvoja draudus (Ap. d. 4:17), ieslodzījumu (Ap. d. 5:17, 18), vajāšanas (Ap. d. 8:1) un pat nāvi (Ap. d. 7:59, Ap. d. 12:2), tomēr Svētā Gara spēkā drosmīgi sludināja augšāmcelto Kristu, un draudžu skaits auga visā Jūdejā, Galilejā un Samarijā (Ap. d. 9:31).

Elles bastioni tika satricināti. Sātana važas tika salauztas. Pagānu māņticība sabruka augšāmceltā Kristus spēka priekšā. Evaņģēlijs triumfēja, piedzīvojot nepārvaramas grūtības. Mācekļi vairs nelūdza augšistabā. Bailes izklīda kā zūdoša ēna.

Tā vietā ticība pildīja mācekļu sirdis. Viens skatiens uz augšāmcelto Kungu mainīja viņu dzīvi. Jēzus piešķīra viņu dzīvei jaunu jēgu. Kungs viņiem bija devis ne tikai Lielo uzdevumu (Mk. 16:15), bet arī lielu solījumu: “Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8)

Evaņģēlijs iekļuva visattālākajos zemes nostūros (Kol. 1:23). Lai gan Jānis, pēdējais no mācekļiem, nomira 1. gs. beigās, citi pacēla patiesības lāpu un sludināja dzīvo Kristu. Plīnijs Jaunākais, Romas provinces Bitīnijas gubernators mūsdienu Turcijas ziemeļu krastā, ap 110. gadu rakstīja imperatoram Trajānam. Plīnija paziņojums ir nozīmīgs, jo tas notika gandrīz astoņdesmit gadus pēc krustā sišanas. Plīnijs aprakstīja oficiālās tiesas prāvas, kuras viņš veica, lai atrastu un nogalinātu kristiešus. Viņš norādīja: “Daudzi visu vecumu, šķiru un abu dzimumu cilvēki tiek pakļauti briesmām ar apsūdzību palīdzību, un tas turpināsies. Šī [kristietības] māņticība ir izplatījusies ne tikai pilsētās, bet arī ciemos un lauku rajonos.” (Henrijs Betensons “Documents of the Christian Church” (New York: Oxford University Press, 2011), 4. lpp.)

Neraugoties uz jaunākajiem velna uzbrukumiem, kristiešu draudze strauji auga.

Ko mēs varam mācīties no agrīnās draudzes, kas varētu palīdzēt mums, gala laika draudzei? _____

Rūpējoties par kopienu

Agriņā kristiešu draudze auga ne tikai tāpēc, ka tās locekļi sludināja evaņģēliju, bet arī tāpēc, ka dzīvoja saskaņā ar evaņģēliju. Ticīgie bija paraugs Kristus kalpošanai, kurš “staigāja pa visu Galileju, mācīdams viņu sinagogās un sludinādams Valstības evaņģēliju un dziedinādams visas slimības un sērgas tautā” (Mt. 4:23). Jēzus dziļi rūpējās par cilvēkiem, un tāpat darīja arī Jaunās Derības draudze. Tieši šī nesavtīgā mīlestība un apņemšanās rūpēties par cilvēku vajadzībām kopā ar labo evaņģēlija vēsti Svētā Gara spēkā atstāja tik lielu iespaidu uz pasauli kristīgās baznīcas pirmajos gadsimtos.

Izlasi Ap. d. 2:44–47, Ap. d. 3:6–9 un Ap. d. 6:1–7. Lai gan apstākļi atšķiras, kādus autentiskas kristietības principus mēs uzzinām no šiem pantiem?

Šie Jaunās Derības ticīgie sekoja Kristus paraugam, ko, kā teica Pēteris, Dievs bija “ar Svēto Garu un spēku svaidījis .., kas gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu” (Ap. d. 10:38). Kristus draudze bija Viņa miesa virs zemes un šajos pirmajos gadsimtos pauda Kristus pašuzpurīgo mīlestību un rūpes par sāpināto, salauzto cilvēci. Šie ticīgie bija dzīvi Kristus līdzjūtības piemēri.

Lielajā cīņā, kas plosās Visumā, velns vēlas sabojāt Dieva tēlu cilvēcē. Evaņģēlija mērķis ir šo tēlu atjaunot. Atjaunošana ietver fizisko, mentālo, emocionālo un garīgo dziedināšanu.

Jņ. 10:10 Jēzus atklāj Savu plānu katram no mums.

“Zaglis nenāk kā vien zagt, nogalināt un iznīcināt. Es esmu nācis, lai viņiem būtu dzīvība un lai viņiem tā būtu pārpilnībā” (NKJV). Viņš ilgojas, lai mēs būtu fiziski veseli, mentāli modri, emocionāli stabili un garīgi veseli.

Īpaši patiesi tas ir Viņa apsolītās atgriešanās kontekstā. Šī pasaule piedzīvo milzīgu krīzi. Paša Jēzus pravietojumi Mateja evaņģēlija 24. un Lūkas 21. nodaļā vēsta par katastrofāliem apstākļiem zemes virsū pirms Viņa atgriešanās. Kad Kristus pieskaras mums ar Savu dziedinošo žēlastību, mēs ilgojamies ar Kristus pieskārienu pieskarties citiem, lai tie kļūtu veseli. Jēzus sūta mūs uz sagruvušu pasauli kā Kristus vēstnešus, lai mēs ar Savu mīlestību pieskartos citiem. Jaunās Derības kristietību raksturoja ticīgo mīlestība citam uz citu un savām kopienām.

Pārrunājiet: kāda loma ir draudzei, sadarbojoties ar Kristu, lai pierādītu, ka sātana apsūdzības ir nepareizas?

Mīlestības novēlējums

Izlasi Jņ. 13:35 un 1. Jņ. 4:21. Ko šīs Rakstu vietas atklāj par sātana izaicinājumu pret Dieva valdību lielajā cīņā? Ko tie mums atklāj par patiesas kristietības būtību? _____

Pirmajos gadsimtos mīlestība bija kristīgo kopienu norma. Tertuliāns apgalvoja: “Galvenokārt tik cēlas mīlestības darbi ir tie, ko daudzi uzskata par mūsu kvalitātes zīmi. Redziet, viņi saka, cik ļoti viņi mīl viens otru.” (Sk. “Tertullian’s Apology 39” vietnē www.logoslibrary.org/tertullian/apology/39.html.)

Viena no lielākajām Dieva mīlestības atklāsmēm tika parādīta, kad 160. gadā un 265. gadā plosījās divas postošas pandēmijas. Kristieši izcēlās, kalpojot slimajiem un mirstošajiem. Sērgas nogalināja desmitiem tūkstošu un atstāja tukšus veselus ciematus un pilsētas. Kristiešu nesavtīgā uzpurēšanās, gādīgā un mīlestības pilnā kalpošana atstāja milzīgu iespaidu uz iedzīvotājiem. Šo divu epidēmiju laikā un vēlāk tūkstošiem un simtiem tūkstošu, pat miljoniem cilvēku Romas impērijā sāka ticēt Jēzum. Mīlestība, rūpes un organizēta, nesavtīga slimo un mirstošo aprūpe lika apbrīnot šos ticīgos un Kristu, ko viņi pārstāvēja.

Rodnija Stārka “Kristietības uzplaukums” (“The Rise of Christianity”) ir mūsdienīgs vēsturisks stāstījums, kas attēlo šos notikumus jaunā gaismā. Tajā viņš apraksta, kā otrās epidēmijas laikā (260. g.) visa kristiešu kopiena, ko joprojām lielā mērā pārstāvēja jūdu izcelsmes ticīgie, kļuva par īstu aprūpētāju armiju, nodrošinot ciešanās esošās kopienas pamatvajadzības. Otrās epidēmijas kulminācijā, ap 260. gadu, kādā Lieldienu vēstulē Dionīsijs rakstīja garu pateicību par vietējo kristiešu varonīgajām pūlēm. Daudzi no viņiem zaudēja dzīvību, rūpējoties par citiem.

“Lielākā daļa mūsu brāļu kristiešu parādīja neierobežotu mīlestību un lojalitāti, nekad nesaudzējot sevi un domājot tikai cits par citu. Neskatoties uz briesmām, viņi uzņēmas atbildību par slimajiem, rūpējoties par katru viņu vajadzību un kalpojot viņiem Kristū, un kopā ar viņiem aizgāja no šīs dzīves mierīgi un laimīgi; ja viņus ar šo slimību inficēja citi, viņi pieņēma savu tuvāko slimību un ar prieku panesa viņu sāpes.” (Rodney Stark “The Rise of Christianity” (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1996), 82. lpp.)

Kāds mums šeit ir acīmredzamais vēstījums? Kā iemācīties nomirt sev, lai arī mēs varētu izpaust šo pašu nesavtīgo garu? Tas nav viegli, vai ne? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Veltīgi sātans pūlējās ar varmācību iznīcināt Kristus draudzi. Lielā cīņā, kurā Jēzus mācekļi atdeva dzīvību, neizbeidzās, šiem uzticīgajiem karognesējiem krītot savā postenī. Zaudējumi sniedza uzvaru. Dieva strādniekus nonāvēja, bet Viņa darbs pastāvīgi gāja uz priekšu. Evaņģēlijs izplatījās arvien tālāk un tālāk, un tā piekritēju skaits ik dienas vairojās. Tas iespiedās apgabalos, kas nebija aizsniedzami pat Romas ērglim. Uzrunādams pagānu valdniekus, kas vēlējās pastiprināt vajāšanas, kāds kristietis pārlicinoši sacīja: ‘Jūs varat mūs nokaut, spīdzināt, nolādēt (.). Jūsu netaisnā rīcība tikai pierāda, ka mēs esam nevainīgi (.). Jūsu nežēlība jums neko nedod.’ Ar to aicinājums citiem atzīt viņu pārliecību ieguva tikai vēl lielāku spēku. ‘Jo biežāk jūs mūs nopļaujāt, jo straujāk aug mūsu skaits; kristiešu asinis ir sēkla.’ (‘Tertulian’s Apology’, 50. paragrāfs)” (E. Vaita “Lielā cīņa” 41., 42. lpp.)

“Daudzus, kas vāji ticībā, lielā apmulsumā novedusi dievišķā tālredzība, kas taisnajiem pieļauj ciest no bezdievīgajiem. Daži pat ir gatavi atnest savu uzticēšanos Dievam, tāpēc ka Viņš visnekrietnāko cilvēku dzīvei ļauj zelt un plaukt, kamēr viņu nežēlīgā vara apbēdina un moka vislabākos un skaidrākos. Tiek jautāts – kā taisnais un žēlsirdīgais Dievs, kas ir bezgalīgs arī spēkā, var pieļaut tādu netaisnību un apspiešanu. Tomēr tas ir jautājums, ar kuru mums nav jānodarbojas. Kungs mums ir devis pietiekamus savas mīlestības pierādījumus, un mums nav ko šaubīties par Viņa laipnību un labvēlību, ja arī nespējam saprast Viņa tālredzīgo rīcību.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 47. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas vērtīgs ir vajāšanās? Kāpēc, jūsprāt, Dievs reizēm ļauj Saviem ļaudīm ciest?
2. Ja draugs tev uzdotu šo jautājumu, kā tu atbildētu: “Kur ir Dievs manās ciešanās? Ja Viņš mani mīl, kāpēc es pārdzīvoju tik smagu laiku?”
3. Kā jūsu vietējā draudze var kļūt par gādīgu kopieni, lai ietekmētu pasauli? Pārrunājiet praktiskus veidus, kā īstenot šonedēļ apgūto.

GAISMA SPĪD TUMSĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 8:44, Sal. pam. 23:23, Ap. d. 20:27–32, 2. Tes. 2:7–12, Ps. 119:105, 116, 130, 133, 160, Sal. pam. 16:25, 2. Kor. 4:3–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Jēzus viņiem sacīja: ‘Vēl mazu brīdi gaisma ir pie jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsība jūs neaņņem. Jo, kas tumsā staigā, nezina, kurp viņš iet’” (Jņ. 12:35)

Bībeles pēdējā – Atklāsmes – grāmatā velns ir attēlots kā pūķis un čūska (Atkl. 12:9). Viņš ir pūķis, jo vēlas iznīcināt Dieva ļaudis, un čūska, jo izmanto visus savus viltīgos melus, lai viņus maldinātu. Turpmākajos gados pēc Kristus nāves imperiālā Roma spīdzināja, nometa lauvām un sadedzināja uz sārta tūkstošiem cilvēku par atteikšanos pielūgt viņu “dievības”. Tomēr, piedzīvojot šo nežēlīgo sodu, daudzi palika uzticīgi, evaņģēlijs turpināja izplatīties un draudze auga.

Tādēļ sātans mainīja stratēģiju. Daudzi pagāni tika kristīti, bet bez rūpīgas iepazīšanās ar Bībeles patiesību. Kad vadītāji sapludināja Svēto Rakstu patiesības ar tautas paražām, draudzē ieplūda maldi. 4. un 5. gs. bija kompromisu laikmets, kad baznīcas prelāti apvienoja pagānu ieražas ar kristiešu mācībām.

Tomēr pat grūtākajos laikos Dievs nepārtraukti bija līdzās saviem ļaudīm. Viņi atrada Jēzu – “Ceļu, Patiesību un Dzīvību” – un Svētā Gara spēkā stāvēja stingri, pat sastopoties ar milzīgu spiedienu atteikties no sirds pārlicības. Viņi palika uzticīgi Dieva atklātajai gribai Svētajos Rakstos un nesatricināmi iestājās par Viņa Vārda patiesumu par spīti spiedienam, kas tika izdarīts atklātā vai slēptā veidā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kuras pamatā ir “Lielās cīņas” 3. nodaļa, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. aprīlī.

Kompromiss – sātana viltīgā stratēģija

Salīdzini Jņ. 14:6 ar Jņ. 8:44. Kādu kontrastu starp Jēzus un sātana raksturu var redzēt šajos divos pantos? _____

Tas, ko Jēzus saka, ir patiesība, jo Viņš ir patiesības autors. Patiesība nāk no visgudrā, vismilošā, viszinošā Dieva sirds. Viņš ir realitātes un visas patiesības pamats.

Turpretim sātans ir melis un melu tēvs. Viņš ir gatavs izmantot melus, viltu, dezinformāciju un patiesības sagrozīšanu, lai maldinātu Dieva ļaudis. Viņš pievīla levu Ēdenē, sagrozot patiesību, radot šaubas un klaji noliedzot Dieva teikto. Sātana paziņojums “jūs nemirsiet vis” augļu ēšanas kontekstā bija skaidra pretruna ar Dieva teikto. Gadsimtu gaitā sātans ir izmantojis vienu un to pašu stratēģiju. Viņš grauj uzticību Dieva Vārdam, runā pretēji Dieva atklātajai gribai, sagroza Rakstus un reizēm nepareizi citē Biblii, ja tas viņam nāk par labu.

Izlasi Sal. pam. 23:23, Jņ. 17:17 un Jņ. 8:32. Kādu līdzību jūs saskatāt šajos Bībeles pantos attiecībā uz Dieva Vārda patiesumu? Kāds ir to galvenais vēstījums? _____

“Sātans labi saprata, ka Svētie Raksti cilvēkus dara spējīgus atšifrēt klajo krāpšanu un nepadoties viņa varai. Tieši ar šo Vārdu pats pasaules Glābējs bija stājies pretī ļaunā uzbrukumiem. Katru uzbrukumu Kristus atvairīja ar mūžīgās patiesības vairogu, sakot: “Stāv rakstīts.” Ar šī Vārda gudrību un spēku Viņš noraidīja ikvienu pretinieka priekšlikumu. Lai saglabātu ietekmi pār ļaudīm un nostiprinātu pāvesta uzurpatora autoritāti, sātanam vajadzēja izsargāt cilvēkus no iepazīšanās ar Svētajiem Rakstiem. Bībele godā Dievu un ierobežoto cilvēku noliek tā īstajā vietā; tāpēc tās svētās patiesības ir jāapslēpj un jānoklusē. Šo loģiku pieņēma Romas baznīca. Gadsimtiem ilgi tā neļāva izplatīt Biblii. Tautai aizliedza to lasīt un turēt savās mājās, un priesteri un prelāti, kam nebija nekādu morālu principu, tās mācības izskaidroja tādā veidā, lai aizstāvētu savas pretenzijas. Tā pāvests panāca, ka viņu gandrīz vispārīgi atzina par Dieva vietnieku virs zemes, kura autoritātei padota baznīca un valsts.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 51. lpp.)

Pārrunājiet, kā sātans mēģina izkropļot vai nepareizi skaidrot Dieva Vārdu mūsdienās. _____

Mežonīgi vilki

Izlasi Ap. d. 20:27–32. Kādus īpašus brīdinājumus apustulis Pāvils izteica Efezas draudzes vadītājiem par tuvojošos atkrišanu? _____

Pāvila padoma mērķis bija sagatavot draudzi gaidāmajiem notikumiem. Šajos fragmentos viņš apraksta divas galvenās bažas.

Viņa pirmās rūpes ir par to, ka “pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku” (Ap. d. 20:29). Citiem vārdiem sakot, ticīgie piedzīvos sivas vajāšanas. Šis pravietojums piepildījās pirmajā un otrajā gadsimtā. Kristieši, kas atteicās pielūgt imperatoru, klanoties Romas dievu priekšā, tika spīdzināti, ieslodzīti un sadedzināti uz sārta.

Apustulis pauda vēl citas bažas, sakot: “No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī.” (Ap. d. 20:30) Baznīcā ienāks ķecerības. Dievišķās patiesības tiks aizstātas ar viltus mācībām. Pagāniskās prakses būs dominējošas. 4. un 5. gadsimtā kristīgajā baznīcā smalki iezagās kompromiss, kura iespējamais attaisnojums bija misijas virzīšana uz priekšu. Taču briesmīgais rezultāts bija atkāpšanās no Dieva Vārda patiesībām.

Izlasi 2. Tes. 2:7–12. Kā apustulis Pāvils apraksta gaidāmo atkrišanu? Kādas pazīmes viņiem vajadzētu pamanīt? _____

Pāvila komentārs, ka “netaisnības noslēpumainais spēks jau ir darbā”, ir nozīmīgs. Jau Pāvila laikā notika pakāpeniska atkāpšanās no Dieva Vārda patiesības attiecībā uz paklausību Dieva likumam. Šī aiziešana uzplauka vēlākajos gadsimtos.

Preteji otrajam bauslim kristiešu pielūgsmē tika ieviesti elki. Tūkstošgades mijas laikā elki bija visu pagānu reliģiju priekšplānā. Lai padarītu kristietību pieņemamāku pagāniem, kas ienāca kristīgajā baznīcā, pagānu dievības tika pārdēvētas par tā sauktajiem svētajiem. Svētdiena, saules dieva pielūgsmes diena, pakāpeniski tika pieņemta par kristiešu pielūgsmes dienu par godu augšāmcelšanās dienai. Šī viltus diena, kas nav apstiprināta Svētajos Rakstos, vēl arvien ir dominējošā.

Kādus kompromisus mēs redzam, ienākot draudzē mūsdienās? Vēl svarīgāk ir tas, kādus kompromisus, iespējams, tu pieļauj? Vai reizēm tas notiek, sajaucot patiesību un maldus? _____

Vārda pasargāti

Salīdzini Jņ. 17:15–17 un Ap. d. 20:32. Kādu atziņu Jēzus un apustulis Pāvils mums sniedz attiecībā uz aizsardzību pret sātana maldiem? _____

_____

_____

Bībele ir nekļūdīga Dieva gribas atklāsme. Tā atspoguļo Debesu plānu cilvēces glābšanai. Tā kā “visi šie raksti ir Dieva iedvesti”, tie ir “noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā” (2. Tim. 3:16). Tas ir, “visi Raksti” ir Dieva iedvesmoti, ne tikai dažas daļas, ne arī dažas vairāk nekā citas. Visa Bībele ir jāpieņem kā Dieva Vārds. Pretējā gadījumā durvis maldiem ir plaši atvērtas.

Bībele lielās cīņas gaismā skaidri atklāj Dieva bezgalīgo mīlestību. Tā arī atmasko sātānisku maldināšanu un atklāj viņa krāpšanas. Velns ienīst Dieva Vārdu un gadsimtu gaitā ir darījis visu iespējamo, lai iznīcinātu tā ietekmi.

Galu galā, ko mēs zinātu par pestīšanas plānu, ja nebūtu Bībeles? Cik daudz mēs zinātu par Jēzus dzimšanu, dzīvi, mācībām un kalpošanu? Vai bez Svētajiem Rakstiem mēs vispār sāktu saprast Kristus upura dziļumu, Viņa augšāmcelšanās godību, Viņa aizlūguma spēku un Viņa atgriešanās varenību?

Visas šīs izšķirošās patiesības ir atklātas, mācītas un uzsvērtas Dieva Vārdā. Tai un tikai tai ir jābūt augstākajam un galīgajam standartam visas svētās patiesības izpratnē.

Tāpēc mums ir jācinās pret jebkuriem mēģinājumiem noniecināt tās autoritāti vai inspirāciju, pat no to puses, kas, apliecinot lielu mīlestību uz Bībeli, rada šaubas par to, pat viltīgā veidā. Traģiski, ka, īpaši ienākot mūsdienu domāšanai, daudzi teologi un kristieši tik daudz koncentrējas uz Svēto Rakstu cilvēcisko pusi, ka Bībele kļūst par cilvēka vārdu, nevis Dieva Vārdu. Viņi apgalvo, ka Bībele ir ķēniņu, ganu, zvejnieku, priesteru, dzejnieku un citu cilvēku raksti, kuri dalījās savā izpratnē un priekšstatos par Dievu, dabu un realitāti tā, kā viņi savā laikā un vietā varēja saprast.

Ja tā būtu taisnība, kāpēc mums, dzīvojot šodien, 21. gadsimtā, būtu īpaši jā rūpējas par to, ko šie cilvēki domāja, un, vēl jo vairāk, – jāņem viņu domas un uzskati par pamatu mūsu cerībai uz mūžību?

Mums nevajadzētu tā darīt.

Izlasi Ps. 119:105, 116, 130, 133 un 160. Kādu atziņu psalmu autors mums sniedz par Dieva Vārda nozīmi pestīšanas plānā? _____

_____

Cilvēka domāšana ārpus Rakstiem

Svētais Gars darbojas caur mūsu prātu. Viņš aicina mūs izpētīt Visuma noslēpumus. Kāds ir trāpīgi teicis: "Kā kristieši mēs nepārbaudām savas smadzenes pie baznīcas durvīm." Tomēr cilvēka prāta spožums vien nespēj atklāt Svēto Rakstu dievišķās patiesības. Patiesība nav cilvēka uzskatu jautājums. Tas ir dievišķās atklāsmes jautājums.

Izlasī Sal. pam. 16:25, Soģu 21:25 un Jes. 53:6. Ko tie atklāj par sātana maldināšanas stratēģiju? _____

Viens no visefektīvākajiem velna maldiem ir likt mums ticēt, ka cilvēku prātojumi bez Svētā Gara atbalsta un Dieva Vārda informācijas ir pietiekami, lai saprastu Dieva gribu. Kāds spriešanas veids mums vai pat veselām kultūrām var šķist pareizs, taču Dieva acis tas var būt pilnīgi nepareizs.

Pirms dažiem gadiem mēs ar sievu nolēmām doties pārgājienā pa mežu netālu no viesnīcas, kurā nakšņojām. Parasti es diezgan labi lasu norādes, un pēc apmēram stundu ilgas staigāšanas pa dažādām takām es biju diezgan pārliecināts, ka atradīšu ceļu atpakaļ, bet drīz vien atklāju, ka esam bezcerīgi apmaldījušies mežā. Saule norietēja, un es baidījos no ļaunākā. Par laimi, mēs satikām dažus citus gājējus, kuri zināja ceļu. Mēs atradāmies vismaz piecas jūdzes no pareizā ceļa, toties netālu no galvenā ceļa. Tā kā viņu automašīna bija novietota netālu, viņi piedāvāja aizvest mūs atpakaļ uz viesnīcu. Satikt kādu, kurš zina ceļu un var mūs nogādāt galamērķī, mums bija ļoti svarīgi.

Dievs nav atstājis mūs vienus ceļā no zemes uz Debesīm. Svētais Gars norāda uz Svētajiem Rakstiem, kas ved mūs uz mājām. Patiesība un maldi, pareizais un nepareizais, labais un ļaunais – tos var pareizi saprast tikai Dieva Vārda gaismā. Tas, kas ir pretrunā Dievam un Viņa Vārdam, ir maldi, un maldi vienmēr ir bīstami; tas, kas ir saskaņā ar Dievu, ir patiesība un labestība. Cik svarīgi ir, lai Dieva Vārds būtu mūsu patiesības un morāles augstākais šķirējtiesnesis.

Kāpēc cilvēka prāts bez Svētā Gara palīdzības nav spējīgs atklāt dievišķo patiesību? Pārrunājiet cilvēciskā prāta un dievišķās atklāsmes mijiedarbību. Kā prāts palīdz mums saprast dievišķo atklāsmi? Piemēram, aplūkojiet Dan. 2. nodaļu, pravietojumu, kas aptver pasaules vēsturi no Bābeles laikiem līdz pat tālai nākotnei. Kā šāds pravietojums spēcīgi uzrunā cilvēka prātu? _____

Cīņa par prātu

Izlasi 2. Kor. 4:3–6. Ko nozīmē “kurus ir padarījis aklus šī laikmeta dievs, tos, kas netic” (2. Kor. 4:4, NKJV)? Kā viņu acis ir padarītas aklas? Kā acis tiek atvērtas? _____

Grieķu vārds “prāts” šajā fragmentā ir “noema”. Tas burtiski nozīmē mūsu uztveri vai garīgās spējas. SDA Bībeles komentāros ir sniegts izglītojošs skaidrojums šim pantam. “Cīņa starp Kristu un sātānu ir cīņa par cilvēku prātu. (Rom. 7:23, 25; 12:2; 2. Kor. 3:14, 11:3; Fil. 2:5, 4:7, 8) Sātana galvenais darbs ir padarīt aklus vai aptumšot cilvēku prātus. Viņš to dara, atturot viņus no Dieva Vārda izpētes, sagraujot prāta spēkus ar ķermeņa un dvēseles pārmērībām, pilnībā nodarbinot prātu ar šīs dzīves lietām un uzrunājot lepnumu un sevis paaugstināšanu.” (6. sēj., 854. lpp.)

Zināšanu trūkums nav tāpēc, ka pazudušajiem nebija iespējams uzzināt. Tas ir tāpēc, ka viņi negribēja zināt. Daudziem ir bijusi iespēja uzzināt patiesību, taču viņi izvēlējās neticēt, un sātans aizmigloja viņu acis. Sātana valstība ir tumsas valstība. Kā piebilst “The SDA Bible Commentary”: “Evaņģēlijs ir vienīgais līdzeklis, ar kuru var atklāt sātana velnišķos plānus un viltības un ar kuru cilvēki var ieraudzīt ceļu no tumsas uz gaismu.” (6. sēj., 854. lpp.) Jaunās Derības vēsts būtība ir Jēzus dzīvība, nāve un augšāmcelšanās. Jēzus ir evaņģēlija centrā un Svēto Rakstu centrā. Visi Raksti liecina par Viņu (Jņ. 5:39).

Izlasi Jņ. 1:4, 5, 9 un 14. Kā šie panti raksturo Jēzu? Īpaši ņemiet vērā Jņ. 1:14. _____

Kristīgās draudzes pirmajos gadsimtos Jaunās Derības ticīgie bija pilnībā uzticīgi Kristum kā Tam, kas bija Gaisma tumsā. Viņi tika izpirkti Viņa žēlastībā, pārveidoti Viņa spēkā un Viņa mīlestības motivēti. Pat nāve nevarēja saraut viņu uzticības saites ar Kristu. Evaņģēlija krāšņajā gaismā viņi atpazīna velna krāpšanas. Kristum vienmēr ir bijuši ļaudis, kas Viņa žēlastībā ir drosmīgi iestājušies par Viņa patiesību. Šajos pirmajos gadsimtos cauri tumsai spīdēja Kristus mīlestības, žēlastības un patiesības gaisma.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Viens un tas pats naida un pretestības gars visos laikmetos ir iedvesmojis Dieva ienaidniekus cīnīties pret patiesību, bet Kungs no saviem kalpiem vienmēr ir prasījis tādu pašu modrību un uzticību. Pirmajiem mācekļiem teiktie Kristus vārdi attiecas uz Viņa sekotājiem līdz laika beigām: ‘Ko Es jums saku, to Es saku visiem: Esiet nomodā!’ (Mk. 13:37).” (E. Vaita “Lielā cīņā” 56., 57. lpp.)

Daudzviet pasaulē, īpaši tur, kur cilvēkiem ir brīva pieeja Bībelei, sātans ir izmantojis citus līdzekļus, lai vājinātu tās ietekmi. Viens ļoti efektīvs veids ir bijis ar dažādu zinātņu centieni vai pat ar Bībeles zinātnes palīdzību, graujot uzticību Dieva Vārdam. Piemēram, lai gan Daniēla grāmata rakstīta vairāk nekā 500 gadus pirms Kristus, daudzi Bībeles pētnieki to datē ar otrā gadsimta vidu pirms mūsu ēras. Viņi apgalvo, ka tas noteikti sarakstīts šajā laikā; pretējā gadījumā pravietis būtu precīzi atklājis nākotni, un tas nevar būt. Tāpēc viņi apgalvo, ka Daniēla grāmata netika rakstīta laikā, kas tajā minēts, bet gan simtiem gadu vēlāk. Diemžēl šie meli par Biblii ir vieni no daudzajiem, ko mūsdienu zinātne cenšas mums uzspiest. Un diemžēl daudzi cilvēki pieņem šo kļūdu, jo galu galā Bībeles pētnieki to māca. Nav brīnums, ka Pāvils mūs brīdina: “Pārbaudait visu; kas labs, to paturiet.” (1. Tes. 5:21)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasiet citātu otrdienas tēmā un pēc tam pārdomājiet, lūk, ko: Kā sātans mūsdienās izmanto līdzīgas metodes, lai viltīgā veidā grautu Svēto Rakstu autoritāti?
2. Kādas ir mūsu lielākās garantijas pret nepareizu Dieva Vārda skaidrošanu?
3. Sātana galvenais mēģinājums lielajā cīņā starp labo un ļauno ir nomelnot Dieva raksturu un parādīt Viņu kā autoritāru, nemilošu tirānu. Kā ļaunais mēģina to izdarīt, un kāda ir Dieva atbilde viņa meliem?
4. Apustulis Pēteris apstiprina, ka “neviens rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams” (2. Pēt. 1:20). Kā mēs varam būt pārliecināti, ka nesagrozām Svēto Rakstu nozīmi, lai sasniegtu savus mērķus? Kāpēc tas ir vieglāk izdarāms, nekā mums šķiet, un kāpēc mums ir jāsarģājas no šādas prakses? Kā mēs varam sevi no tā pasargāt?

STĀVĒT PAR PATIESĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 7:23–25, Atkl. 12:6, 14, Jūdas 3, 4, Atkl. 2:10, Ap. d. 5:28–32, Ps. 19:7–11, 1. Jņ. 5:11–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību” (Jņ. 3:14, 15)

Mūsdienu Turcijas piekrastes pilsēta Izmira reiz bija Bībeles pilsēta Smirna, kas minēta Atklāsmes grāmatā. Šī senā pilsēta ar aptuveni 100 000 iedzīvotāju uzplauka pirmā un otrā gadsimta beigās. Tā bija plaukstoša pilsēta un ļoti lojāla Romai.

Reizi gadā visiem Smirnas pilsoņiem tika pavēlēts dedzināt vīraku romiešu dieviem. Acīmredzot 2. gadsimtā Smirnā bija arī plaukstoša kristiešu kopiena, un daudzi negrasījās to ievērot. Polikarps, agrīnais baznīcas vadītājs, tika nogalināts Smirnas publiskajā laukumā – sadedzināts uz sārta, jo atteicās nodot savu Kungu, dedzinot vīraku romiešu dieviem. Kad viņam pēdējo reizi tika lūgts atteikties no Kristus, vecais vīrs atbildēja: “Es viņam kalpoju astoņdesmit sešus gadus, un Viņš man nav darījis nekādu ļaunumu. Kā es varu runāt ļaunu par savu Ķēniņu, kurš mani izglābis?”

Gadsimtu gaitā vīrieši un sievietes ir drīzāk bijuši gatavi piedzīvot mocekļa nāvi, nekā atteikties no ticības Kristum. Viņu upuris atjauno mūsu drosmi. Stāsts par viņu uzticību Kristum atjauno mūsu pašu apņemšanos. Šonedēļ mēs apskatīsim dažus Bībeles principus, kas mudināja valdiešus un vēlākos reformatorus, piemēram, Husu un Hieronīmu, palikt uzticīgiem Kungam, pat ja draudēja nāve no tās pašas varas, kas nogalināja Polikarpu: no Romas, kas tagad bija nonākusi pāvesta fāzē.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstās uz “Lielās cīņas” 4. – 6. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. aprīlī.

Vajāti, tomēr uzvarētāji

Izlasi Dan. 7:23–25 un Atkl. 12:6, 14. Par kādiem pravietiskajiem laika periodiem ir runāts šajos pantos? _____

Ikreiz, kad Dieva ļaudis paliek Viņam uzticīgi, sātans ir saniknots. Bieži vien seko vajāšanas. Pravietis Daniēls aprakstīja laiku, kas viņam vēl ir nākotnē, kad viduslaiku baznīca “karos” un “vajās” Dieva tautu (Dan. 7:21, 25, NKJV). Pravietis Jānis aprakstīja šo pašu periodu kā laiku, kad Dieva draudze būs spiesta bēgt tuksnesī, kur tā tiks “uzturēta laiku un laikus, un puslaiku” (Atkl. 12:14). Atkl. 12:6 piebilst: “Sieva bēga tuksnesī, kur tai bija Dieva sataisīta vieta.” Dieva tauta tuksnesī tika uzturēta. Viņa Vārds to stiprināja un uzturēja, kamēr šajā garajā un tumšajā pāvesta kundzības periodā plosījās lielā cīņa.

Dieva ļaudis atrada “Dieva sataisīto vietu”. Dzīves lielākajos izaicinājumos Dievs vienmēr sagatavo vietu Saviem uzticīgajiem sekotājiem. Vislielāko pārbaudījumu laikā Viņa ļaudis ir atraduši patvērumu Viņa mīlestībā un rūpēs (sk. Ps. 46).

Gan 1260 dienas, gan laiks, laiki un puse laika Atkl. 12:6, 14 attiecas uz vienu un to pašu periodu ($3\frac{1}{2}$ reizes vai gadi $\times$ 360 dienas gadā = 1260 dienas). Bībeles pravietojumi bieži tiek rakstīti ar simboliem. Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietiskajās daļās viena pravietiskā diena ir vienāda ar vienu burtisku gadu. Mēs atrodam šo dienas/gada principu 4. Moz. 14:34 un Ec. 4:6.

Dienas/gada princips balstās ne tikai uz šiem diviem tekstiem, bet uz plašu Svēto Rakstu pamatu. Dr. Viljams Šī, hronologs un Vecās Derības zinātnieks, norāda uz 23 Bībeles pierādījumiem Vecajā Derībā, kas liecina par šo principu. Bībeles tulki to ir izmantojuši gadsimtiem ilgi.

Vestgoti, vandaļi un ostgoti bija ciltis, kas ticēja doktrīnām, kuras atšķīrās no Romas oficiālajām mācībām. 1260 dienas sākās, kad pēdējā no šīm barbaru ciltīm, ostgoti, tika padzīta no Romas 538. gadā. Šis garīgās tumsas periods turpinājās līdz mūsu ēras 1798. gadam, kad Napoleona ģenerālis Bertjē izveda pāvestu no Romas. Šajā ilgajā periodā neskaitāmi kristieši tika nogalināti, jo paklausīja Dieva Vārdam. Viņi bija uzvarētāji pat nāvē. Kristū viņi bija brīvi no grēka vainas un varas, uzvarot “ar Jēra asinīm”. Kristus uzvara pār sātanu pie krusta bija viņu uzvara. Lai gan viņi nomira, nāve ir tikai miegs līdz Kristus atnākšanai.

Kā piepildījušies Bībeles pravietojumi stiprina tavu ticību? _____

Gaisma uzvar tumsu

Izlasi Jūdas 3, 4. Kāds brīdinājums šeit ir izteikts, un kā tas attiecas uz vēlāko kristiešu draudzi?

Jūdas grāmata tika uzrakstīta aptuveni pirms 65. gada ticīgajiem kristiešiem, kuri ir “Dieva Tēva milēti un Jēzū Kristū pasargāti” (Jūdas 1:1). Šie uzticīgie ticīgie tika mudināti “turpināt cīņu par to ticību, kas svētiem reiz uzticēta. Jo ir iezagušies kādi ļaudis, .. kas mūsu Dieva žēlastības vietā nododas kauna dzīvei” (Jūdas 1:3, 4). Šis brīdinājums viduslaikos ticīgajiem nozīmēja vēl vairāk pēc tam, kad baznīcā bija ieplūdušas pagānu tradīcijas un cilvēku tradīcijas izaicināja Dieva Vārdu. Daudzus gadsimtus tādi cilvēki kā valdieši bija Svēto Rakstu patiesību aizstāvji. Viņi uzskatīja, ka Kristus ir viņu vienīgais starpnieks un Bībele – viņu vienīgais autoritātes avots. “Ikvienā laikmetā Dievam ir bijuši savi liecinieki – vīri, kas ticēja Kristum kā vienīgajam Starpniekam starp Dievu un cilvēku, kas Bībeli uzskatīja par vienīgo dzīves mērauklu un kas svētīja patieso sabatu.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 61. lpp.)

Izlasi Atkl. 2:10. Kādu apsoliījumu Dievs dod tiem, kas ir Viņam uzticīgi pat nāves draudu priekšā?

Šie vārdi tika rakstīti Smirnas draudzei. Viens no pilsētas dieviem bija Dionīsijs, svētku un auglības dievs. Kad Dionīsija priesteri nomira, viņu bērū gājienā uz galvas tika uzlikts kronis. Šo zemes kroni, ko uzlika uz galvas nāves brīdī, Jānis pretstata dzīvības kronim, kas tiks uzlikts uz to cilvēku galvām, kuri uzvar cīņā ar ļaunuma spēkiem. Dzīvības kronis tiek pasniegts tiem, kas Kristus dēļ iztur pārbaudījumus, grūtības, ciešanas un pat nāvi.

Dzīvības kronis iedvesmo šos uzticīgos ticīgos paciest pašu nāvi Kristus dēļ. Dzīvības kronis ticīgos vienmēr motivē sarežģītos apstākļos. Tas iedvesmoja valdiešus, piedzīvojot sāpes un vajāšanas. Viņi zināja, ka kādu dienu skatīs Jēzu un dzīvos kopā ar Viņu mūžīgi. Dzīvības kronis uzrunā arī mūs: arī mēs piedzīvojam pārbaudījumus, bet, turpinot raudzīties uz Jēzu, mūs sagaida dzīvības kronis.

Kas tevi iedrošina grūtos laikos? Kas tevi biedē? Uz kādiem apsoliījumiem tu vari atsaukties šajos laikos?

Drosme nostāties

Salīdzini Ap. d. 5:28–32, Ef. 6:10–12 un Atkl. 3:11. Kāds pamatprincips ir atrodams šajos pantos? _____

Viena no valdiešu un katra reformatora raksturīgajām iezīmēm bija viņu absolūtā uzticība Dievam, viņu paklausība Svēto Rakstu autoritātei un apņēšanās nodoties Kristus, nevis pāvesta varai. Viņu prāti bija piesātināti ar Jaunās Derības stāstiem par ticību un drosmi.

Kopā ar Pēteri un apustuļiem viņi varēja teikt: “Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem” (Ap. d. 5:29). Viņi saprata Pāvila brīdinājumu: “Topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā” (Ef. 6:10). Viņi nopietni uztvēra Jēzus padomu: “Turi, kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu” (Atkl. 3:11). Tā vietā, lai pakļautos Romas baznīcas tradīcijām, šiem pārliecinātajiem ticīgajiem bija drosme aizstāvēt Dieva Vārda patiesības.

Valdieši bija viena no pirmajām grupām, kas ieguva Bībeli savā valodā. Aizkustinošs stāsts par to, kā viņi ar roku pārrakstīja Bībeli, ko sarakstījis valdiešu Bībeles pārrakstītājs Žans Legers (Jean Leger), satur pirmavotu informāciju par viņu darbu, tostarp zīmējumus. Valdieši savās kalnu kopienās Ziemeļītalijā un Dienvidfrancijā slepeni pārrakstīja Svētos Rakstus. Jauniešiem jau agrā vecumā vecāki lika iegaumēt lielas Svēto Rakstu daļas. Bībeles pārrakstītāju grupas strādāja kopā, lai cītīgi pārrakstītu Bībeli. Daudzi no šiem valdiešu jauniešiem ceļoja pa Eiropu kā tirgotāji, klusi daloties Svēto Rakstu patiesībās. Daži iestājās universitātēs, un, kad radās iespēja, līdzdalīja Svētos Rakstus studiju biedriem. Svētā Gara vadīti, īstajā brīdī, kad pamanīja kādu godīgu meklētāju, viņi dalījās ar atsevišķām vērtīgo Rakstu daļām. Daudzi par savu uzticību un ziedošanos samaksāja ar dzīvību. Lai gan valdieši skaidri nesaprata visas Bībeles mācības, viņi gadsimtiem ilgi saglabāja Dieva Vārda patiesību, stāstot to citiem.

“Bet taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust dienu” (Sal. pam. 4:18). Salamans salīdzina ceļu, pa kuru Dievs ved Savus bērnus, ar sauli, kas lec arvien augstāk. Ja Dievs vienkārši paņemtu kosmisko slēdzi un saule uzreiz uzspīdētu visā savā spožumā, tas mūs padarītu aklus. Pēc tam, kad tumsa gadsimtiem ilgi bija apņēmusi pasauli, Dievs uzmodināja Viņa Vārdam uzticīgus vīriešus un sievietes, kuri turpināja meklēt dziļāk.

Kā mēs, atspoguļojot Kristus gaismu, varam spīdēt savā sabiedrībā? Vai mēs to darām?

Reformācijas rīta zvaigzne

Izlasi Ps. 19:7–11, Ps. 119:140, Ps. 119:162 un Jer. 15:16. Kas līdzīgs bija Dāvida un Jeremijas attieksmē pret Dieva Vārdu, kas bija reformācijas īstākais stūrakmens? _

Katrs reformators "priebējās" par Dieva Vārdu. Viņi "priebējās" pildīt Dieva gribu. Viņi "mīlēja" Viņa likumu. Viena no nozīmīgākajām reformācijas pamatpatiesībām bija prieks, ko sniedza Svēto Rakstu iepazīšana. Bībeles izpēte viņiem nebija laikietilpīgs darbs. Tas nebija juridisks pienākums. Tā nebija stingra prasība, bet gan prieks.

Studējot Svētos Rakstus, viņi tika pārveidoti Svētā Gara spēkā. "Viklifa raksturs liecina par Dieva Vārda audzinošo un pārveidojošo spēku. Tā bija Bībele, kas viņu darīja par to, kas viņš bija. Cenšanās aptvert atklāsmes lielās patiesības visām cilvēka spējām piešķir īpašu svaigumu un enerģiju. Tā paplašina prātu, asina uztveri un ļauj nobriest spriedumam. Nav nekā cita, kas tādā mērā darītu cildenas domas, jūtas un tieksmes, kā Bībeles pētīšana. Tā dod nelokāmu mērķtiecību, pacietību, drosmi un izturību, tā attīra raksturu un svēto dvēseli. Nopietnas, godbijīgas Bībeles studijas, kas pētītājam nodrošinātu vistiešāko saskari ar Bezgalīgo Dievu, dotu pasaulei vīrus ar spēcīgāku un rosīgāku intelektu, ar cēlākiem principiem, nekā to jebkad varētu sniegt cilvēciskās filozofijas vissekmīgākā apgūšana." ("Lielā cīņā" 94. lpp.)

Izlasi 2. Tim. 2:1–3. Kādu padomu apustulis Pāvils deva Timotejam attiecībā uz Dieva Vārda līdzdalīšanu? _____

Dieva Vārda patiesība un pestīšanas prieks Kristū tā piepildīja reformatoru sirdis, ka viņiem bija ar to jādalās. Džons Viklifs savu mūžu pavadīja, tulkojot Dieva Vārdu angļu valodā tikai divu iemeslu dēļ: dzīvais Kristus mainīja Viņu caur Vārdu, un Kristus mīlestība mudināja viņu dalīties ar citiem tajā, ko viņš bija uzzinājis.

Pirms Viklifa angļu valodā bija pieejama ļoti maza daļa Bībeles. Lai gan viņš nomira, pirms Romas vara paspēja realizēt savus draudus, tomēr pāvests izraka viņa mirstīgās atliekas, tās sadedzināja un iemeta pelnus upē. Taču, kā šos pelnus aiznesa upe, tāpat tālu un plaši viņa pūļu dēļ izplatījās Dieva Vārds, dzīvības ūdens. Šādi Dievs izmantoja viņu – "reformācijas rīta zvaigzni".

Cerības iepriecināti

Izlasi Ebr. 2:14, 15. Kā ticīgie viduslaikos piedzīvoja lielās cīņas realitāti? _____

Kas bija tas, kas uzmundrināja uzticīgos valdiešus šausmīgo vajāšanu laikā, ko viņi piedzīvoja? Kas Husam un Hieronīmam, Tindlam, Latimeram un viduslaiku mocekļiem deva drosmi stāties pretī liesmām un zobenam? – Ticība Dieva apsolījumiem. Viņi ticēja Kristus apsolījumam: “Es dzīvoju, un jums būs dzīvot” (Jņ. 14:19). Viņi atklāja, ka Dieva spēks ir pietiekams arī vislielākajiem pārbaudījumiem. Viņi pat guva prieku sadraudzībā ar Kristu Viņa ciešanās. Un viņu uzticība bija spēcīga liecība pasaulei.

Viņi skatījās tālāk par to, kas bija, uz to, kas būs. Viņi zināja, ka Kristus augšāmcelšanās dēļ nāve bija uzvarēts ienaidnieks. Šiem drosmīgajiem ļaudīm tika salauzts nāves žņaugis. Viņi turējās pie Dieva Vārda apsolījumiem un aizgāja ar uzvaru.

Izlasi Jņ. 5:24, Jņ. 11:25, 26 un 1. Jņ. 5:11–13. Kādas garantijas šie solījumi sniedz jums personīgi? Kā tie palīdz jūsu dzīves pārbaudījumos? _____

Jans Huss neminstinājās ieslodzījuma, netaisnības un pat nāves priekšā. Viņš mēnesiem ilgi vārga cietumā. Aukstie, mitrie apstākļi izraisīja drudzi, kas gandrīz izdzēsa viņa dzīvību. Tomēr “viņu uzturēja Dieva žēlastība. Ciešanu nedēļās pirms galīgā sprieduma pasludināšanas reformatora dvēseli pildīja Debesu miers. ‘Šo vēstuli rakstu,’ viņš atklāja kādam draugam, ‘cietumā ar važās iekaltām rokām, jau rīt gaidot nāves spriedumu (...). Kad ar Jēzus Kristus palīdzību mēs no jauna satiksimies nākamās dzīves brīnīšajā mierā, tad tu uzzināsi, cik žēlastības pilns pret mani ir bijis Dievs un cik spēcīgi Viņš mani atbalstījis visās šajās kārdināšanās un pārbaudījumos.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 107., 108. lpp.)

Apustuļa Pāvila brīdinājums mūs uzrunā arvien aktuālāk. “Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolījis” (Ebr. 10:23). Kā Dieva apsolījumi atbalstīja Viņa ļaudis pagātnē, tā tie uztur mūs šodien.

Ko varētu nozīmēt zaudēt visu Kristus dēļ? Ko jūs galu galā patiešām zaudējat? (Sk. Mk. 8:36.) Ko mēs varam mācīties no valdiešiem un reformatoriem, kas var mūs uzturēt pēdējā zemes konfliktā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dievs ļāva sevišķai gaismai apspīdēt šo izvēlēto vīru prātu, atklājot tiem daudzus Romas maldus, tomēr viņi vēl nesaņēma visu gaismu, kuru vajadzēja sniegt pasaulei. Ar šiem saviem kalpiem Dievs vadīja ļaudis ārā no Romas piekritēju tumsas, bet tiem vēl nācās sastapties ar daudziem un lieliem šķēršļiem, tādēļ Kungs tos veda soli pa solim, kā ļaudis spēja iet. Viņi nebija sagatavoti saņemt visu gaismu uzreiz. Ja tā tiem arī būtu sniegta, tad viņi novērstos, jo nespētu to panest, tāpat kā pusdienas saules pilns spožums liek novērsties tiem, kas ilgi dzīvojuši tumsā. Tāpēc Kungs vadoņiem to atklāja tikai pamazām, cik ļaudis spēja uzņemt. Gadsimtu pēc gadsimta viens otram sekoja citi uzticīgi strādnieki, kuriem ļaudis reformas takā vajadzēja vadīt arvien tālāk.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 103. lpp.)

“Kādā citā vēstulē priesterim, kas bija kļuvis par Evaņģēlija mācekli, Huss ar dziļu pazemību runāja par savām kļūdām, apsūdzot sevi, ka ‘viņam patīcis valkāt greznu apģērbu un dzīves laikā tas vieglprātīgi izšķīdis daudz stundu’. Šiem vārdiem viņš pievienoja vēl dažas aizkustinošas pamācības: ‘Lai visu tavu prātu aizņem Dieva godība un dvēseļu glābšana, bet nevis garīdzniecības amati un laicīgi īpašumi. Sargies savu namu izrotāt vairāk kā savu dvēseli un visvairāk rūpējies par garīgo skaistumu! Esi dievbijīgs un vienkāršs attiecībās ar trūcīgajiem un neizšķied savu mantu mielastos! Lai tev vēlāk nevajadzētu labot savu dzīvi un tu varētu būt brīvs no pārmērībām, es baidos, ka tu, tāpat kā es, tiksī smagi pārmācīts (...). Tu pazīsti manu mācību, jo jau no bērnības esi saņēmis manas pamācības, tāpēc būtu veltīgi tev vēl vairāk ko rakstīt. Bet es tevi ļoti lūdzu, Dieva žēlastības spēkā neatdarini manu vieglprātību, kur tu esi redzējis mani křitam!’ Uz vēstules aploksnes vēl sekoja piebilde: ‘Mans draugs, es tevi ļoti lūdzu, nesalauz šo zīmogu, pirms tu neesi ieguvis drošas ziņas, ka es esmu miris.’” (E. Vaita “Lielā cīņa” 105., 106. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas ir “pakāpeniskā gaisma”? Kāpēc Dievs atklāj patiesību pakāpeniski? Kā šie principi attiecas uz Dieva draudzi mūsdienās?

2. Kā jaunie patiesības atklājumi ir saistīti ar iepriekšējām patiesībām, ko Dieva ļaudis ir sapratuši? Kāpēc jaunā gaisma nekad nedrīkst būt pretrunā ar veco?

3. Neatkarīgi no tā, kur jūs dzīvojat, jūsu kultūra veicinās vērtības, idejas un morāles kodeksus, kas kaut kādā veidā ir pretrunā ar Bībeles mācībām. Apzinot konfliktējošos jautājumus, kā jūs redzat sevi un mūs kā draudzi, kas tiek galā ar šiem izaicinājumiem? Kā palikt labiem pilsoņiem, vienlaikus nepakļaujoties jebkādam deformētām vērtībām, ko sludina mūsu kultūra?

4. Kā Jana Husa vēstule ietekmē jūsu domāšanu šodien? Kas jūs saviņņo šajā vēstulē?

TICĪBA GRŪTOS APSTĀKĻOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 119:162, Jņ. 16:13–15, 2. Pēt. 1:20, 21, Ef. 2:8, 9, Rom. 3:23, 24, Rom. 6:15–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi” (Ps. 119:11)

Protestantu reformatoriem bija kas tāds, kas ir ārkārtīgi vajadzīgs 21. gadsimtā – dzīves jēga. Slavenais amerikāņu psihologs Filips Kušmens savā grāmatā “The Empty Self” (“Tukšā patība”) runā par cilvēkiem, kuri dzīvo bezmērķīgu dzīvi. Viņu pārlicība ir sekla. Viņiem ir maz patiesas nozīmes, un viņiem nav nekā, par ko būtu vērts mirt, tāpēc viņi nesaskata dzīvei vērtību.

Taču protestantu reformācijas vīrieši, sievietes un bērni bija ļoti atšķirīgi. Viņiem bija pastāvīgs mērķis, kura dēļ bija vērts dzīvot. Tam, kam viņi ticēja, bija nozīme, un viņi nevēlējās apdraudēt savu integritāti. Viņu galvenie uzskati bija viņu neatņemama sastāvdaļa. Noliegt šos uzskatus nozīmēja noliegt savu identitāti. Pat nāves priekšā viņiem bija iekšējs miers.

Šīs nedēļas pētījumā ar piemēriem no reformācijas mēs izpētīsim, kā dzīvi mainošās Svēto Rakstu mācības nodrošina pamatu patiesam dzīves mērķim un patiesai jēgai. Šo mūžīgo patiesību izpratne sagatavos mūs pēdējai krīzei lielajā cīņā starp labo un ļauno. Cīņa, kuru cīnījās reformatori, vēl nav beigusies, un mēs esam aicināti turpināt tur, kur viņi pārtrauca. Arī mēs varam atklāt Dievu, kas ir pietiekami liels ikvienas problēmas priekšā, ko mēs piedzīvojam; Dievu, kurš piešķir mūsu dzīvei jēgu un mērķi, kā nekas pasaulīgs to nekad nevarētu piešķirt.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kuras pamatā ir “Lielās cīņas” 7. – 11. nodaļa, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. maijā.

Tikai Dieva Vārds

Izlasi Ps. 119:103, 104, Ps. 119:147 un Ps. 119:162. Kāda bija Dāvida attieksme pret Dieva Vārdu? Kā tas ietekmēja reformatorus, un kā tas ietekmē mūsu dzīvi mūsdienās?_____

Bībele bija reformatoru ticības fundaments un viņu mācības pamats. Viņi saprata, ka rīkojas ar iedvesmoto “dzīvo un paliekamo Dieva vārdu” (1. Pēt. 1:23). Viņi novērtēja katru vārdu. Kad viņi lasīja tā lappuses un ticēja tā apsolījumiem, viņu ticība nostiprinājās un drosme atjaunojās. “Tāpat ir ar visiem Dieva Vārda apsolījumiem. Ar tiem Viņš uzrunā katru individuāli tikpat tieši, it kā mēs dzirdētu Viņa balsi. Ar šiem apsolījumiem Kristus mums nodod Savu žēlastību un spēku. Tie ir tā koka lapas, kas ir “tautām par dziedināšanu”. (Atkl. 22:2) Ja apsolījumus apgūst, pieņem un izmanto, tie veido raksturu, iedvesmo darbam un uztur dzīvību. Nekam citam nav tāda dziedinoša spēka. Turklāt nekas cits nespēj tā dot drosmi un ticību, kas sniedz nerimtīgu enerģiju visai būtnei, kā Dieva apsolījumi.” (E. Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana” 122. lpp.)

Svētie Raksti izlej prieku pār mūsu bēdām, cerību pār mūsu mazdūšību, gaismu pār mūsu tumsu. Tie dod virzienu, kad esam apjukusi, noteiktību, kad esam samalsuši, spēku, kad jūtamies vāji, un gudrību mūsu nezināšanā. Kad mēs pārdomājam Dieva Vārdu un ticībā ļaunajamies uz tā apsolījumiem, Dieva dzīvošais spēks fiziski, mentāli, emocionāli un garīgi aktivizē visu mūsu būtņi.

Reformatori piepildīja savus prātus ar Rakstiem. Viņi dzīvoja pēc Vārda, un daudzi no viņiem mira Vārda dēļ. Viņi nebija pavirši, pašapmierināti, bezrūpīgi kristieši ar virspusēju garīgo dzīvi. Viņi zināja, ka bez Dieva Vārda spēka viņi nespētu izturēt pret viņiem vērstos ļaunuma spēkus.

Džona Viklifa aizraušanās bija tulkot Biblii angļu valodā, lai vidusmēra cilvēks to varētu lasīt un saprast. Tā kā tas bija nelikumīgi, viņš tika tiesāts savas ticības dēļ, apsūdzēts kā ķeceris un notiesāts uz nāvi. Tiesas sēdē Viklifs izteica nopietnu aicinājumu: “Ar ko jūs, jūsuprāt, strīdaties? Ar vecu vīru uz kapa malas? Nē! Ar Patiesību – Patiesību, kas ir stiprāka par jums un uzvarēs jūs.” (Wylie, 2. grāmata, 13. nodaļa, kā minēts grāmatā “Lielā cīņa” 90. lpp.) Viklifa vārdi pirms nāves piepildījās, kad Dieva patiesības gaisma izklīdēja viduslaiku tumsu.

Kā Svētie Raksti tevi ir mierinājuši pārbaudījumu laikos? _____

Nododot tālāk Dieva Vārdu

Izlasi 2. Kor. 4:1–6 un 2. Kor. 2:14. Ko šīs Rakstu vietas stāsta par Pāvila pārliecību, neskatoties uz grūtībām, ko viņš piedzīvoja, sludinot Dieva Vārda patiesību? _____

Apustulis Pāvils savā evaņģēlija izplatīšanas darbā saskārās ar milzīgām grūtībām, tomēr viņam bija pārliecība, ka Dieva Vārds galu galā uzvarēs, “jo”, kā viņš teica, “mēs nekā nespējam pret patiesību, bet tikai par patiesību” (2. Kor. 13:8).

Reformatori saskārās ar līdzīgiem pārbaudījumiem, tomēr ticībā viņi palika uzticīgi Dieva Vārdam. Drosmes piemērs, saskaroties ar milzīgām grūtībām, ir Viljams Tindls. Tindla lielākā vēlme bija sniegt Anglijai precīzu, lasāmu Bībeles tulkojumu. Viņš nolēma tulkot Bībeli no oriģinālvalodām un izlabot dažas kļūdas Viklifa tulkojumā, kas tika veikts pirms 200 gadiem. Galu galā arī Tindls tika arestēts un tiesāts. Daudzi viņa Bībeles tulkojumi, kas tika iespiesti Vormsā, Vācijā, tika konfiscēti un publiski sadedzināti. Viņa tiesāšana notika Beļģijā 1536. gadā. Viņš tika nosodīts par ķecerību un notiesāts sadedzināšanai. Bendes viņu nožņaudza, piesēja pie mieta un pēc tam sadedzināja viņa ķermeni. Viņa vārdi pirms nāves tika izteikti ar dedzību skaļā balsī un ir pierakstīti šādi: “Kungs, atver Anglijas karalim acis.” Dievs brīnumainā kārtā atbildēja uz Tindla lūgšanu.

Četrus gadus laikā pēc viņa nāves tika publicēti četri Bībeles tulkojumi angļu valodā. 1611. gadā tika iespiesta karaļa Džeimsa Bībeles versija, un tā lielā mērā balstījās uz Tindla darbu. 54 zinātnieki, kas strādāja pie šī tulkojuma, lielā mērā smēlušies no Tindla agrākā tulkojuma angļu valodā. Viens aprēķins liecina, ka 1611. gada karaļa Džeimsa Bībeles Vecā Derība ir 76 procenti Tindla tulkojuma, bet Jaunā Derība – 83 procenti. 2011. gadā Karaļa Džeimsa Bībeles versija atzīmēja savu 400. gadadienu, kā arī šķērsoja vienu miljardu Bībeles drukāto versiju sliekšni. Tā ir tulkota 2454 valodās un ir ietekmējusi desmitiem miljonu cilvēku visā pasaulē. Viljama Tindla upuris bija tā vērts.

Neatkarīgi no tā, cik grūti tas šķita un cik sarežģīti bija apstākļi, Tindls un viņa ticības biedri paļāvās, ka Dievs visu vadīs saskaņā ar Savu gribu. Tindla dzīve radīja pārmaiņas uz visu mūžību.

Izlasi Dan. 12:3 un Atkl. 14:13. Kā šie teksti spēcīgi attiecas uz Tindla dzīvi?

Tagad padomājiet par savu dzīvi un savu ietekmi uz citiem. Kādu iedrošinājumu šie panti sniedz attiecībā uz jūsu iespēju uz visu mūžību ietekmēt citu cilvēku dzīvi?

Gara apgaismoti

Kādu dienu, studējot universitātes bibliotēkā, Mārtiņš Luters nonāca pie pagrieziena punkta savā dzīvē. Viņš atrada Bībeli latīņu valodā. Viņš iepriekš nezināja, ka tāda grāmata vispār pastāv. Ar milzīgu prieku viņš lasīja nodaļu pēc nodaļas, pantu pēc panta. Viņš bija pārsteigts par Dieva Vārda skaidrību un spēku. Pāršķirstot Bībeles lappuses, Svētais Gars apgaismoja Viņa prātu. Viņš sajuta Svētā Gara vadību, kad tradīciju aizēnotās patiesības, šķiet, iznāca no Svēto Rakstu lappusēm. Aprakstot savu pirmo pieredzi ar Bībeli, viņš rakstīja: "Ak, kaut Dievs man iedotu šādu grāmatu!"

Kādus principus mēs varam paņemt no tālāk minētajiem pantiem attiecībā uz to, kā mums vajadzētu skaidrot Bībeli?

Jņ. 14:25, 26 _____

_____

_____

Jņ. 16:13–15 _____

_____

_____

2. Pēt. 1:20, 21 _____

_____

Tas, kas šajos pantos ir tik spēcīgs, ir pārlicība, ka tas pats Svētais Gars, kas iedvesmoja Bībeles rakstītājus, vada arī mūs, Svētos Rakstus lasot. Viņš ir dievišķās patiesības dievišķais tulks. Diemžēl daudzi kristieši mūsdienās mazina Bībeles pārdabiskumu un pārspilē cilvēciskumu. Tā kā sātans vairs nevar mums slēpt Bībeli, viņš dara nākamo, ko spēj: atņem Dieva Vārdam pārdabisko raksturu, padara to tikai par labu literatūru vai, vēl ļaunāk, par nomācošu reliģisku instrumentu masu kontrolēšanai.

Reformatori skaidri redzēja, ka Svētais Gars – nevis priesteri, prelāti un pāvesti – ir nekļūdīgs Svēto Rakstu skaidrotājs. Ir reģistrēta interesanta vārdu apmaiņa starp Skotijas reformatoru Džonu Noksu un Skotijas karalieni Mēriju. "Tad Mērija sacīja: 'Jūs Rakstus izskaidrojat savādāk nekā viņi (Romas katoļu mācītāji); kam lai es ticu, un kas būs tiesnesis?' 'Jums jātic Dievam, kurš skaidri runā savā Vārdā,' atbildēja reformators, 'un vairāk par to, ko māca Vārds, jums nevajag ticēt ne vienam, ne otram. Dieva Vārds pats sevi paskaidro, un, ja kāda vieta šķiet neizprotama, tad Svētais Gars, kas nekad nerunā sev pretī, to citā vietā izskaidro saprotamāk, tā ka vairs nepaliek ne mazāko šaubu, izņemot gadījumus, kad cilvēks stūrgalvīgi nevēlas neko zināt.'" (David Laing "The Collected Works of John Knox", vol. 2, pp. 281, 284, kā minēts grāmatā "Lielā ciņa" 251. lpp.)

Tikai Kristus, tikai žēlastība

Izlasi Ef. 2:8, 9; Rom. 3:23, 24; Rom. 6:23 un Rom. 5:8–10. Ko šie panti māca par pestīšanas plānu? _____

Dievs ir devis glābšanu kā dāvanu. Viņa Svētais Gars liek mums ticībā pieņemt to, ko Kristus ir brīvi sagādājis ar Savu nāvi pie Golgātas krusta. Jēzus, Dieva Dēls, piedāvāja Savu pilnīgo dzīvību, lai izpirktu mūsu grēkus.

Dievišķais taisnīgums prasa pilnīgu paklausību. Kristus bezgrēcīgā dzīve tiek likta mūsu nepilnīgās dzīves vietā. Dievišķais likums, ko esam pārkāpuši, nolemj mūs mūžīgi nāvei. Bībele runā skaidri – ar savu grēcīgo dabu mēs nevaram sasniegt Dieva ideālu savai dzīvei. Mēs esam grēkojuši. Atstāti vieni, mēs nevaram izpildīt svētā Dieva taisnīgās prasības, līdz ar to esam pelnījuši mūžīgo nāvi. Bet ir labas ziņas. Apustulis Pāvils mums apliecina: “Tāpat grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (Rom. 6:23). Tā ir nepelnīta dāvana; ja tā nāktu, pateicoties darbiem, mums būtu tā jānopelna. Ja ir kāda patiesība, ko evaņģēlijs izgaismo, tad tā ir šī – mēs nevaram nopelnīt pestīšanu.

Mārtiņš Luters un protestantu reformatori atklāja, ka Kristus un tikai Kristus ir pestīšanas avots. Toreiz Luters sāka sludināt vēsti par Kristus glābjošo žēlastību. Cilvēku pūļi pulcējās, lai uzklausītu viņa sirsnīgos, dzīvi mainošos vēstījumus. Viņa vārdi bija kā svaiga ūdens malks viņu dzīves neauglīgajā tuksnesī. Ļaudis tika turēti važās ar viduslaiku baznīcas tradīcijām, un viņus paverdzināja gadsimtiem seni rituāli, kas nepacēla garīgumu. Luteru Bībeles vēstījumi aizkustināja sirdis, un dzīves mainījās.

Luteru, lasot Jauno Derību, pārņēma Dieva labestība. Viņš bija pārsteigts par Dieva vēlmi glābt visu cilvēci. Populārais uzskats, ko tajā laikā mācīja baznīcas vadītāji, bija pestīšana kā daļēji cilvēka un daļēji Dieva darbs. Luters atklāja, ka ar Kristus nāvi pie krusta pietika visai cilvēcei.

“Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums savukārt varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš saņēma sodu par mūsu grēkiem, kuru nebija pelnījis, lai mēs saņemtu Viņa taisnību, kuru neesam pelnījuši. Jēzus izcietā mūsu nāvi, lai mēs saņemtu Viņa dzīvību. ‘Caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti!’” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 25. lpp.)

Cik spēcīgs un lieliski uzrakstīts evaņģēlija kopsavilkums, ka mēs varam tikt attaisnoti ar taisnību, “kuru neesam pelnījuši”. Kāds apsolījums!

Ja pestīšana ir Dieva darbs Kristū, kāda loma ir mūsu labajiem darbiem kristīgajā dzīvē? Kā mēs savā pieredzē varam apliecināt labo darbu nozīmi, tajā pašā laikā nepadarot tos par mūsu cerības pamatu? _____

Paklausība – ticības auglis

Izlasi Rom. 3:27–31, Rom. 6:15–18 un Rom. 8:1, 2. Ko šie panti mums māca par glābšanu tikai Kristus taisnībā? _____

Lutera laikos baznīcās sāka pūst jauni vēji. Desmitiem tūkstošu cilvēku tika mācīti novērst skatienu no savas grēcīgās būtības un tā vietā raudzīties uz Jēzu. Bez šaubām, šie cilvēki, skatoties uz sevi, redzēja tikai to, kas atņem drosmi. Kuram ticīgajam šodien nav tāda pati pieredze? Tieši tādēļ mums jāraugās uz Jēzu.

Dieva žēlastība mūs maina. Kādu dienu Džons Veslijs piedalījās morāviešu sanāksmē Londonā. Veslijs bija pārsteigts, klausoties Lutera ievadu Vēstulei romiešiem. Pirmo reizi mūžā viņš sāka izprast evaņģēliju. Viņa sirdi kaut kas saviļņoja, un viņš izjuta pārdabisku vilkmi uz Kristu, kurš bija atdevis Savu dzīvību par viņu. Viņš iesaucās: “Es sajutu, ka paļaujos uz Kristu, tikai uz Kristu, lai iegūtu glābšanu, un man tika dota pārlicība, ka Viņš ir paņēmis prom manus grēkus – arī manus! – un izglābis mani no grēka un nāves likuma.” (John Whitehead “The Life of the Rev. John Wesley, M.A.” (London: Stephen Couchman, 1793), 331. lpp.)

Izlasi 1. Pēt. 2:2, 2. Pēt. 3:18, Kol. 1:10 un Ef. 4:18–24. Kādas būtiskas patiesības šīs Rakstu vietas atklāj par kristīgo dzīvi? _____

Reformatori sistemātiski pētīja Vārdu, lai atklātu vairāk patiesības. Nebūdami apmierināti ne ar esošo stāvokli, ne stingro reliģisko pieredzi, kas neradīja nekādu vai pavisam niecīgu izaugsmi, viņi pastāvīgi ilgojās labāk iepazīt Kristu. Daudzi Bībelei ticošie viduslaikos maksāja ārkārtīgi augstu cenu par savu nodošanos. Viņi tika spīdzināti, ieslodzīti, izsūtīti trimdā un sodīti ar nāvi. Viņu īpašumi tika konfiscēti, viņu mājas nodedzinātas, viņu zemes izpostītas un viņu ģimenes vajātas. Kad viņi tika padzīti no mājām, viņi meklēja pilsētu, “kuras cēlējs un radītājs ir Dievs” (Ebr. 11:10). Kad viņi tika spīdzināti, viņi svētīja savus mocītājus, un, kad viņi nīkuļoja tumšos, mitros cietumos, viņi apgalvoja, ka Dievs ir apsolījis gaišāku rītdienu. Lai gan viņu ķermeņi bija ieslodzīti, viņi bija brīvi – brīvi Kristū, brīvi Viņa Vārda patiesībā, brīvi cerībā uz Viņa drīzo atgriešanos.

Raugoties uz sevi, kāda ir tava cerība uz glābšanu? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

“Dieva uzticīgie kalpi nestrādāja vieni. Kamēr valdības un varas un ļaunie gari “šīs pasaules telpā” bija savienojušies pret viņiem, Kungs Savus ļaudis neatstāja. Ja viņu acis tiktu atvērtas, tad tie skaidri ieraudzītu dievišķās klātbūtnes un palīdzības izcilus pierādījumus, kādus reiz piešķīra vienam pravietim senatnē. Kad Elīzas kalps savam kungam norādīja uz viņus ielenkušo ienaidnieka karaspēku, kas nogrieza katru atkāpšanās iespēju, pravietis lūdza: “Kungs, lūdzams, atver viņam acis, ka viņš var redzēt!” (2. Ķēn. 6:17) Un, raugi, kalns bija pilns ar ugunīgiem ratiem un zirgiem, ar Debesu armiju, kas tika sūtīta aizsargāt šo Dieva vīru. Tāpat eņģeļi sargāja arī reformācijas lietas strādniekus.” (E. Vaita “Lielā cīņā” 208. lpp.)

“Kad reformētās ticības iznīcināšanai apvienojās vareni ienaidnieki un šķīta, ka pret to pacelsies tūkstošiem zobenu, Lutērs sacīja: ‘Sātans izgāz savas dusmas, pret mums sazvērējušies bezdievīgi pāvesti, draudot ar karu. Paskubiniet ļaudis ticībā un lūgšanās drosmīgi cīnīties Kunga troņa priekšā, lai ienaidnieki, Dieva Gara uzvarēti, būtu spiesti turēt mieru. Mūsu galvenā vajadzība, mūsu galvenais darbs ir lūgšana, lai ļaudis zina, ka pret viņiem tagad vērsas zobena asmens un sātana ārkārtīgās dusmas, un lai viņi lūdz.’” (D'Aubigné, 10. grāmata, 14. nodaļa, kā minēts grāmatā “Lielā cīņā” 209. lpp.)

Taisnošana ticībā – lielā patiesība, ko no jauna atklāja Lutērs, – ir evaņģēlija pamats, patiesība, uz kuru balstās mūsu pestīšanas cerība. Viņa dziesma “Stiprā pils” spēcīgi izsaka evaņģēliju: “Ja mēs paļautos uz savu spēku, mūsu pūliņi ciestu neveiksmi, ja mūsu pusē nestāvētu īstais cilvēks, ko Dievs pats izredzējis. Vai jautājat, kurš tas ir? Tam Jēzus Kristus vārds, Kungs Cebaots, Viņš nemainīgs laikmetu laikmetos, Viņš cīņu uzvarēs.” (Seventh-day Adventist Hymnal (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 1985), No. 506.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam izskaidrot līdzsvaru starp žēlastību un likumu, starp ticību un labiem darbiem?
2. Kāpēc, jūsuprāt, ir tik viegli ļaut mūsu prātam ieslidēt burta kalpībā? Kā jūs definētu burta kalpību? Kāpēc tas tik ļoti kaitē mūsu kristīgajai ticībai?
3. Vai pastāv briesmas, ja jēdziens “glābšana žēlastībā” nav pareizi saprasts? Kur šis pārpratums varētu novest?
4. Ko daži cilvēki domā ar jēdzienu “lēta žēlastība”? Vai žēlastība kādreiz ir lēta?

DIVI LIECINIEKI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 11:3–6, Cah. 4:14, Atkl. 12:5, 6, 14, 15, Dan. 7:25, Jes. 54:17, Ps. 119:89, Atkl. 11:15–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Zāle nokalst, puķe novīst, bet mūsu Dieva vārds paliek mūžīgi” (Jes. 40:8)

Gadsimtu gaitā arī Dieva Vārds ir ticis sadalīts, apšaubīts un atmests. Tas ticis piekēdēts klosteros, sadedzināts publiskos laukumos un saplēsts. Tie, kas tam ticējuši, ir tikuši izsmieti, ieslodzīti un pat mocīti. Tomēr Dieva Vārds ir uzvarējis.

Viņš ir izpildījis Dieva Vārda sludināšanu. Viņš ir izpildījis Dieva Vārda sludināšanu. Kad angļu Bībeles tulkotājs Viljams Tindls tika tiesāts savas ticības dēļ, viņam jautāja, kurš viņam visvairāk palīdzējis Dieva Vārda izplatīšanā. Viņš apdomāja jautājumu un atbildēja: “Deremas bīskaps.” Tiesneši bija šokēti.

Tindls paskaidroja, ka bīskaps reiz iegādājās Bībeles eksemplārus angļu valodā un tos publiski sadedzināja. Bīskaps tobrīd nesaprata, ka tādējādi ļoti palīdz patiesības lietai. Viņš bija iegādājies Bībeles par daudz augstāku cenu nekā parasti. Pateicoties šim darījumam, Tindls varēja nodrukāt daudz vairāk Bībeļu, nekā tika sadedzināts. Putekļu aplātā patiesība atkal un atkal ir cēlusies, lai spīdētu visā savā spožumā.

Šonedēļ mēs pētām vienu no jaunākajiem uzbrukumiem Svētajiem Rakstiem un kristīgajai ticībai. Franču revolūcijas laikā Francijas ielās plūda asinis. Giljotīna tika uzstādīta Parīzes publiskajā laukumā, un tūkstošiem cilvēku tika nokauti. Ateisms kļuva par valsts reliģiju. Tomēr Dieva Vārda liecību tas nevarēja apklusināt.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstīta uz “Lielās cīņas” 12. – 17. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. maijā.

Divi liecinieki

Izlasi Atkl. 11:3–6. Uzskaiti piecas divu liecinieku pazīmes, kuras atklātas šajā Rakstu vietā.

Caharijas 4. nodaļā pravietis redzēja divus olīvkokus abās zelta svečtura pusēs – tos pašus attēlus, ko mēs atrodam Atklāsmes grāmatas 11. nodaļā. Cakarījam ir teikts, ka “tie ir tie abi svaidītie, kas kalpo visas pasaules Kungam” (Cah. 4:14). Olīvkoki nodrošina eļļu lampas statīvā, lai tā turpinātu dot gaismu. Mums tiek atgādināts dziesminieka rakstītais: “Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem” (Ps. 119:105). Eļļa simbolizē Svēto Garu (Cah. 4:2, 6). Jāņa vīzija Atkl. 11 apraksta Dieva Vārdu, kas tiek pasludināts Svētā Gara spēkā, lai apgaismotu pasauli.

Šie divi liecinieki var pravietot un neļaut lietum līt tik ilgi, cik viņi paredz. Viņi var pārvērst ūdeni par asinīm un satriekt zemi ar sērgām. Balstoties uz Dieva vārdu, Elija teica, ka Israēlā nelīs lietus, un, atbildot uz viņa lūgšanu, lietus tiešām nelija trīsarpus gadus (sk. Jēk. 5:17). Tad viņš lūdza Dievu, un lietus atgriezās pēc tam, kad Baāla viltus pravieši nespēja izbeigt sausumu (1. Ķēn. 17, 18). Mozus ar Dieva Vārda starpniecību izsauca ēģiptiešiem visu veidu mocības, tostarp ūdens pārvēršanu asinīs, jo faraons atteicās atbrīvot Dieva tautu (2. Moz. 7. nod.).

Tos, kas cenšas kaitēt Svētajiem Rakstiem, aprīs uguns, kas nāk no viņu mutes. Dievs saka: “Tāpēc ka jūs šādu vārdu sludināt, Es likšu Savus vārdus kā uguni tavā mutē un šo tautu padarīšu par malku, ka tā to aprīs!” (Jer. 5:14) Dieva Vārds pasludina spriedumu visiem tiem, kas to noraida. Viņa vārds ir kā uguns mutē.

Jņ. 5:39 Jēzus paziņo, ka Vecās Derības Raksti liecina par Viņu. Viņš arī saka, ka evaņģēlijs tiks sludināts “par liecību” visai pasaulei (Mt. 24:14), un Jaunā Derība kopā ar Veco Derību ir šīs liecības pamatā. Vārds ar to pašu sakni (“martyrs”) kā vārdam “liecība”, kas izmantoti šajos divos pantos, izmantots Atkl. 11:3.

Kas ir šie divi liecinieki? Ņemot vērā šīs bībeliskās norādes un raksturojumu Atkl. 11. nodaļā, mēs varam secināt (tomēr ne dogmatiski), ka šie divi liecinieki ir Vecās un Jaunās Derības Raksti, kas sniedz pasaulei Dieva gaismu un patiesību.

Daudzi kristieši mūsdienās mēdz noniecināt Veco Derību, nodēvēt to par neatbilstošu un nevajadzīgu, jo mums ir Jaunā Derība. Kas šajā attieksmē ir tik ļoti slikts? _____

Pravietiskie laika periodi

Salīdzini Atkl. 11:3 un Atkl. 12:5, 6, 14, 15 ar Dan. 7:25. Kādas līdzības vari atrast šajos pravietiskajos periodos? _____

Abi liecinieki “maisos tērpti pravietos tūkstoš divi simti sešdesmit dienas” (Atkl. 11:3). Tas ir tāds pats laika periods kā četrdesmit divi mēneši, kuru laikā “pagāni” (tie, kas ir pret Dieva patiesību) samīdīs svēto pilsētu zem kājām (Atkl. 11:2). Dieva ienaidnieki mīda zem kājām Dieva patiesību 1260 dienas ($42 \times 30 = 1260$, katra diena simbolizē gadu apokaliptiskajā pravietojumā), un divi Dieva liecinieki, Vecā un Jaunā Derība, pravieto pret viņiem šajā pašā laikā.

Kā mēs jau redzējām (sk. ceturto tēmu), Dan. 7:25 teikts, ka mazā raga spēks, kas radās pēc Romas impērijas sabrukuma, vajāja Dieva tautu “laiku un laiku [burtiski, “divas reizes”] un pusi laika” (NKJV). “Laiks” ir viens gads (360 dienas). Tātad trīssarpus reizes ir 1260 dienas.

Atkl. 12:6, 13 ir runāts par 1260 dienas ilgām Dieva tautas vajāšanām. Atkl. 12:14 runā par laiku, laikiem un pusi laika. Atkl. 13:5 runā par 42 mēnešiem. Atkl. 11:2, 3 ir minēti gan 42 mēneši, gan 1260 dienas. Visi šie pravietojumi apraksta viena un tā paša vēsturiskā laika perioda dažādus aspektus.

Kad Svēto Rakstu autoritāte tiek atstāta novārtā, tās vietā rodas citas (cilvēciskās) autoritātes. Tas bieži noved pie to cilvēku vajāšanas, kas atbalsta Dieva Vārdu, kā tas notika pāvesta valdīšanas laikā no 538. gada p.m.ē. līdz 1798. gadam, kad viduslaiku baznīca nonāca dziļā garīgā tumsā. Cilvēku rikojumi aizstāja Dieva baušļus. Cilvēku tradīcijas aizēnoja evaņģēlija vienkāršību. Romas baznīca apvienojās ar laicīgo varu, lai paplašinātu savu ietekmi visā Eiropā.

Šo 1260 gadu laikā Dieva Vārds – Viņa divi liecinieki – bija ietērpti maisos. Viņu patiesības bija paslēptas zem milzīgas tradīciju un rituālu kaudzes. Šie divi liecinieki joprojām pravietoja; Bībele joprojām runāja. Pat šajā garīgajā tumsā Dieva Vārds tika saglabāts. Bija cilvēki, kas to loloja un dzīvoja pēc tā priekšrakstiem. Bet, salīdzinot ar iedzīvotāju skaitu Eiropā, to bija maz. Valdieši, Džons Huss, Hieronīms, Mārtiņš Luters, Ulrihs Cvinglijs, Džons Kalvins, Džons un Čārlzs Vesliji un daudzi citi reformatori bija uzticīgi Dieva Vārdam, kā viņi to saprata.

Kuru mūsdienu kristiešu mācību pamatā ir tradīcijas, nevis Dieva Vārds? _____

Divi liecinieki nogalināti

Izlasi Atkl. 11:7–9. Atceroties, ka valoda ir simboliska, kā šie panti paredz, ka tas notiks ar diviem Dieva lieciniekiem – Veco un Jauno Derību? _____

Līdz mūsu ēras 538. gadam pagānu Romas impērija bija sabrukusi. Romas imperators Justiniāns nodeva civilo, politisko un reliģisko varu pāvestam Vigilisam. Sākās ilgstošais viduslaiku baznīcas valdīšanas periods. Tas turpinājās līdz 1798. gadam mūsu ērā. Franču ģenerālis Bertjē pēc Napoleona pavēles 1798. gada 10. februārī bez pretestības devās uz Romu. Pāvests Pijš VI tika aizvests gūstā un nogādāts atpakaļ uz Franciju, kur viņš nomira. Šis datums iezīmē pravietiski noteiktās Romas baznīcas laicīgās varas beigas, 1260 dienas vai gadus, kā tas attēlots Daniēla grāmatā un Atklāsmes grāmatā (sk. vakardienas pētījumu).

Cik spēcīga ir Bībeles pravietojuma patiesības izpausme! Daniēls, rakstot vairāk nekā 500 gadus pirms Kristus, precīzi paredzēja notikumus pēc 2300 gadiem. Mēs patiešām varam uzticēties Bībeles pravietojumiem.

Visā šajā laikā evaņģēlija patiesību uzturēja dzīvu Vārda liecība. Taču Bībeles patiesību apdraudēja vēl lielāki izaicinājumi. Zvērs, kas izkāpa no bezdibeņa (sātans), karoja pret Svētajiem Rakstiem. Viņš uzsāka jaunus uzbrukumus Bībeles autoritātei ar franču revolūcijas palīdzību, kas aizsākās 1789. gadā.

Franču revolūcijas laikā valdība oficiāli izveidoja saprāta kultu kā valsts atbalstītu ateistisku reliģiju, kuras mērķis bija aizstāt kristietību. Saprāta festivāls visā valstī notika 1793. gada 10. novembrī. Baznīcas visā Francijā tika pārvērstas par saprāta tempļiem, un dzīva sieviete tika iecelta kā saprāta dieviete. Uz ielām tika dedzinātas Bībeles. Dievs tika pasludināts par neesošu, un nāve tika pasludināta par nebeidzamu miegu. Sātans ar bezdievīgo cilvēku starpniecību nogalināja divus Dieva lieciniekus. Viņu liķi “gulēs uz ielas lielajā pilsētā, ko garīgi sauc par Sodomu un Ēģipti, kur arī viņu Kungs ir krustā sists” (Atkl. 11:8).

Ēģiptē valdīja daudzu dievu kultūra, kas noliedza patieso Dievu (sk. 2. Moz. 5:2). Sodoma simbolizē kļedzošu netiklību. Franču revolūcijas laikā divi Dieva liecinieki – Vecā un Jaunā Derība – gāja bojā ateisma un amoralitātes dēļ, kas valdīja plaši izplatītās revolūcijas un asinsizliešanas laikā, kad tika atcelti parastie ierobežojumi.

Atkl. 11:9 teikts, ka divu Dieva liecinieku ķermeņi gulēs neapglabāti “trīs ar pusi dienas” (NKJV), t.i., pravietiskās “dienas” jeb trīssarpus gadus. Ateisms Francijas revolūcijas laikā bija augstākajā līmenī, vismaz aptuveni trīssarpus gadus. Šis periods ilga no 1793. gada 26. novembra, kad Parīzē izdots dekrēts atcēla reliģiju, līdz 1797. gada 17. jūnijam, kad Francijas valdība atcēla ierobežojošos reliģiskos likumus.

Divi liecinieki augšāmcēlušies

Izlasi Atkl. 11:11. Kas šajā pantā praviēts par Dieva Vārdu? _____

Franču revolūcijas beigās Dieva Vārds pārnestā nozīmē atkal atdzīvojās. Notika varena atmoda. Lielas bailes pārņēma tos, kuri redzēja, ka Dieva Vārds atkal kļūst par Dieva dzīvo spēku uz pestīšanu. 18. gs. beigās Dievs uzmodināja vīriešus un sievietes, kas bija apņēmušies nest evaņģēliju līdz pasaules malai. Cilvēki ātri izplatīja Bībeles vēsti, piemēram, Viljams Kerijs, kurš ceļoja uz Indiju un tulkoja Bībeli desmitiem Indijas dialektos. Bībeles spēka vadīti, misionāri tika sūtīti visā pasaulē.

Nav nejaušība, ka šie vispasaules misijas centieni radās pēc Francijas revolūcijas. Dieva Vārds ir dzīvs Vārds, un, lai gan daudziem tas šķita "miris", tas joprojām dzīvoja ticīgo sirdīs un atkal celsies, lai dzīvotu, kā paredzēja Atklāsmes pravietojumi. "Neticīgais Voltērs reiz lielīdamies sacīja: 'Man ir apnicis klausīties ļaudis atkārtoti sakām, ka kristīgo reliģiju dibinājuši divpadsmit vīri. Es gribu pierādīt, ka, lai to noliegtu, pietiek ar vienu cilvēku.' Pēc viņa nāves jau pagājušas paaudžu paaudzes. Miljoni ir iesaistījušies karā pret Bībeli. Bet tā atrodas tik tālu no iznīcināšanas, ka tur, kur Voltēra laikā bija simts Dieva grāmatas kopiju, tagad ir desmit tūkstoši, jā, pat simts tūkstoši eksemplāru. Kāds agrākais kristīgās baznīcas reformators ir teicis: 'Bībele līdzinās laktai, uz kuras nodīlūši daudzi āmuri.'" (E. Vaita "Lielā cīņa" 288. lpp.)

Izlasi Ps. 119:89. un Ps. 111:7, 8. Ko šie raksti stāsta par Bībeli, un kāpēc mēs varam tai uzticēties? _____

Dieva Vārdam var uzbrukt, un to var mēģināt apspiest, bet tas nekad netiks iznīcināts. Pat daudzi, kas sevi uzskata par kristiešiem, dažādos veidos grauj tās autoritāti, apšaubot Bībeles daļas vai pārāk uzsverot cilvēciskos elementus, ka tas viss zaudē dievišķo zīmogu un Dieva patiesība tiek iedragāta.

Mēs nekad un nekādā veidā nedrīkstam ļauties šiem uzbrukumiem Dieva Vārdam. Tas ir dzīvs arī šodien, uzrunājot cilvēku sirdis, iedvešot jaunu dzīvību tiem, kas ir gatavi klausīties Viņa Vārdā un sekot tā mācībām.

Kuri pravietojumi uzrunā tieši tevi un kāpēc? _____

Patiesība uzvar

Neskatoties uz ienaidnieka uzbrukumiem, Dieva darbs uz zemes sasniegs brīnišķīgu kulmināciju. Evaņģēlijs tiks sludināts “visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām” (Atkl. 14:6). Lielā cīņā starp Kristu un sātānu beigsies ar to, ka Kristus pilnībā pārspēs elles spēkus. Dieva valstība uzvarēs ļaunumu, un grēks uz visiem laikiem tiks izskausts no Visuma. Atkl. 11. nodaļa sākas ar sātāna mēģinājumu Francijas revolūcijas laikā iznīcināt kristietību un izskaust ticību Dievam, bet nodaļa beidzas ar Dieva valstības triumfu pār ļaunuma valdībām un varām. Tas sniedz iedrošinājumu visiem, kas piedzīvo ugunīgus pārbaudījumus Kristus un Viņa patiesības labā.

Izlasi Atkl. 11:15–18. Kādi notikumi saskaņā ar šiem pantiem notiek laika beigās, kad atskan septītā bazūne? _____

_____

_____

Šīs pasaules valstības ir kļuvušas par mūsu Kunga valstībām. Kristus ir uzvarētājs. Ļaunums ir uzvarēts. Jēzus uzvar un sātāns zaudē. Taisnība triumfē. Patiesība valda. Būtu labi, ja mēs ieklausītos šādā norādījumā: “Viss, kas celts ar cilvēcisko autoritāti, sabruks, bet tas, kam pamats likts uz Dieva nemainīgā Vārda Klints, stāvēs mūžīgi.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 288. lpp.)

Izlasi Atkl. 11:19. Ko Jānis redzēja atvērtu Debesīs? Un ko viņš redzēja, kad viņš ielūkojās debesīs? _____

_____

_____

Jāņa skatienam tika atvērts Dieva templis Debesīs. Kad viņš skatījās uz Vissvētāko vietu, viņš ieraudzīja derības šķirstu. Vecās Derības svētnīcā, kas bija celta pēc lielā oriģināla Debesīs, starp abām eņģeļu figūrām, kas bija izvietotas uz derības šķirsta vāka, atklājās Dieva krāšņā klātbūtne. Šķirsta iekšienē bija Dieva likums. Lai gan mēs tiekam glābti tikai žēlastībā caur ticību, paklausība Dieva likumam atklāj, vai mūsu ticība ir patiesa. Dieva bauslība ir tiesas pamats jeb etalons (Jēk. 2:12). Šis fakts kļūst jo īpaši svarīgs un aktuāls laika beigās (sk. Atkl. 12:17; Atkl. 14:12).

Kā mūs šodien uzrunā pārsteidzošais kontrasts starp franču revolūcijas bezdievību un krāšņo kulmināciju, kas attēlota Atkl. 11. nodaļā? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kad reliģiskā un laicīgā autoritāte noniecināja Bībeli, kad tās liecību skaidroja nepareizi un darija visu, ko vien cilvēki un dēmoni spēj izdomāt, lai no tās novērstu ļaunu prātu; kad tos, kas uzdrošinājās sludināt Bībeles svētās patiesības, vajāja, nodevīgi apmeloja, spīdzināja, apraka pazemes cietumos, mocīja un nonāvēja viņu ticības dēļ vai piespieda bēgt uz kalnu cietokšņiem vai zemes alām, tad uzticīgie liecinieki tiešām pravietoja maisos tērti. Tomēr visu šo 1260 gadus ilgo laika posmu viņi turpināja sniegt savu liecību. Vistumšākajos brīžos atradās uzticīgi vīri, kas mīlēja Dieva Vārdu un dedzīgi aizstāvēja tā godu. Šiem uzticamajiem kalpiem tika dota gudriba, spēks un autoritāte visā šajā laikā atklāt ļaudīm īsto Dieva patiesību.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 267., 268. lpp.)

“Kad Francija publiski atmeta Dievu un nolika malā Bībeli, ļaunie cilvēki un tumsas gari liksmojās, ka beidzot ir sasnieguši sen kāroto mērķi – valsti, kas būs brīva no Dieva baušļu ierobežojumiem. Ja tiesu par ļauno darbu nenes drīzumā, tad cilvēku bērnu sirds pildās ar drosmi ļaunu darīt’ (Sal. pam. 8:11) Bet pareizā un taisnā likuma pārkāpšana nenovēršami nes bēdas un sabrukumu. Lai gan sods par cilvēku ļaunajiem darbiem nenāca tūlīt, tomēr tie veda ļaudis arvien tuvāk viņu bēdīgajam liktenim. Atkrišanas un noziegumu gadsimti bija sakrājuši dusmas atmaksas dienai, un, kad viņu netaisnības mērs bija pilns, Dieva nicinātāji pārāk vēlu aptvēra, cik bīstami ir izsmelt dievišķo pacietību. Savaldošais Dieva Gars, kas aiztur sātana nežēlīgo varu, lielā mērā bija atņemts, un tam, kura vienīgais prieks ir cilvēku nelaime, tika atļauts piepildīt savu gribu. Tiem, kas bija izvēlējušies sacelšanos, vajadzēja pļaut tās augļus, līdz zemi piepildīja noziegumi, kas ir par šausmiem, lai spalva tos aprakstītu. No izpostītajām provincēm un sagrautajām pilsētām atskanēja briesmīgs kliegziens – vissvētāko ciešanu kliegziens. Francija bija satricināta, it kā būtu notikusi zemestrīce. Reliģiju, likumus, sabiedrisko kārtību, ģimēni, valsti un baznīcu – visu bija iznīcinājusi bezdievīgā roka, kas uzdrošinājās pacelties pret Dieva bauslību.” (“Lielā cīņa” 286. lpp.)

“Ja draudze nesekos Dieva atklātajai gribai, pieņemot katru gaismas staru un pildot katru tai zināmo pienākumu, tad reliģija neizbēgami deģenerēsies formu ievērošanā un zudīs dzīvību dodošais dievbijības gars.” (“Lielā cīņa” 316. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā franču revolūcijā atklājas lielās cīņas principi?
2. Apgalvojot, ka Dieva nav, kāda persona rakstīja, ka ”mēs varam brīvi noteikt savus mērķus un doties pāri jebkādam intelektuālām robežām, nemeklējot zīmes ‘pārkāpt aizliegts’”. Kāpēc šī frāze “nemeklējot zīmes ‘pārkāpt aizliegts’” ir tik pamācoša attiecībā uz motīviem, kas daudziem ir par pamatu Dieva noraidīšanai? Kā šādas idejas varētu palīdzēt izskaidrot to, kas notika franču revolūcijā?
3. Kāda nozīme ir Jāņa vīzijai par svētnīcu saistībā ar gala laika notikumiem?

CERĪBAS MOTIVĒTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Tes. 4:13–18, Mt. 24:27, 30, 31, 2. Pēt. 1:19–21, Dan. 8:14, Dan. 9:20–27, Ezr. 7:7–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Tanī dienā sacīs: ‘Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs! Tas ir mūsu Kungs, uz Viņu mēs cerējām! Pricēsimies un līksmosimies par Viņa žēlastību!’” (Jes. 25:9)

Jēzus otrā atnākšana ir viena no Rakstu centrālajām tēmām. Tas ir zelta pavediens, kas vijas cauri Bībeles svētajām lappusēm. Kāds zinātnieks ir aprēķinājis, ka Vecajā Derībā ir 1845 atsaucis uz Kristus otro atnākšanu. Jaunās Derības 260 nodaļās ir vairāk nekā 300 atsaucis uz Kristus atgriešanos. Tā minēta aptuveni katros 25 pantos. 23 no 27 Jaunās Derības grāmatām runā par šo lielo notikumu.

Pēc tam, kad reformācija Eiropā sabruka un to kavēja šķelšanās un nesaskaņas, protestantisms iesakņojās jaunajā pasaulē, tostarp Amerikas Savienotajās Valstīs, kur daudzi centās uzņemt patiesības mantiju, tostarp patiesību par Kristus otro atnākšanu.

Viņu vidū bija baptistu zemnieks Viljams Millers. Studējot Bībeli, viņš sāka ticēt, ka Jēzus drīz nāks un ka tas notiks jau viņa dzīves laikā. Tad viņš sāka sludināt šo vēsti, aizsākot kustību, kas, lai arī piedzīvoja lielu vilšanos, daudziem cilvēkiem atklāja Bībeles patiesības, kas joprojām ir aktuālas.

Šajā nedēļā mēs pārbaudīsim, kāpēc Kristus otrā atnākšana cauri gadsimtiem ir piepildījusi ticīgo sirdis ar prieku un kā mēs varam būt gatavi šim lielajam notikumam.

lepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstīta uz “Lielās cīņas” 18. – 21. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. maijā.

Viņa atgriešanās apsolījums

Protestantu reformatori un svētcēlnieki, kas atstāja Holandi, lai dotos uz jauno pasauli, ilgojās pēc Jēzus atgriešanās. Viņiem Kristus otrā atnākšana bija prieka pilns notikums, ko viņi dedzīgi gaidīja. Džons Viklifs raudzījās uz Kristus atgriešanos kā draudzības cerību. Runājot par Kristus krāšņo atgriešanos kā par “vislabāko notikumu”, Kalvins runāja visu reformatoru vārdā. Uzticīgajiem Dieva ļaudīm Kristus otrā atnākšana bija notikums, kas jāgaida, nevis no kā jābaidās.

Izlasi Jņ. 14:1–3, 1. Tes. 4:13–18 un Tit. 2:11–14. Kāpēc šie Bībeles fragmenti gadsimtu gaitā deva kristiešiem lielu cerību? _____

Ir viegli saprast, kāpēc ticība Kristus otrajai atnākšanai ir devusi tādu cerību un prieku kristiešiem, kas tic Bībelei. Tā norāda uz slimību, ciešanu un nāves beigām. Tā ievada nabadzības, netaisnības un apspiešanas izbeigšanos. Tā paredz strīdu, konfliktu un kara beigas. Tā paredz nākotnes pasauli, kurā valda miers, laime un nebeidzama sadraudzība ar Kristu un visu laikmetu atpestītajiem uz visiem laikiem.

Visos laikmetos Kunga atnākšana ir bijusi Viņa patieso sekotāju cerība. Šķiršanās laikā Eļļas kalnā dotais Pestītāja apsolījums izgaismoja mācekļiem nākotni, pildot viņu sirdis ar prieku un cerību, ko nespēja izdzēst bēdas un aptumšot pārbaudījumi. Ciešanās un vajāšanās tieši šī lielā Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus atnākšana bija viņu svētlaimīgā cerība. Kad Tesalonikas kristieši skuma par savu mīļo guldīšanu kapā, kuri bija cerējuši dzīvi savām acīm skatīt Kunga atgriešanos, viņu skolotājs Pāvils tiem norādīja uz augšāmcelšanos, kas notiks Pestītāja atnākšanas laikā. ‘Tad uzcelties Kristū mirušie un kopā ar dzīvajiem pacelsies gaisā pretī Kungam. ‘Un tā, viņš apliecināja, ‘mēs būsim kopā ar Kungu vienmēr. Ieprieciniet cits citu ar šiem vārdiem!’ (1. Tes. 4:16–18)” (E. Vaita “Lielā cīņa” 302. lpp.)

Kāpēc Kristus otrā atnākšana ir svarīga mūsu ticībai? Īpaši, ja mēs zinām, ka mirušie gul’ (sk. 10. tēmu), kāpēc šī mācība ir tik svarīga? Kāpēc bez tās mēs būtu galēji bezcerīgi situācijā, kā saka Pāvils (sk. 1. Kor. 15:15–18)? _____

Gaidot laiku

Lai gan protestantu reformatori ticēja burtiskai, redzamai, dzirdamai un krāšņai Kristus atnākšanai, pamazām izpratne par šo Bībeles patiesību mainījās. Populāri 19. gadsimta sludinātāji mācīja, ka Kristus nāks, lai nodibinātu Savu valstību uz Zemes un ieviestu 1000 miera gadus. Tas izraisīja garīgu letarģiju un apātisku apņemšanos ievērot garīgās vērtības.

Tāpat arī Kristus mācekļi pārprata Mesijas atnākšanas būtību. Viņi domāja, ka Viņš nāks kā uzvarošs ģenerālis, kurš salauzīs romiešu verdzības jūgu, nevis tāds, kurš atbrīvos viņus no grēka nosodījuma un važām. Citiem vārdiem, mācekļi neizprata Viņa atnākšanas veidu.

Izlasi Ap. d. 1:9–11, Atkl. 1:7 un Mt. 24:27, 30, 31. Ko šie panti mums māca par mūsu Kunga atgriešanās veidu? _____

Kad Kristus pirmo reizi ieradās kā mazulis Betlēmē, ļoti maz cilvēku izprata Viņa atnākšanu. Bet, kad Viņš nāks otro reizi, “katra acs” redzēs Viņu nākam. Katra auss sardzirdēs Viņa atgriešanās taures skaņu. Ikkatrs cilvēks zemes virsū redzēs Viņa godību. To nevarēs pārprast. Svētie Raksti ir skaidri parādījuši notikumus, kas saistīti ar Viņa atgriešanos.

“Viena no visviniģākajām un arī visbrīnišķīgākajām Bībelē atklātajām patiesībām ir vēsts par Kristus otro atnākšanu, kad Viņš pabeigs lielo atpestīšanas darbu. Dieva ceļiniekiem, kam tik ilgi jāuzturas “nāves ēnas ielejā”, dota dārga, iepriecinoša cerība apsoliņumā par Tā atnākšanu, kurš ir “augšāmcelšanās un dzīvība” un kurš parādīsies, lai atkal pārvestu mājās savus aizdzītos bērnus. Kristus otrās atnākšanas mācība veido Svēto Rakstu pamattoni. Sākot no tās dienas, kad, bēdu nomākts, pirmais cilvēku pāris pagriezta Ēdenei muguru, ticības bērni vienmēr ir gaidījuši Apsolitā atnākšanu, kas salauzīs postītāja varu un viņus no jauna iavedīs zaudētajā Paradīzē.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 299. lpp.)

Agrināis adventistu vadītājs Lutens Vorens jauniešiem teica: “Vienīgais veids, kā būt gataviem Kristus atnākšanai, ir sagatavoties un palikt gatavam.” Vēstījums par Kristus drīzo atgriešanos ir steidzams aicinājums katram no mums pārbaudīt savu sirdi un novērtēt savu garīgo dzīvi. Tas ir aicinājums uz dievbijīgu dzīvi. Kad Kristus atgrieziesies godības kvēlošajā gaismā, neviens nevarēs palikt neitrāls.

Izlasi 1. Tes. 5:2–5 un Ebr. 9:28. Kādu iedrošinājumu šie panti mums sniedz attiecībā uz Kristus atnākšanas veidu? _____

Viljams Millers un Bībele

Tāpat kā Dievs izmantoja protestantu reformatorus, lai no jauna atklātu patiesību par taisnošanu tikai ticībā Kristum, Viņš izmantoja Viljamu Milleru, lai no jauna atklātu patiesību par Kristus otrās atnākšanas veidu. Studējot Svētos Rakstus, Millers atklāja Kristu, kurš Viņu mīlēja vairāk, nekā viņš varēja iedomāties. Ar savu Bībeli, pildspalvu un piezīmju grāmatiņu viņš sāka lasīt 1. Mozus grāmatu un lasīja ne ātrāk, kā spēja saprast attiecīgo fragmentu. Salīdzinot Rakstus ar Rakstiem, viņš ļāva Bībelei izskaidrot sevi.

Izlasi Jes. 28:9, 10; Sal. pam. 8:8, 9; Jņ. 16:13 un 2. Pēt. 1:19–21. Kādus Bībeles interpretācijas principus jūs atklājat šajās Rakstu vietās? _____

Kad Viljams Millers salīdzināja Svētos Rakstus ar Rakstiem, viņam atklājās Bībeles noslēpumi. Viņš meklēja kā tāds, kas meklē apslēptos dārgumus, un tika bagātīgi atalgots. Svētais Gars viņam atvēra Dieva Vārdu. Viņš Bībeles pētījumos pievērsās pravietojumiem ar tādu pašu uzcītību kā citām Bībeles vietām, kuras viņš pētīja.

Izlasi Dan. 1:17; Dan. 2:45; 1. Pēt. 1:10, 11 un Atkl. 1:1–3. Ko šīs Rakstu vietas mums māca par Bībeles pravietojumu izpratni? _____

Pravietisko grāmatu simboli nav ieslēgti noslēpumā. Mīlošais Dievs mums ir devis Savu pravietisko Vārdu, lai sagatavotu mūs svarīgajiem notikumiem, kas drīz izvēršies šajā pasaulē. Viljams Millers skaidri saprata, ka pravietojumi paši sevi izskaidro vislabāk. Pravietojuma simbolus skaidri parāda pati Bībele. Zvēri simbolizē ķēniņus vai valstības (Dan. 7:17, 23). Vējš simbolizē iznīcību (Jer. 49:36). Ūdens simbolizē ļaudis vai tautas (Atkl. 17:15). Sieviete pārstāv draudzi (Jer. 6:2, Ef. 5:22–32). Arī Daniēla un Atklāsmes grāmatas laika pravietojumi ir doti simboliskā valodā, un viena pravietiskā diena nozīmē vienu burtisku gadu (4. Moz. 14:34, Ec. 4:6). Kad Viljams Millers piemēroja šos Bībeles interpretācijas principus, viņš bija pārsteigts par to, ko atklāja saistībā ar Kristus atgriešanās laiku.

Kāpēc pareiza pravietiskās simbolikas izpratne ir tik svarīga mūsu ticībai? _____

2300 dienas no Dan. 8:14

Viljams Millers novēroja, ka praviešu prognozētie notikumi ir precīzi piepildījušies: Ābrahāma pēcnācēju pagaidu uzturēšanās 400 gadi, Izraēla 40 tuksneša klejošanas gadi, 70 Izraēla gūsta gadi un Daniēla 70 nedēļas, kas tika atvēlētas Izraēlam (1. Moz. 15:13, 4. Moz. 14:34, Jer. 25:11 un Dan. 9:24).

Izlasi Mk. 1:15, Gal. 4:4 un Rom. 5:6. Ko šie panti mums stāsta par Dieva noteikto grafiku pirmajai adventei? _____

Pētot pravietojumus, salīdzinot Svētos Rakstus ar Rakstiem, Millers secināja – ja Dievam bija dievišķs grafiks visā Bībelē, Dievam ir jābūt dievišķam grafikam attiecībā uz mūsu Kunga otro atnākšanu.

Izlasi Dan. 8:14. Kādam notikumam bija jānotiek 2300 dienu beigās? _____

Viljams Millers pieņēma populāro uzskatu, ka “svētnīcas šķīstīšana” ir zemes attīrīšana ar uguni. Viņš citīgi pētīja Svētos Rakstus, lai saprastu tik ārkārtīgi svarīgu notikumu. Viņš atklāja saistību starp Daniēla 8. un 9. nodaļu. Daniēla 8. nodaļā eņģelim tika dots norādījums, lai šis cilvēks saprastu šo vīziju (Dan. 8:16). Līdz nodaļas beigām vienīgā Daniēla grāmatas 8. nodaļas vīzijas daļa, kas palika neizskaidrota (sk. Dan. 8:27), bija daļa par 2300 dienām. Vēlāk eņģelis atgriezās pie Daniēla un paziņoja: “Es esmu jau ieradies, lai palīdzētu tev nākt pie īstās lietu izpratnes” (Dan. 9:22; sk. arī Dan. 9:23, 25–27). Eņģelim bija jāpalīdz viņam izprast 2300 dienas.

Mēs to zinām, jo pēc tam, kad eņģelis Daniēlam bija licis “apdomāt šo lietu un saprast vīziju” (Dan. 9:23, NKJV), pirmie eņģeļa vārdi bija: “Ir nolemts par tavu tautu un tavu svēto pilsētu – dot tām septiņdesmit nedēļas laika” (Dan. 9:24). Vārds, kas tulkots kā “nolemts”, burtiski nozīmē “nogriezts”. Ir jānogriež septiņdesmit nedēļas – 490 gadi. Bet no kā? Acīmredzot no atklāsmes par 2300 dienām – vienīgā Daniēla 8. nodaļas daļa, ko Daniēls nesaprata un ko eņģelis tagad nāca izskaidrot.

Tā kā 70 nedēļu sākuma punkts bija “no tā laika, kad atskanēja vārds par Jeruzalemes atjaunošanu un uzcelšanu” (Dan. 9:25), Millers zināja – ja viņam būtu šis datums, viņš varētu zināt 70 nedēļu un 2300 dienu pravietojuma sākumu.

Garākais pravietiskais periods

Izlasi Ezr. 7:7–13. Kad tika izdots dekrēts, kas ļāva Israēla gūstekņiem Persijā doties uz dzimteni, lai atjaunotu tempļi? _____

_____

_____

Dekrētu izdeva Persijas karalis Artakserkss 457. gadā p.m.ē. Šis dekrēts bija pēdējais no trim dekrētiem, kas ļāva ebrejiem atgriezties, lai atjaunotu Jeruzalemi un tempļa kalpošanu. Šis trešais dekrēts bija vispilnīgākais un iezīmē 2300 dienu/gadu pravietojuma sākumu.

Izlasi Dan. 9:25, 26. Kad sāksies šis pravietiskais periods? Kādus galvenos notikumus paredz šie panti? _____

_____

Šajā ievērojamajā pravietojumā Daniēls paredzēja, ka no “tā laika, kad atskanēja vārds par Jeruzalemes atjaunošanu un uzcelšanu”, līdz Mesijam paies 69 pravietiskas nedēļas jeb 483 pravietiskas dienas (burtiski gadi). Kopš dekrēts tika izdots 457. gada rudenī pirms mūsu ēras, līdz mūsu ēras 27. gada rudenim ir pagājuši 483 gadi. Vārds “Mesija” nozīmē “Svaidītais”. 27. gada rudenī Kristus tika kristīts un saņēma Gara svaidījumu (Ap. d. 10:38). Pēc kristīšanas Jēzus devās uz Galileju, “sludināja Dieva evaņģēliju, sacīdams: ‘Laiks ir piepildīts!’” (Mk. 1:14, 15).

31. gada pavasarī, šis pēdējās pravietiskās nedēļas vidū, trīsarpus gadus pēc kristīšanas, Jēzus tika sistis krustā. Upuru sistēma, kas norādīja uz Dieva Jēru, beidzās ar Kristus upuri Golgātā. Simbols bija sastapies ar patieso, un galu galā visi ceremoniālās sistēmas upuri un ziedojumi tika pārtraukti.

Izlasi Dan. 9:27. Kā beigsies septiņdesmit nedēļu pravietojums? _____

_____

_____

Septiņdesmit nedēļas jeb 490 gadi, kas īpaši atvēlēti ebreju tautai, beidzās mūsu ēras 34. gadā ar to, ka sinedrijs noraidīja evaņģēlija vēsti (Ap. d. 6:8–7:60).

Atņemot 490 gadus no 2300 gadu perioda, pravietojuma beigu daļai paliek 1810 gadi. Tas mūs noved pie 1844. gada. Viljams Millers un pirmie adventisti uzskatīja, ka Dan. 8:14 svētnīca ir zeme, un viņi pieņēma, ka Kristus nāks, lai 1844. gadā šķīstītu zemi ar uguni. (Sk. piektdienas tabulu.)

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Apskatiet nākamo tabulu, kurā parādīti pravietojumi par 70 nedēļām un 2300 dienām. Pravietojumi sākas 457. gadā pirms mūsu ēras un paredz notikumus saistībā ar “Mesiju”, uz kuru ir balstīts 70 nedēļu pravietojums. Balstoties uz šo stabilo pamatu, 2300 dienu pravietojums beidzās 1844. gadā.

2300 dienas (2300 gadi)

70 nedēļas (490 gadi)		1810 gadi
457. g. pr. Kr.	34. g. m. ē.	1844. g.

“Līdzīgi pirmajiem mācekļiem, Viljams Millers un viņa biedri pilnībā neizprata pašu nestās vēsts nozīmi. Baznīcā ilgi iesakņojušies maldi kavēja tos nonākt pie viena svarīga šī pravietojuma punkta pareizas izpratnes. Tāpēc, lai gan viņi sludināja vēsti, kuru Dievs tiem bija uzticējis nest pasaulei, viņi pārprata tās nozīmi un paši ļoti pievīlās.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 351., 352. lpp.)

“Dievs tomēr savu nodomu sasniedza, kaut arī atļāva brīdinājumu par tiesas laiku pasludināt tādā veidā. Lielā diena bija tuvu, un Kunga aizgādībā laiks kļuva par Viņa ļaužu pārbaudes akmeni, kas tiem atklāja, kādas ir viņu sirdis. Vēsts bija paredzēta draudzes pārbaudīšanai un tīrīšanai. Ikviens tika vadīts tā, lai ieraudzītu, kam pieder viņa mīlestība – šai pasaulei vai Kristum un Debesīm. Vārdos daudzi apliecināja mīlestību Pestītājam, bet tagad to vajadzēja pierādīt. Vai viņi bija gatavi atteikties no savām laicīgajām cerībām un godkāriņģajiem plāniem, lai liksmi apsveiktu sava Kunga atnākšanu? Šai vēstij vajadzēja darīt viņus spējīgus saskatīt savu īsto garīgo stāvokli; tā tika sūtīta žēlastībā, lai ļaudis pamudinātu pazemībā un grēku nožēlā meklēt Kungu.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 353. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko mēs varam mācīties no Viljama Millera pieredzes? Vai Dievs dažkārt pārspēj mūsu kļūdaino izpratni?
2. Kāpēc Daniēla 9:24–27 izpratne ir tik nozīmīga, lai nostiprinātu Bībeles viengabalainību un Kristus dievišķumu?
3. Kāda loma pestīšanas plānā ir pravietojuma izpratnei? Kāpēc pravietojumiem ir tik liela nozīme Dieva plānā?

GAISMA NO SVĒTNĪCAS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 25:8, 9, 40; Ebr. 8:1–6; 3. Moz. 23:26–32; Ebr. 9:23–28; Dan. 7:9, 10; Mt. 25:1–13; Atkl. 11:19.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet galvenais pārrunājamā lietā ir tas, ka mums ir tāds augstais priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim debesīs, svētnīcas un īstās telts kalpotājs, ko uzcēlis Tas Kungs, ne cilvēks” (Ebr. 8:1, 2)

Drīz pēc vilšanās 1844. gada 22. oktobrī daži millerieši pēc lūgšanām un Bībeles pētīšanas sāka saprast savu kļūdu. 2300 dienu praviotājums neattiecās uz Jēzus otro atnākšanu, kā vispārīgi tika saprasts, bet gan uz Kristus darbu Debesu svētnīcā, kas tik spēcīgi attēlots Vēstulē ebrejiem.

Debesu svētnīcas šķīstīšana bija zemes svētnīcas šķīstīšanas papildījums, kā atklāts 3. Mozus grāmatā. Lai labāk izprastu šo svarīgo patiesību, aplūkojiet paralēli starp Daniēla 7. un 8. nodaļu:

Daniēla 7. nodaļa	Daniēla 8. nodaļa
Bābele	–
Medopersija	Medopersija
Grieķija	Grieķija
Roma	Roma
Tiesa Debesīs	Svētnīcas šķīstīšana

Šīs paralēles parāda svētnīcas šķīstīšanas patieso būtību, kas ir lielā pirmsadventes izmeklēšanas tiesa. Šīs nedēļas nodarbībā mēs izpētīsim svarīgo Bībeles patiesību par Kristus kalpošanu Debesu svētnīcā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstīta uz “Lielās cīņas” 22. – 24. un 28. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. maijā.

Debesu svētnīca

Izlasi 2. Moz. 25:8, 9, 40 un Ebr. 8:1–6. Kādas divas svētnīcas ir aprakstītas šajos pantos? _____

_____

_____

Kad agrīnie adventistu ticīgie pētīja Svētos Rakstus nākamajos mēnešos pēc 1844. gada, viņi saprata, ka Bībelē ir minētas divas svētnīcas – Mozus uzceltā un īstā svētnīca Debesīs. Termins “svētnīca”, kā tas lietots Bībelē, attiecas, pirmkārt, uz Mozus celto telti kā Debesu lietu paraugu vai “veidu” un, otrkārt, uz “īsto telti” Debesīs, uz kuru norādīja zemes svētnīca. Pēc Kristus nāves dienīšķā kalpošana zaudēja savu nozīmi. “Patiesā telts” Debesīs ir jaunās derības svētnīca. Un, tā kā Dan. 8:14 pravietojums piepildās šajā laikmetā, svētnīcai, uz kuru tas attiecas, ir jābūt jaunās derības svētnīcai.

“2300 dienu beigās, tas ir, 1844. gadā, virs zemes vairs nebija nekādas svētās vietas. Tātad pravietojums: ‘Divi tūkstoši un trīs simti dienas būs skaitāmas no vakara līdz rītam, tad svētā vieta atkal taps iesvētīta,’ neapšaubāmi norāda uz svētnīcu Debesīs.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 417. lpp.)

Svētnīca tuksnesī bija Debesu svētnīcas paraugs. Dievkalpojumi zemes svētnīcā atspoguļoja dievišķo pestīšanas plānu. Katrs upuris atspoguļoja Jēzus upuri pie Golgātas krusta (sk. Jņ. 1:29). Pateicoties Kristus upurim, mēs esam brīvi no grēka nosodījuma, esam saņēmuši piedošanu. Mūsu vaina tiek atņemta, pieņemot Jēzus upuri mūsu labā un izsūdzot savus grēkus (1. Jņ. 1:9). Jēzus ir ne tikai Jērs, kurš miris par mums, bet arī priesteris, kas dzīvo mūsu dēļ.

Ebr. 7:25 ir paskaidrots: “Tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, vienmēr dzīvs būdams, lai tos aizstāvētu.” Viņš noņem grēka vainu un izglābj mūs no grēka varas (Rom. 8:1–4; 2. Kor. 5:21). Jēzus kalpošana Debesu svētnīcā ir paredzēta mums. Pateicoties Viņa aizlūgšanām, grēka vara mūsu dzīvē tiek salauzta. Mēs vairs neesam savas grēcīgās dabas vergi. Kristū mēs esam brīvi – brīvi no grēka nosodījuma un brīvi no grēka kontroles. Ticībā turoties pie Kristus, mums ir pestīšanas pārlicība.

Ko jums nozīmē zināt – Jēzus ir Debesīs un kalpo jūsu labā, kas nozīmē to, ka Viņš darbojas kā starpnieks jūsu labā? Kāpēc jums ir vajadzīgs Starpnieks, kas jūs atbalstītu? Kāpēc šī patiesība ir laba ziņa? _____

_____

_____

Vissvētākajā vietā

Izlasi 3. Moz. 16:21, 29–34; 3. Moz. 23:26–32 un Ebr. 9:23–28. Kāpēc Salīdzināšanas diena bija tik svarīga senajā Israēlā? _____

Priesteri kalpoja visas gada dienas, bet Salīdzināšanas dienā, ko ebreju valodā sauc par Jom Kipur, visa Israēla acis pievērsās svētnīcai. 3. Moz. 16. un 23. nodaļa sniedz skaidrus norādījumus par Salīdzināšanas dienu. Visas ikdienišķās aktivitātes tika pārtrauktas. Visi gavēja. Kamēr augstais priesteris atradās Dieva priekšā Vissvētākajā vietā, ļaudis pārbaudīja savas sirdis. Viņi meklēja Dievu pazemībā un sirsnīgā grēku atzīšanās.

Ikviens, kurš “nenožēloja grēkus” Salīdzināšanas dienā, tika “izdeldēts”, vairs nebija daļa no izredzētās tautas (3. Moz. 23:27, 29). Salīdzināšanas dienā augstais priesteris ienesa Kunga āža asinis svētnīcā un, apslacījis ar tām žēlastības krēslu, slacīja ar asinīm zelta altāra ragus un vara altāri, pilnībā šķīstot visu svētnīcu. Kad viņš bija pabeidzis “izlīdzināšanu”, augstais priesteris uzlika rokas uz dzīvās kazas un izsūdzēja Israēla grēkus. Tad tas tika aizvests tuksnesī, lai uz visiem laikiem tiktu izdeldēts no tautas vidus (3. Moz. 16:20–22).

Asinis tika pārnestas uz svētnīcu ikdienas dievkalpojumu laikā, parādot grēka ierakstus (Jer. 17:1) un Dieva atbildību par tā galīgo iznākumu. Tagad, Salīdzināšanas dienā, tas tika pārvietots no svētnīcas un uzlikts uz grēkāža Azazēla galvas, kas simbolizēja sātanu un atklāja viņa atbildību par grēka problēmu.

Āzis tika aizvests tālu tuksnesī, lai, beidzoties Salīdzināšanas dienai, Dievam būtu šķīstīta svētnīca un šķīsti cilvēki. Kristus kalpo par mums Debesu svētnīcā, vispirms Svētajā vietā un kopš 1844. gada, kas iezīmēja 2300 dienu beigas, Vissvētākajā vietā.

Mēs tiksīm cauri lielajai tiesai, pateicoties Jēzum, mūsu Vietniekam. Kā teikusi Elena Vaits, mēs esam “attaisnoti Viņa taisnībā, kurā mums nebija nekāda nopelna” (“Laikmetu ilgas” 25. lpp.). Šis mums piešķirtās jeb piedēvētās taisnības rezultātā mēs pazemojam savas dvēseles, kas nozīmē novēršanos no grēka. Tas nozīmē, ka mēs nevis ērti pieņemam ļaunumu, attaisnojām iemīļotos grēkus vai pieķeramies tiem, bet gan augam žēlastībā un dzīvojam svētu dzīvi.

Kāda ir Salīdzināšanas dienas nozīme mūsu dzīvē? Kāpēc tam vajadzētu mainīt to, kā mēs dzīvojam? _____

Tiesas stunda ir atnākusi

Salīdzini Dan. 7:9, 10 ar Atkl. 14:6, 7. Kas līdzīgs ir šajās divās Rakstu vietās? _____

Tiesa ir svarīga tēma visā Bībelē. “Jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns.” (Sal. māc. 12:14) Jēzus norādīja Saviem klausītājiem uz tiesas laiku nākotnē, kad “par ikkatru vel-tīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā” (Mt. 12:36). Apustulis Pāvils piebilst: Dievs “cels gaismā, kas bija apslēpts tumsībā un atklās siržu nodomus, un tad ikvienam būs sava uzslava no Dieva” (1. Kor. 4:5). Eņģelis vēstnesis sacīja Jānim: “Atnākusi Viņa [Dieva] tiesas stunda.” (Atkl. 14:7)

Izlasi Atkl. 22:10–12. Kad Jēzus atgriezīsies, kāds būs visas cilvēces liktenis? Kāds skaidrs paziņojums ir izteikts Jānim? _____

Tā kā Kristus nāks, lai sniegtu galējo atalgojumu, pirms tam ir jānotiek tiesai, lai parādītu, kādu atlīdzību katrs saņems, Viņam atnākot. Kad Kristus atgriezīsies, otrās iespējas vairs nebūs. Katram cilvēkam būs pietiekamu daudz informācijas, lai pieņemtu lēmumu par vai pret Kristu.

Izlasi Mt. 25:1–13. Kāpēc Jēzus tik atšķirīgi runā par šīm divām dažādajām ticīgo grupām? _____

“Kad izmeklēšanas darbs būs pabeigts, kad no visiem laikmetiem būs izskatītas un izlemtas visu to cilvēku lietas, kuri saukušies par Kristus sekotājiem, tikai tad, un ne ātrāk, izbeigsies pārbaudes laiks un žēlastības durvis tiks aizslēgtas. Tā ar vienu īsu teikumu: ‘Kas bija gatavas, iegāja ar Viņu kāzās, un durvis aizslēdza’, mums tiek parādīta Pestītāja pēdējā kalpošanas fāze līdz brīdim, kad būs pilnīgi pabeigts lielais cilvēces atpestīšanas darbs.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 428. lpp.)

Mums nav jābaidās no tiesas. Pateicoties Kristum, piedošana ir mūsu, brīvība no vainas apziņas ir mūsu, spēks dzīvot dievbijīgu dzīvi ir mūsu un, visbeidzot, arī uzvara ir mūsu.

Labā vēsts par Vissvētāko vietu

Izlasi Ebr. 4:14–16 un Ebr. 10:19–22. Kādu pārliecību un dievišķo aicinājumu šie panti sniedz katram no mums? _____

Vēstulē ebrejiem Pāvila doma ir “turieties”, “nāciet drosmīgi”, “nekad nepadodieties”, vērsiet savu ticību uz Jēzu, mūsu lielo Augsto Priesteri. Jēzū mums ir viss, kas mums vajadzīgs. Ticībā mēs varam ieiet Debesu svētnīcā pa “jauno un dzīvo ceļu”, ko mums ir atvēris Jēzus.

Ieskatoties svētnīcas pagalmā, mēs redzam asinis uz bronzas altāra ragiem. Svētajā vietā mēs redzam asinis uz kvēpināmā altāra zelta ragiem. Mēs redzam asinis, kas izslācītas uz priekškara žēlastības krēsla priekšā.

Jēzus asinis sagatavo ceļu ik uz soļa. Tas dod mums cerību, jo mēs varam atkal satikties ar Dievu tikai tad, ja Jēzus mūs piedod un izdzēš mūsu grēkus. Dieva žēlastība ir bezgalīga, bet arī Viņa taisnīgums ir bezgalīgs. Un taisnīgums nevar pieņemt Kristus upuri kā izpirkumu par mūsu pārkāpumiem, ja Jēzus negarantē, ka Viņš, pirmkārt, piedos mūsu grēkus un, otrkārt, tos dzēsīs.

Izlasi Atkl. 11:19. Kāpēc šī atklāsmē ir nozīmīga lielās cīņas kontekstā? Kā tā atklāj nesaraucamo saikni starp likumu un evaņģēliju? _____

Šeit, Dieva klātbūtnes žilbinošajā spožumā un kvēlojošajā godībā Visuma troņa zālē, Dieva troņa pakājē, mēs Derības šķirstā ieraugām Dieva likumu. Šeit, Vissvētākajā vietā, atklājas Dieva taisnīgums un žēlastība. Neviens zemes spēks nevar mainīt Dieva likumu, jo tas ir ierakstīts Derības šķirstā Debesīs. Ebr. 8:10 teikts: “Šī ir tā derība, ko Es celšu Israēla namam pēc šīm dienām, saka Tas Kungs, Es likšu Savus baušļus viņu prātā un tos rakstišu viņu sirdīs un būšu viņiem par Dievu, un viņi Man būs par tautu.” Ticībā ieejot Debesu svētnīcā, mēs saņemam piedošanu par saviem pagātnes grēkiem un spēku dzīvot paklausīgu dzīvi Kristū, kurš nomira par mums un raksta Savu likumu mūsu sirdīs. Jēzus mūs glābj līdz galam (Ebr. 7:25). Jēzus mūs pilnīgi un galīgi glābj no grēka soda un tā varas.

Kāpēc Jēzus aizlūgšanas ir tik neticami laba ziņa? Kāda cerība mums būtu bez evaņģēlija, stāvēt bauslības kā taisnības mērauklas priekšā? _____

Jēzus – mūsu Advokāts tiesā

Izlasi Ebr. 10:9–14. Kādu atšķirību šī Rakstu vieta atklāj starp priesteru kalpošanu zemes svētnīcā un Jēzus kalpošanu Debesu svētnīcā? _____

_____

_____

Uz visiem laikiem Kristus nomira pie krusta kā pilnīgs upuris par grēku. Viņa kā priesteru kalpošana Debesu svētnīcā dara mūs svētus. Tagad, iegājis Visvētākajā vietā, Viņš stāv kā mūsu Aizstāvis tiesā (sk. 1. Jņ. 2:1). “Tā arī Kristus, vienreiz upurēts daudzu cilvēku grēkus atņemt neatkarīgi no grēka, tiks otrreiz redzams par pestīšanu tiem, kas Viņu gaida.” (Ebr. 9:28) Ar Viņa upuri un starpniecību grēks tiek likvidēts. Nu Viņš nāks atkal pie tiem, kas “ir iemīlējuši Viņa parādīšanos” (2. Tim. 4:8).

Izlasi Ebr. 6:19, 20. Kāpēc Viņš aicina mūs sekot Viņam, un ko mēs atklājam, to darot?

_____

_____

_____

“Kristus starpnieka darbs cilvēka labā augšā esošajā svētnīcā ir tikpat svarīga atpestīšanas plāna daļa kā Viņa nāve pie krusta. Ar upuri pie krusta Viņš iesāka darbu, kuru pēc augšāmcelšanās devās pabeigt Debesīs. Mums ticībā jānododas aiz priekšvara, kur ‘Jēzus par mums iegājis kā Ceļvedis’. (Ebr. 6:20) Tur tagad mirdz gaisma, kas nāk no Golgātas krusta. Tur skaidrāk varam izprast atpestīšanas darba noslēpumus. Cilvēka glābšana Debesīm ir izmaksājusi bezgalīgi dārgi, un pienestais upuris atbilst pārkāptās bauslības visaugstākajām prasībām. Jēzus ir darījis pieejamu Tēva troni, un, pateicoties Viņa starpniecībai, tagad visu ticībā staigājošo cilvēku godīgās ilgas var nonākt Dieva priekšā.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 489. lpp.)

Pestīšanas plāns ir pilnīgs plāns, lai atrisinātu lielo cīņu un izglābtu šo planētu no sātana tvēriena. Jēzus dzīve atklāja Dieva mīlestību ciešanās esošajai pasaulei un vērojošajam Visumam. Viņa nāve atklāja grēka riebīgumu un nodrošināja pestīšanu visai cilvēcei. Viņa aizlūgums Debesu svētnīcā sniedz salīdzināšanas labumus ikvienam, kurš ticībā izstiepj roku, lai tos saņemtu.

Kā Kristus nāve pie krusta ir saistīta ar Viņa aizlūgšanām Debesu svētnīcā, un kāpēc tiesa ir tik nepieciešama glābšanas plānā? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ievērojiet, kā ir aprakstīts Jēzus darbs mūsu labā un mūsu loma tiesā: “Jēzus šo cilvēku grēkus neattaisno, bet norāda uz viņu grēku nožēlu un ticību, un, prasot tiem piedošanu, Viņš Tēva un svēto eņģeļu priekšā paceļ savas ievainotās rokas, sakot: “Es viņus pazīstu pēc vārda. Savu roku delnās es tos esmu ierakstījis.” “Dievam patīkams upuris ir satriekts gars; salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.” (Ps. 51:19) Un savu ļaužu apsūdzētājam Viņš atbild: “Lai Kungs tevi rāj, sātān, lai tevi rāj Kungs, kas Jeruzalemi izredzējis! Vai šī nav pagale, no uguns izrauta?” (Cak. 3:2, Glikā tulk.)” (E. Vaita “Lielā cīņā” 484. lpp.)

“Mēs tagad dzīvojam lielajā salīdzināšanas dienā. Kamēr augstais priesteris ēnas kalpošanā izdarīja salīdzināšanas darbu Izraēla labā, tautai ar grēku nožēlu un pazemošanos vajadzēja sevi pārmeklēt Kunga priekšā, lai netiktu izdeldēta no saviem ļaudīm. Līdzīgā veidā tagad, cilvēku pārbaudes laika nedaudzajās atlikušajās dienās, visiem, kas vēlas, lai viņu vārdi tiktu paturēti dzīvības grāmatā, vajadzētu pārmeklēt savas dvēseles Dieva priekšā, skumstot par grēku, to patiesi nožēlojot un atgriežoties.” “Lielā cīņā” 489., 490. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas emocijas izraisa doma, ka Jēzus Tēva priekšā paceļ par mums Savas ievainotās rokas? Kāpēc šī ir mūsu vienīgā cerība tiesā?

2. Mēs dzīvojam Salīdzināšanas dienā. Salīdzināšana ir Dieva darbs, glābjot pazudušos grēciniekus. Kāpēc tad jebkurai dienai, kas veltīta Dieva darbam grēcinieku glābšanā, vajadzētu būt labajai vēstij?

3. Ievērojiet Elenas Vaitas rakstīto: “Vienīgi Kristus var efektīvi aizlūgt mūsu labā. Viņš spēj aplusināt apsūdzētāju ar argumentiem, kas balstās nevis uz mūsu nopelniem, bet gan uz Viņa paša nopelniem.” (“Advent Review un Sabbath Herald” 1908. g. 2. janv.) Kā jūs varat padarīt šo cerību par savējo?

DIEVA VALDĪBAS PAMATS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 14:6–12; Sal. māc. 12:13, 14; Sal. pam. 28:9, Dan. 7:25.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu” (Atkl. 12:17)

I ntensīvu Bībeles studiju rezultātā adventisti nonāca pie izpratnes par bauslības nozīmi Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā. Ielūkojoties Dieva likuma būtībā, viņi atklāja arī sabata, ceturtā baušļa, nozīmi. Patiesībā šis bauslis vairāk nekā jebkurš cits skaidri identificē Dievu kā mūsu Radītāju, visas patiesās pielūgsmes pamatu – šī ir tēma, kas būs īpaši svarīga Zemes vēstures pēdējās dienās (sk. Atkl. 14:6–12).

Sātana mērķis jau no paša sākuma ir bijis izjaukt Dieva pielūgsmi, noniecinot Dieva likumu. Viņš zina, ka pārkāpt “vienu bausli” nozīmē “noziegties pret visiem” (Jēk. 2:10), tāpēc viņš mudina cilvēkus pārkāpt Dieva likumus. Sātans ienīst sabatu, jo tas atgādina cilvēkiem par Radītāju un to, kā Viņš ir jāpielūdz. Bet tas ir arī ierakstīts Dieva likumos Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā. Tā kā bauslība ir tas, kas definē grēku, cilvēkiem cenšoties būt uzticīgiem Dievam, tad Viņa likumiem joprojām jābūt spēkā, ieskaitot sabata bausli.

Šīs nedēļas mērķis ir parādīt saikni starp svētnīcu, Dieva likumu, sabatu un gaidāmo krīzi saistībā ar zvēra zīmi. Mēs arī izpētīsim sabata nozīmi gala laika paaudzei.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstīta uz “Lielās cīņas” 25. – 27. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. jūnijā.

Svētnīca un likums

Izlasi Atkl. 11:19, 2. Moz. 25:16, 2. Moz. 31:18 un Atkl. 12:17. Ko šie panti saka, kas atrodas derības šķirstā svētnīcas Vissvētākajā vietā? _____

Salīdzināšanas diena bija tiesas diena. Visam Israēlam tika pavēlēts piedalīties šajā pasākumā, nožēlojot grēkus, pārmeklējot dvēseles un atturoties no jebkāda darba (sk. 3. Moz. 23:29–31). Tikai šajā dienā augstais priesteris ieiet Vissvētākajā vietā, lai veiktu grēku izpirkšanu. Tur, svētnīcas visdziļākajā telpā, atradās derības šķirsts. Šķirstā atradās Dieva desmit baušļi, kas bija rakstīti uz akmens plāksnēm. Šķirsta zelta vāku sauca par žēlastības krēslu, uz kura tika slacītas asinis, lai šķīstītu svētnīcu no grēka. Dieva klātbūtne atklājās Šekinas godībā virs žēlastības krēsla. Katrs upuris atklāja Dieva žēlastību pret grēcīgiem cilvēkiem, bet Salīdzināšanas diena parāda, ka grēks atgādina par sevi līdz tiesas dienai (Ebr. 10:3) un ka to patiešām var noņemt tikai ar ticību Kristus asinīm, kas šķīsta no grēka (1. Pēt. 1:18, 19). Tur, Dieva klātbūtnē, žēlsirdība un taisnīgums skaisti savijas kopā.

Skatoties Debesu svētnīcā, apustulis Jānis redzēja, ka “atvērās Dieva templis” un “bija redzams Viņa derības šķirsts” (Atkl. 11:19). “Lielā cīņā” pievieno šādu komentāru: “Vissvētākajā Debesu svētnīcas vietā tiek rūpīgi glabāts dievišķais likums – likums, ko Sinaja kalnā, pārkonam dārdot, paziņoja pats Dievs, un ar savu pirkstu rakstīja uz akmens plāksnēm. Debesu svētnīcā glabājas Dieva likumu oriģināls, bet akmens plāksnēs ierakstītie baušļi, kā arī piecās Mozus grāmatās dotie norādījumi satur to neklūdīgu kopiju. Tie, kas saprata šo patiesību, tādā veidā tika vadīti pie dievišķo likumu svētā un nemainīgā rakstura atziņas.” (E. Vaita “Lielā cīņā” 434. lpp.)

Agrīnie adventisti, studējot Bībeles mācību par svētnīcu, saprata Dieva likuma un sabata nozīmi, kas ir Dieva likuma pašā centrā. Viņi sprieda – ja Dieva bauslība bija redzama Derības šķirstā Debesu svētnīcā, to noteikti nebūtu bijis iespējams atcelt pie krusta.

Padomājiet par sabatu, kas ar ātrumu tūkstoš jūdžu stundā pienāk katru nedēļu un bez izņēmuma. Ko tam vajadzētu jums liecināt par nozīmi, kāda ir mācībai par radišanu? Kura mācība vēl tiek tik spēcīgi un regulāri atgādināta? _____

Dieva likuma nemainīgums

Izlasi Mt. 5:17, 18; Ps. 111:7, 8; Sal. māc. 12:13, 14; 1. Jņ. 5:3 un Sal. pam. 28:9.

Ko šie Bībeles panti māca par kristieša attiecībām ar likumu? _____

_____

Septītās dienas adventisti seko protestantu reformatoru pēdās, kuri paaugstināja Dieva likuma svētumu. Izlasiet šo spēcīgo Džona Veslija apgalvojumu: “Mūsu Kungs patiešām nāca iznīcināt un pilnībā atcelt rituālo jeb ceremoniālo bauslību, ko Mozus bija devis Israēla bērniem un kas satur visas pavēles un priekšrakstus saistībā ar vecajiem upuriem un kalpošanu templī. [...] Taču morāles likumu, kas ietverts desmit baušļos un ar ko iepazīstināja pravieši, Viņš neatcēla. Viņa ierašanās mērķis nebija atsaukt kādu daļu no tā. Šis ir likums, ko nekad nevar atcelt un kas ‘stāv kā uzticīgs liecinieks debesīs’. [...] Katrai šī likuma daļai ir jāpaliek spēkā visai cilvēcei un visos laikmetos; tas nav atkarīgs no laika vai telpas, vai kādiem citiem apstākļiem, kas var mainīties, bet gan no Dieva un cilvēka dabas un to nemainīgajām attiecībām.” (“Upon Our Lord's Sermon on the Mount”, Discourse V, John Wesley's Sermons: An Anthology (Nashville, TN: Abington Press, 1991), 208., 209. lpp.)

Salīdziniet 2. Moz. 34:5–7 un Rom. 7:11, 12; Ps. 19:7–11; Ps. 89:14 un Ps. 119:142, 172.

Ko šie panti mums stāsta par saistību starp Dieva likumu un Dieva raksturu? _____

_____

Tā kā Dieva likums ir Viņa rakstura noraksts, Viņa troņa balsts un cilvēces morālais pamats, sātans to ienīst. “Neviens nevēlējās saprast, ka, ja zemes svētnīca bija Debesu svētnīcas attēls, tad arī virs zemes esošajā šķīrstā uzglabātā bauslība bija precīzs tās bauslības noraksts, kas atradās šķīrstā Debesīs, un ka Debesu svētnīcas patiesības pieņemšana ietvēra Dieva bauslības prasību atzīšanu un pienākumu ievērot ceturtā baušļa sabatu. Te meklējams noslēpums, kāpēc pret Rakstu saskanīgo izskaidrojumu, kas atklāja Kristus kalpošanu Debesu svētnīcā, sacēlās tik rūgta un apņēmīga pretestība.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 435. lpp.)

Kādi ir iemesli, kāpēc cilvēki bieži apgalvo, ka mums vairs nav pienākuma ievērot desmit baušļus? Kas, jūsuprāt, patiesībā slēpjas aiz tā? _____

_____

Sabats un likums

Izlasi Atkl. 14:6, 7; Atkl. 4:11; 1. Moz. 2:1–3 un 2. Moz. 20:8–11. Kādas ir attiecības starp radišanu, sabatu un Dieva likumu? _____

Radīšana runā par mūsu vērtību Dieva acīs. Mēs neesam vieni Visumā, mēs neesam kaut kāds kosmisko putekļu plankums un neesam arī ģenētiska nejaušība. Citiem vārdiem sakot, izplatītais zinātniskais skaidrojums par dzīvības izcelsmi, ko pieņēmuši ziņu dienesti un popkultūra, rada priekšstatu par mūsu izcelsmi, kas nekādā ziņā nav savienojams ar Bībeles ziņojumu.

Mēs esam šeit, jo Jēzus mūs ir radījis. Viņš ir mūsu pielūgsmes cienīgs ne tikai tāpēc, ka Viņš mūs radīja, bet arī tāpēc, ka Viņš mūs ir atpestījis. Radīšana un pestīšana ir visas patiesās pielūgsmes pamatā. Tāpēc sabats ir ļoti svarīgs, lai izprastu pestīšanas plānu. Sabats runā par Radītāja rūpēm un Pestītāja mīlestību.

Radīšanas nedēļas beigās Dievs atpūtās Savas radītās pasaules skaistumā un varenībā. Viņš arī atpūtās, lai būtu paraugs mums. Sabats ir iknedēļas pauze, lai slavētu To, kurš mūs radījis. Pielūdzot sabatā, mēs atveram sirdis, lai saņemtu īpašo svētību, ko var dot tikai šī diena.

Sabats norāda uz Radītāju, kurš mūs tik ļoti mīlēja, ka nebija gatavs mūs pamest, kad mēs novirzījāmies no Viņa nodoma attiecībā uz mums. Sabats ir mūžīgs simbols mūsu atdsai Viņā. Tā ir īpaša zīme, kas norāda uz uzticību Radītājam (Ec. 20:12, 20). Tas ir atpūtas, nevis darba simbols. Žēlastības, nevis burta kalpības simbols. Pārliecības, nevis nosodījuma simbols. Tas ir simbols tam, ka mūsu pestīšana ir atkarīga no Dieva, nevis no mums pašiem. Patiesa sabata atpūta ir žēlastības atpūta Tā mīlošajās rokās, kurš mūs radījis, kurš mūs pestījis un kurš atgriežas pēc mums.

Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas vēstījums, Dieva gala laika vēsts pasaulei, aicina cilvēkus katru sabatu dusēt Viņa mīlestībā un rūpēs. Tā aicina pieminēt To, kurš mūs ir radījis, un dot Viņam godu. Sabata ievērošana ir arī vienojoša saikne starp Ēdenes pilnību un jauno debesu un jaunās zemes godību. Tas atgādina mums, ka kādu dienu Ēdenes krāšņums tiks atjaunots.

Lielākā daļa septītās dienas adventistu ir saskārušies ar apsūdzību par burta kalpību, un šī apsūdzība parasti ir saistīta ar sabata ievērošanu. Pārrunājiet, kādā veidā sabats ir pestīšanas un taisnošanas ticībā simbols. Kādēļ, paklausot Dieva pavēlei atpūsties, cilvēki varētu domāt, ka mēs cenšamies nopelnīt Debesis? _____

Zvēra zīme

Izlasi Atkl. 12:12, 17 un Atkl. 13:7. Kā šie panti atklāj sātana dusmas? Kāpēc velns ir tik dusmīgs uz Dieva gala laika ļaudīm? _____

Atkl. 12. nodaļā ir aprakstīts kosmiskais konflikts starp Kristu un sātanu visos laikmetos. Tas sasniedz kulmināciju līdz ar sātana pēdējo uzbrukumu Dieva tautai. Atkl. 13 iepazīstina ar diviem pūķa sabiedrotajiem – zvēru no jūras un zvēru no zemes. Šie divi spēki viņam pievienojas karā pret Dieva tautu.

Izlasi Atkl. 13:4, 8, 12, 15 un 14:7, 9–11 (sk. arī Atkl. 15:4, 16:2, 19:20, 20:4, 22:9). Kāda galvenā tēma manāma visos šajos pantos? _____

Ievērojiet pretstatus. Vai nu cilvēki pielūdz Radītāju, vai arī pielūdz kaut ko citu. Radītājs ir pielūgsmes cienīgs (Atkl. 5:9). Debesīs sākās strīds starp Kristu un sātanu par pielūgsmi: “Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visuaugstākais!” (Jes. 14:14) Sātans vēlējas pielūgsmi, kas pienākas tikai Radītājam. Saskaņā ar Atkl. 13 viņš gūst panākumus ar zemes zvēra aktivitātes palīdzību (Atkl. 13:4).

Salīdzinājums ar Daniēla 7. nodaļu parāda, ka šis zemes zvērs ir tāds pats kā mazais rags, kas ‘ceņšas grozīt svētku laikus un bauslību’ un ir pie varas 1260 pravietiskas ‘dienas’, tas ir, 1260 gadus (Dan. 7:25; salīdzini ar Atkl. 13:5; sk. 6. tēmu). Vienīgā Dieva desmit baušļu daļa, kas attiecas uz laiku, ir ceturtais bauslis. Šī baznīca ir pūlējusies mainīt dievkalpojuma dienu no sestdienas, septītās dienas, uz svētdienu, nedēļas pirmo dienu.

Zemes spēka censtieni mainīt pielūgsmes dienu – septītās dienas sabatu, ko pats Dievs deva kā Savas pilnvaras zīmi (2. Moz. 31:13; Ec. 20:12, 20), – ir mēģinājums uzurpēt dievišķo autoritāti pašos pamatos. Uz šo bausli ir vērsti pēdējais konflikts par patieso un viltus pielūgsmi.

Šī iemesla dēļ Atklāsmes grāmata identificē cilvēkus, kuri ir uzticīgi Dievam, kā tādus, “kas ievēro Dieva baušļus” (Atkl. 12:17, 14:12), tai skaitā septītās dienas sabatu, nevis svētdienu. Tie, kas atsakās no trīs eņģeļu pēdējā aicinājuma pielūgt Dievu Viņa svētajā dienā (Jes. 58:13) un kas pielūdz zvēru viņa viltotajā sabatā, svētdienā, dabūs zvēra zīmi (sk. 11. nodarbību).

Triju eņģeļu vēstis

Atkl. 14:7 pirmais eņģelis sauc skaļā balsī: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” Debesu aicinājums mums ir dāvāt savu augstāko uzticību un sirds pielūgsmi Radītājam, ņemot vērā gaidāmo tiesu.

Otrais eņģelis paziņo: “Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu” (Atkl. 14:8). Bābele pārstāv atkritušo reliģisko sistēmu, kas ir noraidījusi pirmā eņģeļa vēsti un izvēlējusies viltus pielūgsmes sistēmu. Tāpēc Atkl. 14:9–11 brīdina nepielūgt “zvēru un viņa tēlu”. Šeit tiek piedāvātas divas pretējas izvēles – Radītāja pielūgšana vai zvēra pielūgšana. Ikviens cilvēks uz šīs planētas nonāks pie galīga, neatsaucama lēmuma par to, kam pieder viņa uzticība – Jēzum vai sātānam.

Izlasi Atkl. 14:12. Kādas ir divas raksturīgās pazīmes tiem, kuri atsakās pielūgt zvēru? Kāpēc abas ir vitāli svarīgas? _____

Dieva gala laika ļaudis būs Viņam uzticīgi par spīti lielākajai pretestībai un niknākajām vajāšanām pasaules vēsturē. Pateicoties Kristus taisnības dāvanai, viņi dzīvos žēlastības piepildītu, paklausīgu dzīvi. Radītāja pielūgsmē ir tiešā pretstatā zvēra pielūgsmēi un izpaužas kā Dieva baušļu ievērošana. Šis pēdējais konflikts par uzticību Kristum vai zvēram ir vērst uz pielūgsmi, un lielās cīņas starp labo un ļauno centrā ir sabats.

Šie uzticīgie Glābēja sekotāji ne tikai ticēs Jēzum – viņiem būs Jēzus ticība. Jēzus ticība ir tik dziļa, tik paļāvīga, tik uzticīga, ka to nevar satricināt ne visi elles dēmoni, ne arī kādi pārbaudījumi virs zemes. Tā ir ticība, kas paļaujas, kad nevar redzēt, cer, kad nevar saprast, un tic, kad nevar pamatot, kāpēc. Šī “Jēzus ticība” pati par sevi ir dāvana, ko saņemam ticībā. Tā mūs izvedīs cauri gaidāmajai krīzei. Kad izcelsies pēdējā krīze un mēs piedzīvosim ekonomisku sabrukumu, vajāšanas, ieslodzījumu un nāvi, Jēzus ticība mūs izvedīs cauri pēdējām zemes vēstures stundām līdz pat Jēzus nākšanai.

Kā Dievs šodien sagatavo tavu ticību tam, kas gaidāms nākotnē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Neatrazdami sev par labu nekādus pamatojumus Bībelē, daudzi neatslābstošā neatlaidībā centās izteikt savus uzskatus, aizmirsdami, ka ar tādu pašu spriedelēšanu ļaudis kādreiz vērsās pret Kristu un Viņa apustuļiem: ‘Kāpēc mūsu vadošie vīri nesaprot sabata jautājumu? Tikai nedaudzi domā līdzīgi jums. Nevarētu būt, ka jums ir taisnība, bet visi pārējie izglītotie ļaudis pasaulē maldās.’ Tādu argumentu atspēkošanai varēja citēt vienīgi Rakstu mācības un atgādināt Kunga rīcību ar savu tautu visos pagājušajos laikmetos.”

“Tomēr iepriekšējo paaudžu kristieši ievēroja svētdienu, domādami, ka viņi tur Bībeles sabatu, un arī vēl tagad katrā draudzē, ieskaitot Romas katoļu baznīcu, atrodas patiesi kristieši, kas godīgi tic, ka svētdiena ir dievišķi ieceltais sabats. Dievs atzīst šo cilvēku nolūku patiesīgu un godīgu Viņa priekšā. Bet, kad svētdienas ievērošanu uzspiedīs ar likumu un pasaule būs saņēmusi gaismu par pienākumu pret patieso sabatu, tad ikviens, kas pārkāps Dieva pavēli, lai paklausītu priekšrakstam, kam nav augstākas autoritātes par Romu, ar to pāvestību godās vairāk kā Dievu. Tāds cilvēks pagodinās Romu un varu, kas uzspiež šo Romas pieņemto tradīciju. Viņš pielūgs zvēru un tā tēlu. Ja cilvēki tad atmetīs iestādījumu, ko Dievs ir pasludinājis par savas autoritātes zīmi, tā vietā pagodinot to, ko Roma izraudzījusi par sava pārkāpuma apliecinājumu, tad viņi līdz ar to pieņems zīmi, kas atklās uzticību Romai, – viņi pieņems ‘zvēra zīmi’. Tomēr šī zīme tiks pieņemta tikai tad, kad dotais jautājums ļaudīm būs pilnīgi skaidrs, kad tiem vajadzēs izvēlēties paklausīt Dieva baušļiem vai cilvēku pavēlēm, tikai tad tie, kas turpinās pārkāpt Dieva likumus, būs pieņēmuši ‘zvēra zīmi’.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 455., 449. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pasaule mainās tik ātri, tik dramatiski. Kāpēc mums vienmēr jābūt modriem, lai pēdējo dienu notikumi mūs nepārsteigtu nesagatavotus?
2. Kā izpratne par tiesu un Dieva bauslību saskan ar to, ka esam glābti tikai no žēlastības?
3. Kādi ir veidi, kā jūs varat liecināt tiem, kas neapzinās patiesā sabata nozīmi un no sirds ievēro svētdienu – nedēļas pirmo dienu?
4. Kādas briesmas slēpj baznīcas un valsts varas savienība? Kādām attiecībām ar valdību jābūt mums kā kristiešiem?

SPIRITISMS ATMASKOTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt. 10:28; Sal. pam. 9:5; Jes. 8:19, 20; Jņ. 11:11–14, 21–25; 1. Tes. 4:16, 17; Atkl. 16:13, 14; Mt. 24:23–27; 2. Tes. 2:9–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskatot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar To Kungu vienumēr” (1. Tes. 4:16, 17)

Pirms vairākiem gadu desmitiem populāri bija stāsti par pirmsnāves pieredzi, kad cilvēki bija miruši, pēc tam atdzīvojušies un stāstījuši neticamas lietas, ko viņi redzējuši un dzirdējuši, būdami “miruši”. Ir pierakstīti un pētīti tūkstošiem šādu stāstu. Visā pasaulē miljoniem cilvēku (arī daudzi kristieši) uzskata, ka šie ziņojumi ir pierādījums tam, ka mirušie patiesībā nav miruši. Šī spiritisma pamatmācība ir viens no sātana visizplatītākajiem un efektīvākajiem maldiem.

Patiesībā spiritisms sākās Ēdenē ar čūskas meliem Ādamam un Ievai: “Jūs nemirsit vis” (1. Moz. 3:4). Vēstures gaitā tas ir pieņēmis dažādas formas, bet vienmēr ar pamatdomu, ka pēc nāves dzīve turpinās. Šī ideja bija pamatā arī vienai no lielākajām viltus reliģiskajām kustībām 19. gadsimtā, kad māsas Foksas apgalvoja, ka var saņemt atbildes uz jautājumiem no mirušo gariem. Vēlāk tā izrādījās krāpšana.

Zemes pēdējā konfliktā ar spiritisma parādībām sātans maldinās miljonus. Atklāsmes grāmatā ir norādīts, ka tas ir viens no veidiem, kā viņš mēģinās pakļaut pasauli savā kontrolē.

Šis nodarbības mērķis ir parādīt, ka mūsu vienīgais aizsargs pret sātana pēdējo dienu maldiem ir personiskas attiecības ar Kristu un stingra nopamatošanās Bībeles mācībās. Tas ietver mācību par nāvi, neatkarīgi no tā, ko mūsu acis, ausis un sirdis varētu mēģināt mums pateikt.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstīta uz “Lielās cīņas” 31. – 34. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. jūnijā.

Spiritisma nāvējošās sekas

Mīts, ka nāve patiesībā ir tikai ieeja jaunā dzīves posmā, balstās uz dvēseles dabiskās nemirstības ideju. Šī pagānu mācība jau agri ienāca baznīcā, kad tā attālinājās no saviem Bībeles pamatiem, cenšoties padarīt ticību saprotamāku plašākai Romas sabiedrībai: “Dvēseles nemirstības teorija bija viena no tām viltus doktrīnām, ko Roma, aizguvusi no pagānisma, iekļāva kristīgās pasaules reliģijā.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 549. lpp.)

“Un nebīstieties no tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar nokaut; bet bīstieties vairāk no tā, kas miesu un dvēseli var nomaitāt ellē” (Mt. 10:28). Ko mēs no šī panta vien varam uzzināt par dvēseles nemirstību? _____

Kungs aizliedza Saviem ļaudīm iesaistīties jebkādā okultismā. Viņiem nebija jāpacieš savā vidū “nedz vārdotājs, nedz garu izsaucejs, nedz pareģis, nedz mirušo izaicinātājs” (5. Moz. 18:11). Tādus cilvēkus vajadzēja nomētāt ar akmeņiem (3. Moz. 20:27). Sods šķiet neticami bargs, taču tam bija jāaizsargā Israēls no viltus dievu ietekmes.

Maģija ir dēmoniska. Tā ievilina cilvēkus viltus pielūgsmē un viltu patiesas attiecības ar Dievu, taču nekad nevarēs apmierināt visdziļākās sirds vajadzības. Spiritisms ir sātana plāna sagrābt pasauli pamatā. Taču Jēzus Savā žēlastībā un spēkā atbrīvo gūstekņus no ļaunuma važām.

Izlasi Sal. māc. 9:5; Ļj. 7:7–9 un Jes. 8:19, 20. Ko šie Bībeles panti mums māca par nāvi un saziņu ar mirušajiem? _____

Nāve Vecajā Derībā

Izlasi Ps. 6:5, Ps. 115:17, 1. Kēn. 2:10, 1. Kēn. 11:43 un 1. Kēn. 14:20. Ko šie panti māca par mirušo stāvokli?

Vecā Derība nemāca dvēseles nemirstību. Tā arī nemāca, ka pēc nāves ticīgie dodas uz debesu svētlaimi mūžībā vai ka pēc nāves neticīgie nonāk ellē, kur deg visu mūžību. Tā māca, ka nāve ir miegs. Kēniņu grāmatā, runājot par sentēvu nāvi, lietots izteiciens “viņi gūlās pie saviem tēviem”. Psalmi to sauc par „nāves miegu” (Ps. 13:3, salīdzini ar Ps. 90:5). Runājot par nāvi, Ījabs to apraksta kā nepamošanos no miega (Īj. 14:12). Dziesminieks piebilst: “Bet es Tavu vaigu skatīšu taisnībā un uzmodies pēc sirds patikas raudzīšos Tavā attēlā.” (Ps. 17:15)

Kad Asīrijas armija tika sakauta un iznīcināta, karavīru nāve tiek nosaukta par viņu “pēdējo miegu” (Ps. 76:6, CJB). Ideja par mirušajiem kā bezķermeniskiem gariem, kas lidinās apkārt, lai sazinātos ar dzīvajiem, nav Bībeles mācība, bet gan viennozīmīgs pagānisms.

Kas nav izpratis patiesību par nāvi, atver durvis sātana maldiem. “Daudzi sastapsies ar velnu gariem, kas uzdosies par mīļiem radniekiem vai draugiem un pasludinās visbīstamākos maldus. Šie viesi pieskarsies mūsu vismaigākajām jūtām un savu pretenziju stiprināšanai darīs dažādus brīnumus. Mums jābūt gataviem tiem stāties pretī ar Bībeles patiesību, ka mirušie nezina neko un ka tie, kas tādā veidā parādās, ir ļaunie gari.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 560. lpp.)

Izlasi Dan. 12:2 un Īj. 19:25, 26. Kādi elementi attiecībā uz mirušo stāvokli tiek pievienoti, pateicoties šiem pantiem?

Nāve ir atpūta miegā līdz augšāmcelšanai. Apkārt nelido bezķermeniski gari, lai sazinātos ar dzīvajiem. Lai gan pagāni ticēja garu pasaulei, israēlieši nāvi izprata kā miegu līdz augšāmcelšanās rītam.

Lai arī mēs dabīgi sērojam par aizgājējiem, tomēr par tiem, kas aiziet Kristū, labāk domājiet šādi: viņi aizver acis nāvē, un tad, neatkarīgi no tā, cik ilgs laiks paies līdz Jēzus nākšanai, nākamā lieta, ko viņi piedzīvos, ir Kristus otrā atnākšana. Pirmā doma, kas viņiem augšāmcelšanās brīdī, iespējams, ienāks prātā, būs: “O, Jēzus patiešām atgriezās drīz!”

Nāve Jaunajā Derībā

Izlasi Jņ. 11:11–14, 21–25; 2. Tim. 1:10; 1. Kor. 15:51–54 un 1. Tes. 4:15–17. Kā Jaunās Derības apraksti par nāvi līdzinās Vecās Derības aprakstiem? _____

Gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā nāve salīdzināta ar miegu. Vismaz piecdesmit trīs reizes vārds “miegs” Bībelē pielīdzināts nāvei. Bībeles autori ir vienisprātis, ka dvēselei, kas tūlīt pēc nāves atstāj ķermeni, nav apzinātas eksistences.

Jaunā Derība pievieno papildu dimensiju, par kuru jau tika dots mājiens Vecajā: brīnišķīgo augšāmcelšanos pēc Kristus atgriešanās.

Evaņģēlijos ir uzsvērts, ka mūžīgā dzīvība ir tikai Kristū. Pat visi elles dēmoni nevarētu atņemt ticīgajiem pārlicību par mūžīgo dzīvību. Kristus uzvarēja krusta nāvi. Kaps vairs nevar noturēt savus upurus. Kristus augšāmcelšanās ir garantija, ka visi ticīgie kādu dienu, kad Viņš atgriezīsies, tiks augšāmcelti no kapa.

Paskatieties uz šiem Pāvila vārdiem: “Jo, ja mirušie nav augšāmcelušies, tad Kristus nav augšāmcelies. Un, ja Kristus nav augšāmcelies, jūsu ticība ir veltīga; jūs joprojām esat savos grēkos! Tad arī tie, kas aizmiguši Kristū, ir gājuši bojā” (1. Kor. 15:16–18, NKJV). Kā saprast šos pantus, ja mirušie nāves brīdī jau atrodas debesu svētlaimē, kā daži domā? Ko Pāvils ar to domā, ka viņi “ir gājuši bojā”, ja reiz viņi jau ir Debesīs?

Visa Pāvila doma īstenībā ir tāda, ka Kristus augšāmcelšanās ir mūsu augšāmcelšanās pamats un ka bez augšāmcelšanās “jūsu ticība ir veltīga; jūs joprojām esat savos grēkos”, un mirušie paliek zemē, iet bojā.

Šie panti lieliski saskan ar citiem Bībeles tekstiem par cerību, kas mums ir uz augšāmcelšanos Jēzus atgriešanās brīdī, kad mēs saņemsim “neiznīcīgu un neaptraipītu mantojumu, kas mums ir rezervēts debesīs” (1. Pēt. 1:4, NKJV). Ja mirušie jau būtu Debesīs, kāpēc Pēteris runā par mantojumu, kas mums ir “rezervēts debesīs”? Skaidrs, ka Jaunās Derības ticīgie ar nepacietību gaidīja Kristus atnākšanu un mirušo augšāmcelšanos, un šī cerība viņus iedvesmoja palikt uzticīgiem dzīves pārbaudījumos.

Kāpēc augšāmcelšanās ir tik spēcīga kristīgās ticības cerība? Kā būtu, ja mums būtu krusts, bet nebūtu augšāmcelšanās? Kāda cerība mums būtu? Kāpēc augšāmcelšanās ir tik svarīga mūsu ticības daļa? _____

Spiritisms pēdējās dienās.

1. daļa

Izlasi Mt. 24:5, 11, 24; 2. Tes. 2:7–9; Atkl. 13:13, 14 un Atkl. 16:13, 14. Ar kādiem maldiem cilvēki saskarsies pēdējās dienās? _____

Velns izmantos “zīmes un brīnumus”, kā arī iespaidīgus brīnumdarbus, lai pieviltu ļaužu pulkus tieši pirms Jēzus atnākšanas. Komentējot dēmonisko garu maldinošo spēku, Angels Rodrigess izsaka šo nozīmīgo apgalvojumu: “Viņu pārliecināšanas spēks ir meklējams nevis viņu vēstījuma saturā, bet gan pārdabisko izpausmju spēkā, ko sauc par ‘zīmēm’ vai ‘brīnumiem’. Viņi veic/dara (“poieō”) zīmes, tādējādi uzrunājot cilvēku emocijas, nevis viņu saprātu un domāšanas spējas. Fakts, ka šīs zīmes veic dēmoni, liecina, ka trīs dēmonu [pūķa, zvēra un viltus pravieša] vēstījuma vienojošais spēks pēc būtības ir spiritisks – to avots vai izcelsme nav Dievs. Kosmiskajam konfliktam tuvojošies noslēgumam, cilvēces vēstures arēnā vēl nepiedzīvotā veidā ienāks dēmoniskais spēks. Spiritisms, kura pamats ir dvēseles nemirstības mācība, kas nav saistīta ar Bībeli, gandrīz pārņems pasauli.” (“The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages”, nepublicēts manuskripts, 6. lpp.)

Kāpēc ir bīstami uzticēties savām emocijām? Kāda tām ir loma – laba vai slikta – mūsu ticības pieredzē? Kā sātans varētu apiet mūsu domāšanas procesus un apelēt pie mūsu sajūtām? _____

“Ilgi sātans ir gatavojies savai pēdējai piepūlei pievilt pasauli. [...] Pamazām spiritisma veidojumā sātans ir sagatavojis ceļu savam krāpšanas meistaradarbam. Vēl jau viņš nav īstenojis visus savus nodomus, bet to viņš panāks pašās pēdējās dienās. [...] Šajos maldos tiks ierauta visa pasaule, izņemot tos, kurus sargās Dieva spēks, ticībā ļaunajoties uz Viņa Vārdu. Ļaudis jau ir gandrīz vai iemidzināti liktenīgā drošības sajūtā, lai atmosfost tikai tad, kad izliesies Dieva dusmas.” (E. Vaita “Lielā cīņā” 561., 562. lpp.) Mūsu vienīgā drošība ir Jēzū un Viņa Vārdā.

Nav grūti saprast, kā miljonus, pat miljardus cilvēku, kuri nesaprot mirušo stāvokli, var aizslaucīt maldi, tai skaitā doma, ka mirušie dzīvo pēc nāves.

Kas ir tie maldi, no kuriem ir pasargāti tie, kas saprot, ka mirušie guļ? _____

Spiritisms pēdējās dienās.

2. daļa

Mūsu pestīšanas cerība sakņojas Kristū. Viņa asinīm notraipītās rokas mūs aicina pieņemt upuri, kas tik brīvi tiek dāvāts par bezgalīgu cenu. Drīz Kristus atgriezīsies, lai ņemtu pie Sevis tos, kas pieder Viņam. Tit. 2:13 Kristus otro atnākšanu sauc par “svētīgo cerību”.

Sātana mērķis ir iznīcināt šo cerību. Viņš darīs brīnumus un zīmes – jebko, kas varētu aizvest cilvēkus prom no Bībeles patiesības un pestīšanas Kristū.

“Šeit ir svēto pacietība; lūk, tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību” (Atkl. 14:12, NKJV). Pēdējā cīņā sātans darīs visu iespējamo, lai neļautu cilvēkiem ievērot “Dieva baušļus” vai “Jēzus ticību”, vai abus. Līdz ar to ir jāuzmanās no jebkuras mācības, kas, pat ja to pavada zīmes un brīnumi, traucē mums saglabāt kādu no šīm divām atlikuma pazīmēm.

Izlasi Mt. 24:23–27; 2. Kor. 11:13, 14 un 2. Tes. 2:9–12. Ko šīs Rakstu vietas stāsta par sātana maldinošo spēku un darbības veidu? _____

_____

Gala laikā sātans īstenos savu pēdējo maldināšanu: “Drīz debesīs atklāsies pārda-biska rakstura baismīgi skati, kas liecina par brīnumu darītāju dēmonu spēku. Velnu gari izies pie zemes ķēniņiem un pie visas pasaules, lai viņus nostiprinātu maldināšanā un mudinātu apvienoties ar sātanu viņa pēdējā cīņā pret debesu valdību. Šīs iestādes pievils gan valdniekus, gan pavalstniekus. Uzradīsies cilvēki, kas izliksies par pašu Kristu un pretendēs uz titulu un pielūgsmi, kas pieder pasaules Pestītājam. Viņi darīs pārstei-dzošus dziedināšanas brīnumus un pārliecinās, ka viņiem ir atklāsmes no Debesīm, pretrunīgas Svēto Rakstu liecībai.

Lielajā krāpšanas drāmā kā visu vainagojošs pasākums būs paša sātana uzdoša-nās par Kristu. Baznīca jau sen ir atklāti apliecinājusi, ka tā gaida Pestītāja nākšanu kā savu ilgu piepildījumu. Tādēļ lielais viltnieks inscenēs, it kā Kristus jau būtu atnā-cis. Dažādās pasaules daļās sātans ļaudīm atklāsies kā majestātiska, žilbinoši spoža būtne, kas līdzināsies Jāņa Atklāsmes grāmatā attēlotajam Dieva Dēlam (Atkl. 1:13–15).” (E. Vaita “Lielā cīņa” 624. lpp.)

Kāpēc ir tik svarīgi saprast patiesību par to, kā Kristus atgriezīsies, kā arī par mirušo stāvokli, lai mēs netiktu maldināti? _____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Nesen izdotā Lī Strobela (Lee Strobel) grāmata “The Case for Heaven” ir balstīta uz domu, ka nāves brīdī mirušie paliek dzīvi kaut kādā apzinātā eksistencē, un “nāves tuvuma pieredze” tiek izmantota kā daļa no “pierādījuma”. Viens piemērs: “Cita meitene, kurai sirds operācijas laikā bija nāves tuvuma pieredze, teica, ka viņa pēcnāves dzīvē satika savu brāli, kas viņu pārsteidza, jo viņai nebija brāļa. Kad viņa vēlāk atguvās un pastāstīja savam tēvam, viņš pirmo reizi atklāja, ka viņai patiešām ir brālis, bet nomiris pirms viņas dzimšanas.” (Lī Strobels “The Case for Heaven” (Grand Rapids, MI): Zondervan Books, 2021, 69. lpp.) Strobels tomēr cenšas saskaņot ideju par tūlītēju pēcnāves dzīvi ar skaidru Bībeles mācību, ka tikai tad, kad Kristus atgriezies, kristieši saņems savu pēdējo atalgojumu.

Mēs esam brīdināti: “Daudzi sastapsies ar velnu gariem, kas uzdosies par mīļiem radniekiem vai draugiem un pasludinās visbīstamākos maldus. Šie viesi pieskarsies mūsu vismaigākajām jūtām un savu pretenziju stiprināšanai darīs dažādus brīnumus. Mums jābūt gataviem tiem stāties pretī ar Bībeles patiesību, ka mirušie nezina neko un ka tie, kas tādā veidā parādās, ir ļaunie gari. Tieši mūsu priekšā ir pārbaudījumu stunda, ‘kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes’ (Atkl. 3:10). Visi, kuru ticībai nebūs stiprs pamats Dieva Vārdā, tiks piekrāpti un uzvarēti. Sātans ‘strādā ar visu netaisnības pievilšanu’, lai cilvēku bērnus pakļautu savai virskundzībai, un viņa krāpšanas pastāvīgi pastiprināsies. Bet savu mērķi viņš var sasniegt vienīgi tad, ja cilvēki labprātīgi padodas tā kārdināšanām. Tie, kas nopietni meklēs patiesības atzišanu un centīsies šķīstīt savas dvēseles ar paklausību šai patiesībai, darot visu viņiem iespējamo, lai sagatavotos cīņai, atradīs drošu patvērumu patiesības Dievā. ‘Tāpēc ka tu esi turējis Manu pacietības mācību, Es tevi sargāšu’ (Atkl. 3:10), tā skan Pestītāja apsoliņums. Kungs drīzāk sūtīs visus Debesu eņģeļus aizsargāt savus ļaudis, nekā atstās sātanam kaut vienu dvēseli, kas Viņam uzticas.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 560. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas smalkas spiritiskas ietekmes sātans varētu izmantot, lai ietekmētu prātu? Kādu lomu spēlē masu mediji?

2. Kā tu dalītos savā ticībā ar draugu, kurš tikko zaudējis tuvinieku un tic, ka šis cilvēks ir Debesīs? Ko ir pareizi teikt, un kas nebūtu piemēroti?

GAIDĀMAIS KONFLIKTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 14:7, 9, 12; 4:11; 13:1, 2; 12:3–5, 17; 13:11–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Svētī tos patiesībā; Tavi vārdi ir patiesība” (Jņ. 17:17)

Ir salīdzinoši jauna medicīnas ierīce, ko sauc par biočipu vai “veri” mikroshēmu, kas ir apmēram rīsa graudu lielumā, ko var implantēt pacientam. Biočipā ir informācija par pacienta slimības vēsturi, ko pēc tam var iegūt, noskenējot ķermenī vietu, kurā ir ievietota mikroshēma. Daži kristieši to uzskata par daļu no savvērestības, lai īstenotu zvēra zīmi. Citiem zvēra zīme ir saistīta ar svītrkodiem uz pārtikas kārbām; vai arī tas ir noslēpumains skaitlis uz dolāru banknotēm, kas it kā kopā veido 666. Dažiem tas ir saistīts ar masonu ordeni, melnajiem ANO helikopteriem un Apvienoto Nāciju organizāciju.

Šis nedēļas nodarbības mērķis ir atklāt gaidāmo cīņu par pielūgsmi. Sātans izaicinās Dieva autoritāti, mēģinot graut Dieva likumus. Sabats kļūs par centrālo jautājumu globālajā konfliktā par pielūgsmi. Sātans ienīst sabatu, jo viņš ienīst Radītāju. Viņš izmantos piespiešanu un spēku, lai salauztu mūsu nodošanos Kristum. Par patieso un nepatieso pielūgsmes dienu notiks uzskatu sadursme. Dieva pēdējais aicinājums ir aicinājums būt uzticīgam Kristum, neskatoties uz vajāšanām, ekonomisku krīzi, ieslodzījumu vai nāves spriedumu. Šis nedēļas pētījumā uzsvērts Jēzus spēks, kas mūs izvedīs cauri zemes pēdējam konfliktam.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstās uz “Lielās cīņas” 35. un 36. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. jūnijā.

Atklāsmes grāmatas pēdējais konflikts

Atklāsmes vēstījums ir daudz vairāk nekā noslēpumaini simboli un dīvaini zvēri. Tas runā par mūžīgām patiesībām, ko mīlošs Dievs ir devis gala laika paaudzei. Konflikts starp Kristu un sātanu Debesīs sākās par pielūgsmi. Pielūgsmes jautājumā šis konflikts sasniegs pēdējo kulmināciju.

Solidziniet Atkl 14:7, 9 ar 4:11. Kāda ir Atklāsmes grāmatas galvenā tēma šajā kosmiskajā konfliktā starp labo un ļauno? _____

Visā Atklāsmes grāmatā pielūgsmē un radīšana ir nesaraujami saistītas. Atkl. 14:7 aicina mūs pielūgt visas radības Kungu. Uz evolūcijas mācības, kas pēdējos divus gadsimtus ir populāra pasaulē, fona sabats ir mūžīgs atgādinājums par mūsu identitāti. Tas nemitīgi apstiprina, ka esam radītas būtnes un mūsu Radītājs ir mūsu uzticības un pielūgsmes cienīgs. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc velns tik ļoti ienīst sabatu.

Izlasī Atkl. 12:17 un 14:12. Kā Radītāja pielūgsmē atrod savu galīgo izpausmi? _____

Radītāja pielūgšana, ievērojot Dieva baušļus, ir tiešā pretrunā zvēra pielūgšanai. Dieva gala laika ļaudis būs Viņam uzticīgi, neskatoties uz lielāko pretestību un sīvākajām vajāšanām visā vēsturē.

“Kamēr viltus sabata ievērošana saskaņā ar valsts likumu, kas runā pretī ceturtajam bauslim, liecinās par uzticību varai, kura pretojas Dievam, īstā sabata turēšana, paklausot Dieva bauslībai, pierādīs uzticību Radītājam.” (E. Vaita “Lielā cīņā” 605. lpp.)

Atkl. 14:12 teikts, ka šiem uzticīgajiem Glābēja sekotājiem būs ”Jēzus ticība”. Jēzus ticība ir tik dziļa, ka tā paļaujas uz to, kas nav redzams. Tā ir neatlaidīga, kad nevar saprast. Tā ir Jēzus dāvana, ko mēs saņemam ticībā, un tā vedīs mūs cauri gaidāmajam konfliktam.

Septītās dienas sabats ir tik būtisks Dieva kā Radītāja simbols, ka tas saistīts ar pašu Ēdeni. Tādējādi censties to uzurpēt, kā to darīja Roma (sk. Dan. 7:25), nozīmē censties uzurpēt Dieva autoritāti pēc iespējas pamatīgākā līmenī. Kā šī patiesība palīdz mums saprast, kāpēc pēdējās dienās tā būs tik pretrunīga? _____

Gaidāmā krīze

Zvēra zīmes pravietojums Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā stāsta par sīvāko un ļaunāko posmu sātana karā pret Dievu. Kopš Jēzus nomira pie krusta, ienaidnieks zina, ka ir uzvarēts, taču viņš ir apņēmis paraut sev līdzīgu pēc iespējas vairāk cilvēku. Viņa pirmā stratēģija šajā kampaņā ir maldināšana. Ja maldināšana nedarbojas, viņš izmanto spēku. Galu galā viņš ierosina dekrētu, ka ikviens, kurš atsakās pielūgt zvēru vai saņemt viņa zīmi, tiktu sodīts ar nāvi.

Reliģiskās vajāšanas, protams, nav nekas jauns. Tās pastāv kopš brīža, kad Kains nogalināja Ābelu, jo viņš paklausīja Dieva pavēlei. Jēzus teica, ka tas notiks pat ticīgo vidū.

Izlasi Jņ. 16:2, Mt. 10:22, 2. Tim. 3:12 un 1. Pēt. 4:12. Ko piedzīvoja Jaunās Derības draudze, un kā tas attiecas uz Kristus beigu laiku draudzi? _____

Vajāšanas bija izplatīta prakse visā kristīgajā vēsturē, tostarp pagāniskajā Romā, bet īpaši spilgti izpaudās viduslaiku baznīcas neželīgajās kristiešu vajāšanās. Zvēra zīme ir tikai pēdējais posms šajā elles ķēdē. Tāpat kā vajāšanās pagātnē, tā ir paredzēta, lai piespiestu ikvienu ievērot noteiktu uzskatu kopumu un valdošo pielūgsmes sistēmu.

Pravietojums norāda, ka vajāšanas sāksies ar ekonomiskām sankcijām: neviens nevarēs pirkt vai pārdot, ja viņam nav zīmes. Ikviens, kurš atsakās saņemt zīmi, galu galā tiks pakļauts nāves spriedumam (Atkl. 13:15, 17).

Velns jau gatavo kristiešiem zvēra zīmi, kad pienāks pēdējais pārbaudījums, mudinot viņus iet savā dzīvē uz kompromisiem. Kad šķiet, ka visa pasaule apbrīnā seko zvēram (Atkl. 13:3), pēkšņi aina mainās un pravietiskā kamera fokusējas uz Dieva tautu. Atkl. 14:12 atklāj mums šādu ainu: “Šeit ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību” (NKJV). Dieva ļaudis dzīvo Dievam paklausīgi. Viņa žēlastībā tie stāv stipri, kad visapkārt viss trīc. Kamēr pasaule seko zvēram, viņi “seko Jēram, kurp Tas arī ietu” (Atkl. 14:4). Ar Kristus spēku viņi uzvar elles spēkus, kas ir vērsti pret viņiem.

Kā mēs redzējām 9. tēmā, galvenais konflikts starp labo un ļauno ir par pielūgsmi. Zvērs izmanto maldināšanu, bet, ja tas neizdodas, tad spēku un piespiešanu.

Cik ātri jūs ļaujāt (ja vispār ļaujāt) ekonomiskiem apsvērumiem apdraudēt jūsu sabata ievērošanu? _____

Zvēra identificēšana. 1. daļa

Atkl. 13:1, 2. *No kurienes rodas šis zvērs, un kas piešķir viņam varu?* _____

Atklāsmes grāmatā pūķis galvenokārt ir identificēts kā sātans. Atkl. 12:3–5 teikts, ka pūķis mēģināja iznīcināt “viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi”. Tas bija velns, kas darbojās caur pagānisko Romu, mēģinot iznīcināt Kristu (sk. Mt. 2:16–18). Dieva un cilvēku senais ienaidnieks darbojas ar politisko un reliģisko iestāžu starpniecību, lai īstenotu savus mērķus.

Par šo zvēra spēku mums ir teikts: “Pūķis deva tam savu spēku, savu troni un lielu varu” (Atkl. 13:2). Šis pareģojums precīzi piepildījās simtiem gadu vēlāk, kad Romas imperators Konstantīns pārcēla savu galvaspilsētu no Romas uz Konstantinopoli mūsdienai Turcijā. Tas radīja varas vakuumu bijušajā ķeizaru tronī, un pagāniskā Roma atdeva savu mītņi zvēram.

Īzaks Bekss (Isaac Backus) teica: “Pārceļot impērijas mītņi uz Konstantinopoli, .. Konstantīns deva ceļu Romas bīskapam, lai tas paaugstinātu sevi augstāk par visiem cilvēkiem uz zemes un pār Debesu Dievu.” (The Infinite Importance of the Obedience of Faith, and of Separation from the World, 16. lpp. (citēts Le Roy Edwin Froom, The Prophetic Faith of Our Fathers, 3. sēj., 213. lpp.)) Saskaņā ar Tomasa Hobsa teikto: “Pāvesta amats nav nekas cits kā mirušās Romas impērijas spoks, kas sēž kronēts uz tās kapa.” (Leviathan, Ņujorka: Oxford University Press, 1996, 386. lpp.) Rūpīga analīze atklāj, ka Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas jūras zvērs ir atkritušais reliģiskais spēks, kas izceļas no Romas un kļūst par vispasaules pielūgsmes sistēmu (Atkl. 13:3, 4). Šis zvērs nav cilvēks; tā ir reliģiska organizācija, kas Dieva Vārda patiesību aizstājusi ar cilvēku rīkojumiem.

Izlasī Atkl. 13:1, 6. Kāds atslēgvārds tiek izmantots, lai identificētu zvēra spēku? _____

Bībele Jņ. 10:33 un Lk. 5:21 definē zaimošanu ar diviem piemēriem: (1) cilvēks, kas izliekas vai apgalvo, ka ir Dievs, un (2) cilvēks, kurš apgalvo, ka viņam ir spēks piedot grēkus. Šis apsūdzības bija netaisnīgas, jo Jēzus patiesi ir Dievs un tāpēc viņam ir tiesības piedot grēkus. Romas pāvestam ir divas doktrīnas, kuras Bībele sauc par zaimošanu: tās apgalvojumi, ka priesteriem pieder vara piedot grēkus un ka pāvestam ir Dieva vara uz zemes.

Zvēra identificēšana. 2. daļa

Tā vietā, lai pielūgtu zvēru, Dieva ļaudīm ir vislielākais prieks un augstākā laime pielūgt Viņu. Ticīgo paklausība nāk no viņu mīlošās sirds. Viņi ir uzticīgi Dievam, jo zina, cik Dievs ir uzticams.

Izlasī Atkl. 13:5. Uzraksti zvēru identificējošo pazīmi. _____

Kā runājām 4. tēmā, Dievs mums dod atslēgu pravietiskā laika izpratnei – viena pravietiska diena ir vienāda ar vienu burtisku gadu (4. Moz. 14:34, Ec. 4:6). Aprēķinot Atkl. 13:5 minēto 42 mēnešu periodu, izmantojot 30 dienu ebreju mēnesi, tas ir vienāds ar 1260 pravietiskām dienām vai burtiskiem gadiem.

Pāvestam bija liela ietekme no 538. gada līdz 1798. gadam. Taču, kad Napoleona ģenerālis Bertjē 1798. gadā pāvestu sagūstīja, tad arī beidzās pravietiskais pāvesta pārākuma periods un piepildījās Atklāsmes grāmatas pareģojums: “Kas ņem gūstā, aizies pats gūstā” (Atkl. 13:10). Trieciens pāvestam bija ārkārtīgi nopietns, bet ne nāvi nesošs. Saskaņā ar Atkl. 13:12 nāvējošā brūce tiks dziedināta. Pāvesta ietekme atkal būs jūtama visā pasaulē.

Šodien pasaules līderi sveic pāvestu kā Romas baznīcas vēstnieku un regulāri apmeklē viņu Vatikānā. Pasaulē, kurā valda vēl nebijusi nestabilitāte, tiek veidota aina, kurā Romas pāvests kļūst par atzītu pasaules morālo līderi, kas spēj savest kopā cilvēkus. Savā runā 2012. gada 6. jūnijā, vairāk nekā piecpadsmit tūkstošu cilvēku priekšā, kas pulcējās Romas Svētā Pētera laukumā, pāvests Benedikts XVI paziņoja: “Svētdiena ir Kunga un vīriešu un sieviešu diena, diena, kurā ikvienam jābūt brīvam, brīvam ģimenei un brīvam Dievam. Aizstāvojot svētdienu, mēs aizstāvam cilvēka brīvību.” (https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/en/audiences/2012/documents/hf_ben-xvi_aud_20120606.html) “Lielā cīņā” skaidri atklāj, kur šī kustība kādu dienu novedīs: “Tos, kas godā Bībeles sabatu, apsūdzēs par likuma un kārtības ienaidniekiem, par sabiedrības morālo robežu ārdītājiem, kas izraisa sajukumu un samaitātību, izsaucot virs zemes Dieva sodības. [...] Tos apsūdzēs neapmierinātībā ar valdību. Sludinātāji, kas neatzīs paklausību Dieva baušļiem, no kanceles pasludinās pienākumu padoties civilām autoritātēm, atsaucoties uz to, ka tās ir iecēlis Dievs. Likumdevēju sanāksmēs un tiesas sēdēs baušļus ievērojošos cilvēkus parādīs visnelabvēlīgākajā gaismā un notiesās.” (E. Vaita “Lielā cīņā” 592. lpp.)

Lai cik grūti tagad būtu kaut ko tādu iedomāties, pavērojiet, cik strauji mūsu pasaule mainās. Ko šim izmaiņām vajadzētu mums stāstīt par to, cik ātri mūs var piemeklēt gala laika notikumi? _____

Zvērs no zemes

Izlasi Atkl. 13:11–18. Kā otrais zvērs atšķiras no pirmā, par kuru rakstīts

Atkl. 13. nodaļā? _____

Pirmais zvērs izcēlās no jūras; otrais nāk “no zemes” (Atkl. 13:11). Jūra simbolizē “tautas, ļaužu pulkus, ciltis un valodas” (Atkl. 17:15). Tātad zeme ir mazapdzīvota pasaules teritorija. Šis otrais zvērs rodas tuvu pravietiskā perioda beigām, kura laikā vara pieder pirmajam zvēram (Atkl. 13:5). Tas nozīmē, ka tas kļūst pamanāms ap 1798. gadu.

Amerikas Savienotās Valstis precīzi atbilst šim aprakstam. Tās pasludināja savu neatkarību mūsu ēras 1776. gadā, pieņēma konstitūciju 1789. gadā un tika atzīta par pasaules lielvaru 19. gadsimta beigās.

Jānis turpina: “Tam bija divi ragi, tādi kā jēram, bet tas runāja kā pūķis” (Atkl. 13:11). Ragi Bībeles pravietojumos simbolizē spēku. Atšķirībā no pirmā zvēra, šim zvēram uz ragiem nav kroņņu, kas liecina, ka tas nav monarhs. Abi ragi aino divus galvenos vadošos principus, kas ir ASV varas un panākumu avots – politisko un reliģisko brīvību.

Izlasi Atkl. 13:11, 12. Kādas izmaiņas jūs redzat šajā zvērā, un kā tas runā? _____

Šī maigā jēram līdzīgā tauta sāk runāt kā pūķis. Tā izmanto “visu pirmā zvēra varu” (Atkl. 13:12, NKJV) un atsakās no saviem reliģiskās brīvības principiem, liekot “zemei un tās iedzīvotājiem pielūgt pirmo zvēru” (Atkl. 13:12). ASV virzās uz priekšu, pieprasot ikvienam uz zemes pielūgt pirmo zvēru, atzīstot pāvesta garīgo un laicīgo autoritāti. Saskaņā ar šo pravietojumu Amerikas Savienotās Valstis veido zvēra tēlu – baznīcas un valsts savienību – un prasīs, lai ikviens pielūdz šo tēlu.

Interesanti ir tas, ka laikā, kad ASV pirmo reizi tika identificēta kā šī zvēra lielvalsts, ASV ne tuvu nebija militāra un ekonomiska lielvara, par kuru tai bija jākļūst un kāda tā ir tagad.

Padomājiet par politisko nestabilitāti Amerikā mūsdienās. Kā tas var ātri novest pie šī pravietojuma piepildīšanās? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Zvēra un viņa tēla pielūgšana norāda uz Daniēla 3. nodaļu, kur Bābeles ķēniņš pavēlēja Sadraham, Mesaham un Abednego klanīties zelta tēlam, vai arī viņi tiks iemesti ugunīgā krāsnī. Senā Bābele, mūsdienu Bābele – problēma slēpjas pielūgsmes jautājumā. Patiesa pielūgsme izriet no prāta, ko māca Dieva Vārds, no dvēseles, ko pārveido Viņa mīlestība, un no sirds, kas piepildīta ar Viņa Garu. Tad mēs netiksim “pielīdzināti šai pasaulei”, bet dzīvosim saskaņā ar Dieva gribu, kas atrodama Viņa Vārdā. Tā ir mūsu vienīgā drošība!

“Dievs nekad nerīkojas ar varu, lai apspiestu gribu vai sirdsapziņu, taču sātans gan pastāvīgi īsteno nežēlīgu tirāniju, lai savai varai pakļautu tos, kurus citādi nevar pavadināt. Ar iebaidīšanu un spēku viņš cenšas nomākt sirdsapziņu un panākt sevis godāšanu. Lai to sasniegtu, ļaunais izmanto gan reliģiskas, gan laicīgas autoritātes, mudinot tās uzspiest cilvēciskus likumus un neievērot Dieva bauslību.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 591. lpp.)

“Lai izturētu gaidāmo smago pārbaudījumu, tiem noteikti jāiepazīstas ar Dieva prātu, kā tas atklāts Viņa Vārdā. Tie Kungu spēs pagodināt tikai tad, ja būs ieguvuši pareizu izpratni par Viņa raksturu, valdību un nolūkiem un ja paši darbosies saskaņā ar tiem. Pēdējā lielajā cīņā pastāvēs vienīgi tie, kas būs nostiprinājušies Bībeles patiesībās.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 593. lpp.)

“Bet Dievam virs zemes būs tauta, kas par visu doktrīnu mērauklu un visu reformu pamatu uzskatīs Bibli un vienīgi Bibli. Ne izglītoto vīru domas, ne zinātnes slēdzieni, ne garīdznieku koncilu ticības apliecinājumi vai lēmumi, kuru ir tikpat daudz un kas ir tikpat pretrunīgi kā viņu pārstāvētās draudzes, ne vairākuma balss – nekas no šeit minētā, ne atsevišķi ņemot, ne kopā, nav jāuzskata par pierādījumu par vai pret kādu reliģiskās pārliecības punktu. Pirms kādas doktrīnas vai priekšraksta pieņemšanas mums vajadzētu prasīt skaidru apstiprinājumu ar ‘Tā saka Kungs!’” (E. Vaita “Lielā cīņa” 595. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam dzīvot, gaidot Kristus atnākšanu, un dalīties šajā cerībā, neklūstot par trauksmes cēlājiem?
2. Pakavēties vairāk pie jautājuma par pielūgsmi. Ko mūsu ikdiena, dienas gaitas, liecina par to, ko mēs pielūdzam?
3. Kā mēs varam palīdzēt sev un citiem raudzīties uz nākotni ar pārliecību, nevis bailēm?
4. Kādu praktisku atšķirību mūsu dzīvē ienes pēdējās dienas notikumu izpratne?

ZEMES NOSLĒDZOŠIE NOTIKUMI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 8:32; Ec. 20:12, 20; Atkl. 7:1, 2; Atkl. 14:1; Joēla 2:21–24; Hoz. 6:3; Jēk. 5:7, 8; Atkl. 18:1–4.

ATMIŅAS PANTS:

“Pērcies taisnību un patiesību un nepārdod tās atkal; centies iegūt gudrību, audzināšanu un saprātu” (Sal. pam. 23:23)

Pieņemsim, ka jūsu ģimenē ir pusaudze, kas vasaras brīvlaikā brauc mājās no koledžas. Gaidot viņas ierašanos, jūs ar bažām sekojat laika ziņām. Jūs kļūstat noraižējies, jo laika apstākļi strauji pasliktinās. Pie apvāršņa rēgojas negaisa mākoņi. Pūš spēcīgi vēji. Debesis atveras un līst lietus. Sāk gāzties koki. Drīz vien galvenais ceļš uz mājām ir neizbraucams. Tad no viena kaimiņa dzirdat, ka var izbraukt pa citu ceļu. Lēnām jāapbrauc koku stumbri. Lai gan saziņa ir sarežģīta, jums izdodas meitai nosūtīt izziņu, precīzi norādot, kā viņa var droši nokļūt mājās.

Vairāk par visu citu Jēzus vēlas mūs izvest cauri dzīves vētrām un nogādāt mājās. Elena Vaita raksta: “Tuvojas vētra, nerimstoša savā nikumā. Vai mēs esam gatavi to sagaidīt?” (“Liecības draudzei” 8. sēj., 315. lpp.) Kristus dzīves, nāves, augšāmcelšanās un kalpošanas Debesu svētnīcā mērķis ir nodrošināt, lai mēs nokļūtu mājās. Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietiskie vēstījumi ir dievišķi norādījumi, kas īpaši paredzēti gala laika ļaudīm, lai palīdzētu mums pārvarēt dzīves vētras un kādu dienu mēs varētu sajūst mīlošā Glābēja silto apskāvienu.

Šis nedēļas mērķis ir uzzināt, ko pravietiskais Vārds saka par pēdējiem notikumiem, un atklāt no jauna Kristus spēku, kas mūs izvedīs cauri zemes pēdējam konfliktam un atgriezīs mūs mājās.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstās uz “Lielās cīņas” 37. un 38. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. jūnijā.

Uzticība Dievam un Viņa Vārdam

Izlasi Sal. pam. 23:23, Jņ. 8:32 un Jņ. 17:17. Kāds kopīgs paveliens vijas cauri šiem pantiem? _____

Gadu gaitā lielā cīņa ir bijusi cīņa starp patiesību un maldiem. Sātans ir melis un melu tēvs (Jņ. 8:44). Jēzus ir visas patiesības autors. Viņš paziņoja: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība” (Jņ. 14:6). Patiesība, kas mūs atbrīvo no sātana maldiem, ir atrodamā Dieva Vārdā. Bībele atmasko sātana stratēģiju un atklāj Dieva plānus. Raksti ir mūsu kāju lukturis (Ps. 119:105). Dziesminieks paziņo: “Kad kļūst izprotami Tavi vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus.” (Ps. 119:130) Pēc tam viņš piebilst: “Visi tavi vārdi ir patiesība.” (Ps. 119:160)

Izlasi 2. Pēt. 1:16–21. Kādu pārlicību apustulis mums sniedz attiecībā uz pravietojumiem? Kādu ilustrāciju viņš izmanto, lai parādītu Dieva pravietiskā Vārda nozīmi? _____

Mēs neesam sekojuši “viltīgi izdomātām pasakām”. Dieva Vārda pravietojumi apgaismo turpmāko ceļu. Tie palīdz mums atšķirt patiesību no maldiem. Bez Bībeles mēs tiktu atstāti cilvēku uzskatu iegribās un būtu viegli maldināmi. “Dieva ļaudīm Raksti doti kā drošs vadonis, kas tos pasargās no viltus mācītāju iespaida un tumsas garu maldinošās varas. Sātans izlieto katru iespēju, lai cilvēkus aizkavētu iepazīties ar Bībeli, jo tās skaidrie izteicieni atmasko viņa melus. [...] Mūsu priekšā drīz sāks norisināties pēdējais lielās pievilšanas darbs. Antikrists vēliesies mūs pārsteigt ar saviem apbrīnojamajiem pasākumiem. Viltojums tik ļoti līdzināsies patiesajam, ka bez Svēto Rakstu gaismas tos vienu no otra nevarēs atšķirt. [...] Pēdējā lielajā cīņā pastāvēs vienīgi tie, kas būs nostiprinājušies Bībeles patiesībās. Katrai dvēselei būs jāiztur smags pārbaudījums: vai es paklausīšu Dievam vairāk nekā cilvēkiem? Izšķirošā stunda jau ir klāt. Vai mūsu kājas stingri stāv uz Dieva nemainīgā Vārda klints? Vai esam gatavi nelokāmi aizstāvēt Dieva baušļus un Jēzus ticību?” (E. Vaita “Lielā cīņa” 593., 594. lpp.)

Apsveriet jautājumus iepriekš minētajā citātā. Kas mums ļaus izturēt pēdējā krīzē? Kas mūs attur no Dieva Vārda pētīšanas? Kā var nodot patiesību personīga labuma dēļ?

Apzīmogoti Debesīm

Nākamajā pielūgsmes krīzē Dievam uzticīgie nepakļausies pasaulīgajam spiedienam (Atkl. 14:12). Viņus apzīmogos Svētais Gars (Ef. 4:30), un viņi būs neizkustināmi. Senatnē oficiālo dokumentu autentiskumu apliecināja zīmogi. Zīmogs ir atšķirīga, personalizēta zīme. Tā kā pēdējais konflikts ir vērst uz pielūgsmi un Dieva autoritāti, kas atklāta Viņa bauslībā, mēs sagaidām, ka Dieva zīmogs būs iestrādāts Viņa bauslībā (sal. ar Jes. 8:16).

Izlasī 2. Moz. 20:8–11. Kādi zīmoga elementi ietverti sabata bauslī? _____

Šeit ir trīs autentiska zīmoga elementi: (1) Vārds, kuram pieder zīmogs, – “Tas Kungs, tavs Dievs”. (2) Viņa tituls – Tas, kurš “radīja”, jeb Radītājs. (3) Viņa teritorija – “debesis un zeme, jūra un viss, kas tajās ir”. Bībelē zīmogs dažviet nosaukts par zīmi (Rom. 4:11). Abi vārdi ir savstarpēji aizstājami. Sabats – kā Dieva zīme jeb zīmogs Dieva likuma centrā – būs arī pēdējā konflikta par pielūgsmi epicentrā (Ec. 20:12, 20; Atkl. 12:17).

Salīdziniet Atkl. 7:1, 2 un Atkl. 14:1 ar Atkl. 13:16, 17. Kur tiek saņemts Dieva zīmogs un kur zvēra zīme? Kāpēc, jūsuprāt, ir atšķirība? _____

Uz pieres tiek uzlikts Dieva zīmogs. Piere ir prāta simbols un atspoguļo apzinātu lēmumu.

Zvēra zīme tiek saņemta vai nu uz pieres, vai rokas, kas norāda, ka cilvēki ir intelektuāli pārliecināti un paši pēc savas izvēles pieņem sātana melus vai arī pakļaujas viltus pielūgsmei, lai izvairītos no nonāvēšanas.

Velnis ienīst tos, kas ir paklausīgi Dievam. Lielais strīds sasniedz kulmināciju, kad pūķis (sātans) karo pret ticīgo atlikumu, kas “tur Dieva baušļus un Jēzus ticību” (Atkl. 14:12, NKJV). Viņi ir iesakņojušies uzticībā Kristum.

Kāpēc uzticība Kungam ik dienas ir atslēga, lai sagatavotos pēdējai krīzei? _____

Ko mēs pielūdzam?

Pēdējās dienās dramatiskā veidā tiks izspēlēta lielā cīņa par pielūgsmi. Vai mēs pielūdzam Radītāju, vai arī mēs pielūdzam zvēru un tā attēlu? Vidusceļa nav. Pirmais Atkl. 14. nodaļas eņģelis mudina ļaudis “pielūgt To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Atkl. 14:7). Turpinot atbalstīt Debesu aicinājumu, trešais eņģelis atklāj zvēra pielūgšanas drausmīgās sekas: “Tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets Viņa bardzības kausā” (Atkl. 14:10). Turpretim tie, kas pielūdz Radītāju, tiek raksturoti kā tādi, kas ievēro “Dieva baušļus un Jēzus ticību” (Atkl. 14:12, NKJV).

Radīšana ir patiesas pielūgsmes pamatā (Atkl. 4:11). Tā kā Dievs “visu radīja caur Jēzu Kristu” (Ef. 3:9, NKJV), sātans ienīst Radītāju un ar zemes spēku palīdzību ir mēģinājis mainīt sabatu – radīšanas piemiņu (Dan. 7:25). Gaidāmais konflikts par Dieva likumu ir vērsts uz autoritāti. Ja sātans varēs izskaust sabata pielūgsmi, viņš paziņos, ka viņa vara ir lielāka par Dieva varu. Lai to paveiktu, sātans mēģinās pārliecināt vai piespiest visu pasauli pieņemt viltus sabatu.

Jā kādam tas izklausās diezgan neticami, šī pasaule, kā jau iepriekš atzīmējām, dramatiski un strauji mainās. COVID-19 krīze mums parādīja, ka vienā naktī mūsu pasaule var kļūt par citu vietu. Lai gan mēs nezinām detaļas, kas ved pretī zvēra zīmei, to nav pārāk grūti iedomāties. Pasaule ir ļoti nestabila, un, izmantojot mūsdienu apbrīnojamas tehnoloģijas, tas, par ko Bībele brīdina, patiešām var notikt ātrāk, nekā mēs domājam.

Izlasī Atkl. 13:13–17. Kādi konkrēti sodi tiek piemēroti tiem, kas nesaņem zvēra zīmi?

Tie, kas ir uzticīgi Kristum un neseko zvēram un tā tēlam, saskarsies ar ekonomiskiem sodiem, kā arī nāves draudiem. Cilvēce paliek tāda, kāda tā ir bijusi vienmēr: korumpēta, varaskāra un vardarbīga. Lai arī cik daudz mēs vēl nezinām, kā tieši risināsies pēdējie notikumi, nevajadzētu būt pārāk grūti iedomāties vajāšanas beigu laikā. Lai gan rakstīti citā kontekstā, šie Jāņa vārdi izsaka visu. Runājot par Jēzu, Jānis rakstīja, ka “Viņam nevajadzēja, lai kāds liecību dotu par cilvēku, bet Viņš pats zināja, kas bija cilvēkā” (Jņ. 2:25).

Padomājiet par cilvēces samaitātību un ļaunumu, ko cilvēki spēj izdarīt. Kāpēc tas parāda, cik viegli var sākties pēdējie notikumi? Turklāt – kas ir vēl svarīgāk – ko šai skumjajai patiesībai vajadzētu mums iemācīt par savas sirds sargāšanu? _____

Agrais un vēlais lietus

Izlasi Joēla 2:21–24 un Ap. d. 2:1–4, 41–47. Kāds pareģojums piepildījās pirmajā gadsimtā? Kādu ietekmi tas atstāja? _____

Svētā Gara izliešanās Vasarsvētkos spēcīgi iekustināja kristīgo draudzi. Trīs tūkstoši tika atgriezti vienā dienā. Apustuļu darbi reģistrē brīnumu pēc brīnuma, kas liecina par Dieva pārveidojošo žēlastību: “Daudz ļaužu, kas šos vārdus bija dzirdējuši, ticēja, un viņu skaits bija ap pieci tūkstoši vīru” (Ap. d. 4:4). Tikai 120 ticīgo pulcējās, lai pielūgtu Dievu, bet šī lūgšana panāca dramatiskas pārmaiņas. Draudzei strauji pievienojās tūkstošiem ticīgo. Pat “liels pulks priesteru kļuva ticīgi” (Ap. d. 6:7). Kad mācekļi Jeruzalemē tika nikni vajāti, viņi “staigāja apkārt, sludinādami evaņģēliju” (Ap. d. 8:4). Visā Jūdejā, Samarijā un Galilejā tika veidotas draudzes (sk. Ap. d. 9:31). Apustulis Pāvils pasludināja Kristu visā Vidusjūras pasaulē. Tesalonikā daži ebreji, kas bija pret evaņģēliju, izteica pārsteidzošu paziņojumu: “Tie, kas visā pasaulē rada nemieru, atnākuši arī šeit” (Ap. d. 17:6). Svētā Gara spēkā mācekļi salīdzinoši īsā laikā aizsniedza tolaik zināmo pasauli. Joēla pravietojums par agro lietu piepildījās Vasarsvētkos, bet vēlais lietus līs ar vēl lielāku spēku, lai nogatavinātu zemes pēdējo ražu.

Izlasi Cak. 4:6; Cak. 10:1; Hoz. 6:3 un Jēk. 5:7, 8. Kā saskaņā ar šiem pantiem tiks pabeigts Dieva darbs uz zemes? _____

Jēdzieni “agrais lietus” un “vēlais lietus” ņemti no Izraēlas ražas cikla. Agrais lietus nolija rudenī un panāca sēklu dīgšanu. Vēlais lietus nolija pavasarī, lai nogatavinātu ražu. Tas apraksta Svētā Gara darbu evaņģēlija sludināšanā. “Kā evaņģēlija sludināšanas sākumā ar Svētā Gara izliešanu tika dots ‘agrais lietus’, lai liktu uzdīgt dārgajai sēklai, tā noslēgumā ražas nobriedināšanai tiks dots ‘vēlais lietus’. [...] Evaņģēlija lielais darbs nebeigsies ar mazāku Dieva spēka atklāšanos par to, kas iezīmēja tā sākumu. Pravietojumiem, kas piepildījušies agrā lietus izliešanā evaņģēlija sludināšanas iesākumā, no jauna jāpiepildās vēlajā lietū tā noslēgumā.” (E. Vaita “Lielā cīņā” 611., 612. lpp.)

Skatlais sauciens

Izlasi Atkl. 18:1–4, Hab. 2:14 un Mt. 24:14. Ko šie panti atklāj, kā noslēgsies Dieva darbs virs zemes? _____

_____

_____

Enģelim, kas paziņo par Bābeles krišanu, ir "liela vara". Tāpat kā Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas enģeli, šis enģelis pārstāv cilvēku vēstnešus. Šis enģelis atklāj Dieva godību tik lielā mērā, ka tas apgaismo visu zemi. Grieķu vārds, kas apzīmē autoritāti vai varu Jaunajā Derībā, ir "exousia". Tas bieži attiecas uz Kristus uzvaru pār elles valdībām un varām. Jēzus lieto šo vārdu Mateja evaņģēlijā saistībā ar Viņa mācekļu sūtīšanu misijā. Mt. 10:1 Jēzus saviem mācekļiem dod varu pār elles valdībām un varām. Viņš tos sūta ar dievišķo spēku, lai gūtu uzvaru cīņā starp labo un ļauno. Mt. 28. nodaļā Viņš atkal tos izsūta ar "visu varu debesīs un virs zemes", lai ietu un darītu "par mācekļiem visas tautas" (Mt. 28:18, 19).

Jaunās Derības draudze – pildīta ar Svētā Gara spēku, ejot uz priekšu dzīvē Kristus spēkā, kurš Savā dzīvē un nāvē uzvarēja elles valdības un varas, – apgaismoja zemi ar Dieva godību. Tikai dažu gadu laikā mācekļi pasludināja evaņģēliju visai tolaik zināmajai pasaulei (Kol. 1:23).

Beigu laikā Svētais Gars tiks izliets iepriekš neredzētā spēkā un evaņģēlijs tiks ātri izplatīts līdz pat zemes galiem. Tūkstošiem cilvēku tiks atgriezti vienas dienas laikā, un Dieva žēlastība un patiesība ietekmēs visu planētu. Tādā veidā pasaule tiks brīdināta un evaņģēlijs ar tā sniegto cerību tiks izplatīts visā pasaulē.

"Evaņģēlija lielais darbs nebeigsies ar mazāku Dieva spēka atklāšanos par to, kas iezīmēja tā sākumu. Pravietojumiem, kas piepildījušies agrā lietūs izliešanā evaņģēlija sludināšanas iesākumā, no jauna jāpiepildās vēlajā lietū tā noslēgumā. [...] Dieva kalpi ar gaišām, svētā dedzībā starojošām sejām steigsies no vietas uz vietu sludināt vēsti no Debesīm. Brīdinājumu sniegs tūkstošiem balsu pa visu zemes virsu. Tiks darīti lieli darbi – slimie dziedināti, un ticīgos pavadīs zīmes un brīnumi." (E. Vaita "Lielā cīņa" 611., 612. lpp.)

Kas aizkavē vareno Svētā Gara izliešanos, vēlo lietū un skaļo saucienu? Lai cik maza būtu mūsu kā indivīdu loma, ko mēs varam darīt, būdami atvērti un uzņēmīgi Svētā Gara izliešanai? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Jau 1851. gadā adventistu pionieri Atkl. 13:11–17 otro zvēru identificēja ar Amerikas Savienotajām Valstīm. Taču toreiz noteikti bija grūti saprast, kā ASV varētu likt visai pasaulei pielūgt pirmo zvēru (Atkl. 13:12). Pat 1880. gados visa ASV flote sastāvēja tikai no 48 novecojušiem kuģiem.

Bet kopš aukstā kara beigām neviena vara militārajā jomā nav līdzīga ASV. Un, lai gan amerikāņi ir baudījuši brīnišķīgu brīvību, laikiem kļūstot grūtākiem, nav grūti pamānīt, ka šīs brīvības tiek samīdītas vai pat pilnībā atņemtas. Daudzi uzskata, ka mēs to redzam notiekam jau tagad.

“Visiem, kas atteiksies paklausīt, uzliks sodu un beidzot paziņos, ka tie pelnījuši nāvi. No otras puses, Dieva bauslība prasa paklausību Radītāja dusas dienas ievērošanā, un visiem, kas pārkāpj tās priekšrakstus, piedraudēts ar dūsmību.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 604. lpp.)

“Tuvojoties vētrai, liela ļaužu daļa, kas tikai vārdos apliecinājusi ticību trešā eņģeļa vēstij, bet nav darīta svēta, paklausot patiesībai, mainīs savu nostāju un pievienosies pretinieku rindām. Jau šodien, saistoties ar pasauli un kļūstot par tās gara līdzdalībniekiem, viņi pierod uz lietām skatīties gandrīz tādā pašā gaismā kā pasaule un, pienākot pārbaudījumu brīdim, būs sagatavoti izvēlēties vieglāko, populārāko ceļu. Apdāvināti cilvēki ar saistošām runas dāvanām, kas kādreiz priecājās patiesībā, savus spēkus izlietos dvēseļu pievilšanai un maldināšanai. Tie kļūs par savu agrāko brāļu visniknākajiem ienaidniekiem. Kad sabata ievērotājus vedīs tiesas priekšā, lai viņi atbildētu par savu ticību, tad šie atkritēji kļūs par visrosīgākajiem sātana ieročiem, kas viņus apmelos, apsūdzēs un ar viltus liecībām un netiešiem norādījumiem noskaņos pret viņiem zemes valdniekus.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 608. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc gaidāmajā krīzē ir tik svarīga izpratne par pēdējo dienu notikumiem? Kā Svētie Raksti ir aizsardzība pret maldināšanu?

2. Demokrātiskās sabiedrības visā pasaulē gadsimtiem ilgi ir bijušas reliģiskās brīvības bastions. Kā tas diezgan ātri var mainīties?

3. Izlasiet iepriekš citēto Elenas Vaitas apgalvojumu. Ko jūs varat darīt šodien, lai jūs nekļūtu par viltvārziem?

4. Kā mainās otrā eņģeļa vēsts skaļā sauciena laikā, un kā mēs varam sagatavoties vēlajam lietum, lai pabeigtu Dieva darbu virs zemes?

DIEVA MĪLESTĪBAS UZVARA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 22:11, 12; Jer. 30:5–7; Ps. 91:1–11; Jer. 25:33; Atkl. 21:2; Atkl. 20:11–15.

ATMIŅAS PANTS:

“Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: ‘Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis’” (Atkl. 21:3, 4)

Mēs varam sagaidīt nākotni ar cerību piepildītām sirdīm. Lai arī tuvojās izaicinājumu laiki, lai kādas ciešanas mums būs jāpārdzīvo, lai kādas grūtības jāpārcieš, lai kādas bēdas jāpiedzīvo, mums ir cerība, ka nāks labāki laiki, un mēs šodien varam dzīvot ar jēgu, mērķi un prieku. Franklins Rūzvelts bija ASV prezidents no 1933. līdz 1945. gadam, kas bija viens no grūtākajiem Amerikas Savienoto Valstu vēstures periodiem. Viņu paralizēja poliomiēlīts un viņš nevarēja staigāt bez palīdzības. Viņš reiz rakstīja: “Mēs vienmēr esam turējušies pie cerības, ticības, pārliecības, ka aiz horizonta ir labāka dzīve, labāka pasaule.” Alberts Einšteins, viens no pasaules izcilākajiem prātiem, rakstījis: “Mācieties no vakardienas, dzīvojiet šodienai, ceriet uz rītdienu.” Alfrēds Lords Tenisons, populārs angļu dzejnieks karalienes Viktorijas valdīšanas laikā, saka: “Cerība smaida no nākamā gada sliekšņa, čukstot: tas būs laimīgāks.” Šī ceturkšņa pēdējā tēmā mēs redzēsim Kristus nelokāmo mīlestību Visuma vēstures aizraujošākajā laikā un Viņa pilnīgu un galīgu uzvaru lielajā cīņā starp labo un ļauno. Bībeles pēdējā grāmata – Atklāsmes grāmata – mums sniedz cerību šodienai, rītdienai un visā mūžībā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstīta uz “Lielās cīņas” 39. – 42. lpp., lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. jūnijā.

Cerība bēdu laikā

Izlasi Atkl. 22:11, 12; Dan. 12:1, 2 un Jer. 30:5–7. Kādi notikumi norisinās tieši pirms Kristus otrās nākšanas? _____

_____

_____

Pēc cilvēku pārbaudes laika seko tādi bēdu laiki, “kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas, līdz pat šim laikam”. Atklāsmes grāmatas 16. nodaļa apraksta septiņas pēdējās mocības, kas tiks izlietas pār ļauno pasauli. Taču, tāpat kā ar mocībām, kas skāra Ēģipti, Dieva tauta tiks no tām pasargāta. Nemiet vērā Daniēla apsolījumu: “Taču tanī laikā tava tauta paglābsies – visi, kas ierakstīti dzīvības grāmatā” (Dan. 12:1). Tas noteikti attiecas uz „dzīvības grāmatu” (sk. Fil. 4:3; Atkl. 13:8; Atkl. 20:12, 15; Atkl. 22:19). Ja paliksim uzticīgi Jēzum, mūsu vārdi netiks izdzēsti no dzīvības grāmatas (Atkl. 3:5).

Izlasi 1. Jņ. 3:1–3; Jņ. 8:29 un Jņ. 14:30. Kāda ir vienīgā pietiekamā sagatavošanās gaidāmajam bēdu laikam? _____

_____

_____

Bēdu laikā Dieva ļaudīm ir tik dziļas personiskās attiecības ar Jēzu, ka nekas nevar tās mainīt. Viņu dziļākās ilgas ir izpatikt Viņam visās lietās, lai caur Svētā Gara darbu viņi būtu tikpat šķīsti, cik Viņš ir šķīsts. Kristus sirdī nebija nekā, kas atsauktos sātana maldiem. Mēs varam atspoguļot arī šo Viņa rakstura aspektu.

Izlasi Ps. 27:5, Ps. 91:1–11 un Atkl. 3:10–12. Kādus mierinošus solījumus Dievs mums dod grūtību laikā? _____

_____

_____

Daži pārprot, ko nozīmē bēdu laikā izdzīvot bez starpnieka. Jēzus pārtrauc savu starpniecību Debesu svētnīcā, kad katrs ir pieņēmis savu galīgo lēmumu par vai pret Viņu. Bet tas nenozīmē, ka šajā laikā tiekam pamesti vieni un jāpaļaujas uz saviem spēkiem. Jēzus mums ir apliecinājis, ka Viņš būs ar mums vienmēr (Mt. 28:20). Ticība paļaujas, kad tā neredz, un uzticas pat tad, kad pasaule ap mums brūk. Bēdu laikā mūsu ticība nostiprināsies un mūsu ilgas pēc mūžības pieaugs tā, ka mūsu vienīgā vēlme būs dzīvot kopā ar Jēzu mūžīgi.

Cerība uz drīzu Jēzus nākšanu

Izlasi Jņ. 14:1–3 un Tit. 2:11–14. Ņemot vērā nākotnes izaicinājumus un gaidāmo bēdu laiku, kāpēc šie panti ir tik iedrošinoši? _____

“Tava sirds lai neizbīstas” – Jēzus mūs pārliecina, ka Viņš mūs nekad nepametīs un ka Viņš atgriezīsies, lai ņemtu mūs mājās. Šī pasaule nav mūsu mājas. Tuvojas labāka diena. Reizi 25 pantos Jaunā Derība runā par mūsu Kunga atgriešanos. Kad dienas būs drūmas un baznīcas-valsts varas nomācošie pasākumi apdraudēs mūsu dzīvību, Kristus atnākšanas apsoliņums piepildīs mūsu sirdis ar cerību. Šī ir “svētīgā cerība”, kas ir iedvesmojusi ticīgos Dieva bērnus katrā paaudzē.

Izlasi Atkl. 6:15–17 un Jes. 25:8, 9. Salīdzini izglābto un pazudušo attieksmi, kas atklāta šajos pantos. Kas izskaidro atšķirību starp šiem diviem domāšanas veidiem?

Ļaunie apzinās grēka šausmīgās sekas, kamēr taisnie ir pieņēmuši brīnišķīgos žēlastības nosacījumus. Sacelšanās pret Dievu izraisa bailes, vainas apziņu, nosodījumu un galu galā mūžīgu zaudējumu. Mūsu atbilde uz Viņa glābjošo žēlastību ved uz piedošanu, mieru un mūžīgu prieku pēc Viņa krāšņās atgriešanās.

Izlasi Atkl. 15:3, 4 un Atkl. 19:7. Kā atpestītie atbildēs uz godības pilno pestīšanu, kas tik brīvi sniegta Kristū? _____

“Kristus krusts būs atpestīto izziņas un līksmības avots visā mūžībā. Pagodinātajā Kristū viņi skatīs krustā sisto Kristu. Tas, ka visu pasaulu Radītājs, visu likteņu Lēmējs noliek malā Savu godību un pazemojas, jo Viņš mil cilvēci, vienmēr izraisīs Visuma apbrīnu un pielūgsmi.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 651. lpp.)

Izlasi Atkl. 12:17, 17:13, 14 un 19:11–16. Uzmanīgi ievēro šo pantu virzību. Kas šajos pantos stāsta par pēdējo zemes karu un Kristus galīgo uzvaru? _____

Tūkstošgade zemes virsū

Atkl. 19. nodaļa beidzas ar dramatisku Jēzus atgriešanās un ļauno iznīcināšanas attēlojumu. Bet stāsts nav beidzies. Atkl. 20. nodaļa mūs iepazīstina ar 1000 gadu ilgu periodu, ko sauc par “tūkstošgadi”.

Izlasi Atkl. 20:1–3. *Kāds būs sātana liktenis, kad Jēzus atgriezīsies?* _____

_____

Ainojums Atkl. 20:1–3 ir simbolisks. Sātans nav burtiski saistīts ar ķēdi un ieslēgts bedrē. 1000 gadus viņš ir ieslodzīts šajā pamestajā, neapdzīvotajā zemē, viņu sasaista viņa paša radītie apstākļi. 2. Pēt. 2:4 mēs lasām, ka sātans un viņa eņģeļi tiks glabāti sodam “tumšajās bedrēs”. Sātans tiks “ieslodzīts” ar apstākļu ķēdēm, jo šeit uz zemes vairs nebūs neviena, ko kārdināt. 1000 gadus viņš varēs vērot iznīcību un postu, ko radījusi viņa sacelšanās.

Grieķu valodas vārds, kas tulkots kā “bezdzībenis”, ir tas pats, no kura nāk angļu “abyss”. Tas ir arī tas pats vārds, kas lietots Septuagintā (Vecās Derības tulkojumā grieķu valodā) zemes radīšanas aprakstā. “Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem” (1. Moz. 1:2). Septuagintā vārds “dziļumi” šeit ir grieķu vārds “abyssos” jeb “bezdzībenis”. Tas raksturo pamestu zemi. “Bezdzībenis” nav kāda pazemes ala vai pamesta bedre kaut kur Visumā. Sātana grēka un iznīcināšanas darbs, kā arī milzīgais haoss pirms Kristus otrās atnākšanas ir atgriezies zemi tumšā, haotiskā masā, kāda tā bija pirms radīšanas.

Izlasi Jer. 4:23–26, Jer. 25:33 un Jes. 24:1, 3, 5. *Kā Bībeles pravieši apraksta šo ainu?* _____

_____

Pravieši šeit uzsver postošo iznīcināšanu Kristus otrās atnākšanas laikā un to, ka šajā tūkstoš gadu periodā uz zemes nav palicis dzīvs neviens cilvēks. Sātans un viņa ļaunie eņģeļi ir atstāti pārdomāt, kādu postu izraisījis viņu sacelšanās. Universs no jauna atzīst, ka grēka alga ir nāve. Dievs risina grēka problēmu, lai tā nekad vairs nerastos (Nah. 1:9). Ir trīs galvenie veidi, kā Dievs to dara. Pirmkārt, Viņš atklāj Savu bezgalīgo mīlestību, kaislīgo vēlmi un nerimstošos centienus glābt visu cilvēci. Otrkārt, Viņš atklāj Savu godīgumu un taisnību. Treškārt, Viņš ļauj Visumam redzēt grēka un sacelšanās galīgo iznākumu.

Tiesa tūkstošgades laikā

Izlasi Atkl. 20:4–6. Ko taisnie dara 1000 gadu laikā, un kāpēc tas ir svarīgi? _____

Tūkstošgades laikā taisnajiem būs iespēja no pirmavotiem vērot Dieva taisnīgumu un mīlestību, risinot grēka problēmu. Kuram gan nav jautājumu, ko viņi vēlētos uzdot Dievam par daudzām lietām? Tagad, tūkstošgades laikā Debesīs, atpestītie var uzdot šos jautājumus. Ja tuvinieks vai tuvs draugs nav Debesīs, izglābtajiem ir iespēja pilnīgāk izprast Dieva lēmumus. Atpestītie jaunā veidā, spēcīgāk nekā jebkad agrāk, sapratis Dieva varenos mēģinājumus glābt ikvienu cilvēku, kas jebkad ir dzīvojis. Viņi no jauna sapratis, ka ikviens, kurš ir pazudis, ir palaidis garām Debesis, jo personīgi ir noraidījis Kristu. Tikai tad Dievs iznes galīgo tiesu pār pazudušajiem – otro nāvi, kas ir mūžīga iznīcināšana.

Izlasi Atkl. 20:7–9. Kā noslēdzas 1000 gadi? Kāds ir sātana un viņa sekotāju liktenis? _____

Jau 1000 gadus sātanam nav bijis neviena, ko kārdināt vai maldināt. Viņš un viņa eņģeļi ir bijuši vieni, lai pārdomātu grēka nāvējošās sekas. Tūkstošgades beigās ļaunie mirušie tiek augšāmcelti, lai stātos tiesas priekšā un saņemtu savu pēdējo atalgojumu (Atkl. 20:5).

Tagad sātanam ir milzīga sekotāju armija. Lai gan sātans lielajā cīņā ir cietis sakāvi pēc sakāves, viņš ir iedrošināts, redzot milzīgo pazudušo pūli. Vēl nebūdam gatavs izbeigt savu sacelšanos, viņš dodas, lai maldinātu šīs “tautas”. Sātans viņus iedvesmo pielikt pēdējās lielās pūles, lai gāztu Dievu un izveidotu savu valstību. Termins “Gogs un Magogs” tiek lietots, lai simbolizētu sātanu un visu laikmetu pazudušos. Sātans un viņa sekotāji ieskauj “svēto noietni un mīļoto pilsētu” (Atkl. 20:9).

Tūkstošgades beigās ne vien tiek augšāmcelti visi ļaunie, bet arī Svētā Pilsēta, Jaunā Jeruzaleme, nolaižas uz zemi no Debesīm (Atkl. 21:2). Svētie ir dzīvojuši un valdījuši kopā ar Kristu Jaunajā Jeruzalemē tūkstošgades garumā. Tagad, 1000 gadu beigās, pilsēta nolaižas uz zemes kopā ar Dievu, Jēzu, eņģeļiem un visiem atpirktajiem. Visi ir kļāt lielās cīņas pēdējā kaujā. Grēks tiks uz visiem laikiem izskausts!

Ko par Dieva raksturu saka pēdējās tiesas laiks? _____

Divas mūžības

Izlasi 2. Kor. 5:10, Rom. 14:10, 11 un Atkl. 20:11–15. Ko šie panti saka par to, kāpēc ļaunie tiek augšāmcelti? _____

_____

_____

Lai atrisinātu grēka problēmu, lai ļaunums vairs neatkārtotos, ikvienam ir jābūt pārliecinātam, ka Dievs visos veidos ir bijis godīgs un taisnīgs. Galu galā ikvienam būs jāloka ceļi un jāatzīst Dieva taisnīgums lielajā cīņā, pat sātānam un viņa ļaunajiem eņģeļiem, kā arī tas, ka nekad nav bijis nekāda attaisnojuma, lai saceltos pret Dievu. Ievērojiet šo Elenas Vaitas ieskatu: “Tiklīdz tiek atvērtas pārskatu grāmatas un Jēzus skats pievēršas bezdievīgajiem, viņu apziņā atstāt katrs grēks, ko tie jebkad ir darījuši. Tie ierauga tieši to vietu, kur viņu kājas ir novirzījušās no skaidrības un svētuma takas, kā arī to, cik tālu Dieva bauslības pārkāpšanā viņus aizvedis lepnums un sacelšanās gars. Lielās kārdināšanas, ko viņi atbalstīja, apmierinot savas grēcīgās tieksmes, nelietīgi izlietotās svētības, nonicinātie Dieva vēstneši, atraidītie brīdinājumi, stūrgalvīgās un nepakļāvīgās sirds atvairītie žēlastības vilņi – tas viss tagad šķiet kā ar ugunīgiem burtiem uzrakstīts. [..] Visa bezdievīgā pasaule stāv Dieva priekšā un tiek apsūdzēta nodevībā pret Debesu valdību. Nav neviena, kas tagad viņu lietu aizstāvētu, tiem nav atvainojuma, un tādēļ tiek pasludināts spriedums – mūžīgās nāves sods.” (“Lielā cīņa” 666., 668. lpp.)

Izlasi Atkl. 20:9, Ps. 37:20 un Mal. 4:1, 2. Kādu atziņu šie fragmenti mums sniedz par grēka un grēcinieku galīgo iznīcināšanu un taisnīgo atalgojumu? _____

_____

_____

Labā ziņa ir tāda, ka sātans un viņa ļaunie eņģeļi tiks iznīcināti uguns jūrā. Grēks un grēcinieki tiks iznīcināti. Saskaņā ar Atkl. 20:9 viņi tiks aprīti, iznīcināti un netiks mūžīgi mocīti. Nākamajā pantā ir lietots izteiciens “mūžu mūžos”. Vārds “uz visiem laikiem”, atkarībā no konteksta, vienmēr nozīmē “bezgalīgs”, bet līdz brīdim, kad kaut kas ir pilnībā paveikts. (Sk. 2. Moz. 21:6; 1. Sam. 1:22, 28; Jūdas 7 un 2. Pēt. 2:4–6.) Pazudušajiem mūžīgs ir iznīcināšanas iznākums, nevis pati iznīcināšana. Dievs nav mūžīgais spīdzinātājs.

Galū galā mūs visus sagaida viena no divām mūžībām. Diemžēl pazudušie saņem nopelnīto “algu” – mūžīgo nāvi. Kāpēc mūsu vienīgā cerība nesaņem to, ko esam pelnījuši, proti, nāvi, ir, ja palaujamies uz Jēzus taisnību? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Plaši līdzenumi vietām pāriet skaistos pakalnos, un Dieva kalni ceļ augšup savas cēlās virsotnes. Šajos mierīgajos līdzenumos, blakus šīm dzīvajām straumēm, tagad sev pastāvīgas mājas atrod Dieva ļaudis, kas tik ilgi bija kļīduši kā ceļinieki. [...]”

Tur nemirstīgo prāts nekad nepagurs priedāties, domājot par radošā spēka brīnumiem un glābjošās mīlestības noslēpumiem. Tur nebūs nežēlīga un viltīga ienaidnieka, kas kārdinātu aizmirst Dievu. Tikš attīstītas visas dotības, un palielināsies visas spējas. Zināšanu iegūšana nenogurdinās prātu un neizsmels enerģiju. Tikš īstenoti visgrandiozākie pasākumi, sasniegtas visaugstākās ieceres un viscēlākie mērķi, un tomēr vēl arvien pavērsies jauni augstumi, kas jāaizsniedz, jauni brīnumi un jaunas patiesības, kas jāizprot, jauni mērķi, kas prasīs prāta, dvēseles un miesas spēkus.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 675., 677. lpp.)

“Neizsakāmā sadraudzībā zemes bērni iepazīsies ar nekritušo būtņu priekiem un gudrību. Tās dalīsies atziņu un saprāta bagātībās, kas iegūtas laikmetu laikmetos, pārdomājot Dieva roku darbus. Ar neaptumšotu skatu viņi vēros radības godību – saules un zvaigznes, to sistēmās, kad tās noteiktā kārtībā riņķo ap Dieva troni. Uz visām lietām, sākot no vissīkākās līdz vislielākajai, būs rakstīts Radītāja vārds, un visur atklāsies Viņa spēka varenība. Un tā, aizritot mūžības laikiem, tiks gūtas arvien pilnīgākas un brīnīšķīgākas atklāsmes par Dievu un Kristu. Tādā pašā mērā kā atzišana pieaugs arī mīlestība, godbijība un laime. Jo vairāk cilvēki iepazīs Dievu, jo apbrīnojamāks tiem kļūs Radītāja raksturs. Kad Jēzus visiem atklās atpestīšanas darba noslēpumus un iepazīstinās ar sasniegumiem, kas iegūti šajā lielajā cīņā ar sātanu, atpestīto sirdis ietrīsiesies vēl kvēlākā mīlestībā un vēl jūsmīgāk tie aizskars zelta kokles: desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši balsu savienosies varenā slavas un teikšanas korī.” (“Lielā cīņa” 677., 678. lpp.)

“Lielā cīņa ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Universs ir atkal tīrs, un visā bezgalīgajā radībā pulsē harmonija un prieks. Visās Universa daļās no Radītāja plūst dzīvība un gaisma. No vissīkākā atoma līdz vislielākajai pasaulei visas lietas – dzīvās un nedzīvās – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā laimē liecina, ka Dievs ir Mīlestība.” (“Lielā cīņa” 678. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc, jūsuprāt, Dievs ir ļāvis grēkam turpināties tik ilgi? Tajā pašā laikā neviens cilvēks šajā pasaulē necieš ilgāk par savu eksistenci šeit. Tas nozīmē, ka neviens necieš vairāk par savu mūžu. Cik īss ir cilvēka mūžs, salīdzinot ar tūkstošiem grēka gadu? Kā šī perspektīva varētu mums palīdzēt tikt galā ar sarežģīto jautājumu par ļaunumu?

2. Kā tūkstošgadu periods, kas pazīstams kā tūkstošgade, iekļaujas pestīšanas plānā? Padomājiet par to, kas ir pateikts par Dieva raksturu ar to, ka tikai tad, kad visiem atpirtajiem būs iespēja redzēt Dieva taisnību, godīgumu un mīlestību, pazudušajiem tiks celts pēdējais spriedums, pēdējais sods.

SATURS

Karš, kas ir visu karu pamatā _____	5
Galvenais jautājums: mīlestība vai savtība? _____	12
Gaisma spīd tumsā _____	19
Stāvēt par patiesību _____	26
Ticība grūtos apstākļos _____	33
Divi liecinieki _____	40
Cerības motivēti _____	47
Gaisma no svētnīcas _____	54
Dieva valdības pamats _____	61
Spiritisms atmaskots _____	68
Gaidāmais konflikts _____	75
Zemes noslēdzošie notikumi _____	82
Dieva mīlestības uzvara _____	89